തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ.

ഒന്നാമദ്ധ്യായം.

ദിവ്യചരിത്രസംഗ്രഹം.

അനാദികാലംമുതല്ക്കുതന്നെ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയായ ഭാരതഭൂമി നാനാമുഖമായ ജ്ഞാനവിജ്ഞാനാദികളിൽ അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുവന്നുവെന്നതു നിഷ്പക്ഷപാതികളായ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വാസ്തവമാണ്. ഇന്നു പരിഷ്കൃതകോടിയിൽ ഗണിച്ചുവരുന്ന യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളും അജ്ഞാനതമസ്സിൽ ആണ്ടു് അപരിഷ്കൃതരീതിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ ഇന്ത്യാരാജ്യം മന്ദ്രമധുരമായ അതിന്റെ വിജ്ഞാനകാഹളസ്വനം ഉച്ചൈസ്തരം മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതും സുവിദിതമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇഹലോകൈശ്വര്യങ്ങളെ തൃണവൽഗണിച്ചു ജലഫലാശനന്മാരായി അരണ്യാശ്രമങ്ങളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികചിന്ത ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ദിവ്യർഷികളുടെ പർണ്ണശാലകളും ഒരുവക; ഇന്ദ്രപദവിയെക്കൂടി വിഗണിക്കത്തക്ക പ്രതാപൈശ്വ-

ശൌര്യങ്ങളോടുകൂടിയവരും, പ്രജാക്ഷേമൈകതൽപരന്മാരും, സൽകൃത്യങ്ങളിൽനിന്നു് അണുമാത്രം വ്യതിചലിയ്ക്കാത്തവരുമായ ക്ഷത്രിയചക്രവത്തികളുടെ കൊട്ടാരങ്ങൾ മറ്റൊരുവക; സംഗീതസാഹിത്യാദി കലാവൈദ്യകളിലും തക്കവ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രീയവിദ്യകളിലും അപാരപണ്ഡിതന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ സമാജങ്ങൾ വേറൊരുവക; രാഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങളിൽ സമത്ഥന്മാരും രണതന്ത്രവിശാരദന്മാരുമായ പ്രഭുജനങ്ങളുടെ വിഹാരസ്ഥാനങ്ങൾ ഇനിയൊരുവക; ഭാരതഭൂമിയുടെ ഭൂതകാലചരിത്രവീഥിയിലേയ്ക്കു കണ്ണോടിയ്ക്കുന്ന ഏതൊരു ഇന്ത്യക്കാരനും ഏവംവിധങ്ങളായ മനോഹരകാഴ്ചകൾ കണ്ടു് അഭിമാനംകൊണ്ടു പുളകിതഗാത്രനാകാതിരിയ്ക്കയില്ല.

ഭാരതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ പ്രശോഭിയ്ക്കുന്ന കേരളവും, വീരന്മാരായ മഹാപുരുഷന്മാരുടെ ജനനത്താൽ മാലോകരുടെ സാദരശ്ലാഘയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശസ്ത്രംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും പരരാജ്യക്കാരെ ജയിയ്ക്കയും, അവരുടെ ഹൃദയസ്ഥാനം കൈക്കൊൾകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ ഇവിടെയും സുലഭമായിട്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മേലേക്കിടയിൽ അഭിമാനിക്കാനർഹതയുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടചരിത്രംതന്നെയാണു കേരളത്തിനുമുള്ളതു്; പക്ഷെ ആ പവിത്രചരിത്രമെല്ലാം കാലകല്ലോലത്തിന്റെ കരാളാഘാതത്താൽ ശകലം ശകലമായി നശിച്ചുപോകയാണുണ്ടായതു്! അതെ ആ ഭൂ-

തകാലാകാശവീഥിയിലെ ചാരിത്രസൌവർണ്ണരേഖക-
ളെല്ലാം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോവുകതന്നെ ചെയ്തു!!

(ഇന്ത്യക്കാർ ചരിത്രം എഴുതുന്നതിൽ വിമുഖന്മാ-
രായിരുന്നുവെന്നു വിദേശീയരുടെ ഇടയിൽ പരക്കെ ആ-
രാക്ഷേപമുണ്ടു്; ഇതിൽ കുറേറെ പരമാർത്ഥവുമുണ്ടു്.
"ഭാരതീയരുടെ അമൂല്യജ്ഞാനനിക്ഷേപങ്ങളായ ഉപ-
നിഷദാദിമതഗ്രന്ഥങ്ങളും മഹത്തരങ്ങളായ പുരാണേ-
തിഹാസങ്ങളും പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ മനോഹരച-
രിത്രങ്ങളല്ലേ? ചരിത്രമെന്നതു് ഒരു രാജ്യക്കാരുടെ സം-
സ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തരൂപേണ ഉദാഹരിച്ചു
കാണിയ്ക്കുന്നതാണല്ലോ. ഒരാൾ ജനിച്ചതും മരിച്ചതു-
മായ തിയ്യതികളും മററു സംഗതികളും കുറിച്ചുവെയ്ക്കു-
ന്നതാണോ ചരിത്രം?" എന്നൊക്കെയാണു് ഇതിൽ
പ്രതികൂലാഭിപ്രായമുള്ളവർ ചോദിയ്ക്കുന്നതു്. അതു ശ-
രിതന്നെ: ഉപനിഷദാദിമതഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഇതിഹാസ-
പുരാണാദികളും നമ്മുടെ പ്രാചീനകാലത്തെ സംസ്കാ-
രപരിഷ്കാരങ്ങളെ വിവരിച്ചുകാണിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്; എന്നാൽ
അവ മിക്കവാറും അത്യുക്തിയുടെ ആക്രമണത്താൽ ച-
രിത്രം എന്ന നിലയിൽ വലിയ വിലയെ അർഹിയ്ക്കുന്നി-
ല്ലെന്നുള്ളതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാത്ത സംഗതിയാണു്.
പ്രകൃത്യാ കവീശ്വരന്മാരായ അവരുടെ കർത്താക്കന്മാർ
തങ്ങളുടെ കൃതികളെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുന്നതിലധികം
സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുന്നതിലാണു താൽപര്യം കാ-
ണിച്ചതു്. ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന്നു് അതിശയോക്തി-

പ്രിയന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരല്ല, സത്യപ്രബോധകന്മാരായ കുശാഗ്രബുദ്ധികളാണ് ആവശ്യം. ഒരു രാജ്യക്കാരുടെ വികലവും, ശിഥിലവും, അതിശയോക്തിപൂൎണ്ണവുമായ ചരിത്രം വാസ്തവചരിത്രത്തിന്റെ ഗുണം ഒരിക്കലും ചെയ്യുന്നതല്ല. കാളിദാസൻ, വിക്രമാൎക്കൻ ശങ്കരാചാൎയ്യർ തുടങ്ങിയുള്ള മഹാന്മാരുടെ വാസ്തവചരിത്രം കവികളുടെ കരശില്പത്തിൽനിന്നു പുറത്തു വരുന്ന ചരിത്രത്തേക്കാൾ എത്ര മമതയോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടിയാണു നാം വായിക്കുകയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

മഹാകവി തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രവും മുൻപ്രസ്താവിച്ചപോലെ മിക്കവാറും കാലയവനികക്കുള്ളിൽ തിരോഹിതമായിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം ജനിച്ചതും ജീവിച്ചതുമായ "തുഞ്ചൻപറമ്പു" എന്ന സ്ഥലം ഇപ്പോഴും പണ്ഡിതപാമരന്മാരടക്കമുള്ള സകലകേരളീയരുടേയും ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രമായി ഇന്നും പ്രശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടിഷ്മലബാറിൽ പൊന്നാനിത്താലൂക്ക തൃക്കണ്ടിയൂർ അംശത്തിൽ തൃക്കണ്ടിയൂർ ശിവക്ഷേത്രത്തിന്നല്പം പടിഞ്ഞാറു തിരൂർ റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു സുമാർ ഒരു നാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറായും, പൊന്നാനിപ്പുഴയുടെ തീരത്തിലായുമാണു പ്രസ്തുതക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇപ്പോഴും ഓടുമേഞ്ഞുള്ള ഒരു ചെറിയ "ഗുരുമഠ"വും, അതിന്റെ ചുറ്റുപാടുമായി പറമ്പുനിറയെ മനോഹരങ്ങളായ കേരവൃക്ഷങ്ങളും നിൽക്കുന്ന-

ത്തു് ഏററവും ഹൃദയാനന്ദകരമായ ഒരു കാഴ്ചതന്നെയാ-
ണു്. അപരിഷ്കൃതമായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു കുളവും കി-
ണറും ഗുരുമഠത്തിന്നു സമീപത്തുണ്ടു്. കിണററിൽ വെ-
ള്ളം കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളുവെങ്കിലും അതേതുകാലത്തും
വററുന്നതല്ലെന്നും, ആ കിണർ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നു്
അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ജന്മി വളരെ പരിശ്രമിച്ചു-
നോക്കീട്ടും വെള്ളം വാർക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും തദ്ദേ-
ശിയർ പറയുന്നു. അതിൽ ഗുരുവിന്റെ വക 'നാരായം'
ആരാധനാബിംബങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ള പല വിശിഷ്ടവ-
സ്തുക്കളും കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നാണു പലരുടേയും വിശ്വാസം.
കുളത്തിൽ വേനൽക്കാലത്തു വെള്ളമുണ്ടാവില്ല. അതി-
ന്നു തെക്കുള്ള കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലിരുന്നു് എഴു-
ത്തച്ഛൻ സാധാരണ ജപിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ത-
ന്നിമിത്തം ആ കാഞ്ഞിരത്തിന്നുതന്നെ കുറേ ദിവ്യത്വമു-
ണ്ടെന്നുമാണു ചിലർ പറയുന്നതു്. അതിന്റെ ഇല
കയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നുതന്നെ ഇതാണത്രെ കാരണം.
ഇലകൾ ഓരോരുത്തർ വന്നു പറിച്ചുതീർത്തിരിക്കുന്നതും
അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇപ്പോഴും വിളക്കുവെച്ചുവരുന്നതും
ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു്. തുഞ്ചൻപ-
റമ്പിലെ മണ്ണു കുറച്ചൊന്നു ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ളതാണു്.
അട്ടിക്കാരും അയൽവാസികളും ഇന്നും കുട്ടികളെ "എ-
ഴുത്തിനുവെക്കു"മ്പോൾ ഈ പറമ്പിൽനിന്നു മണ്ണു കൊ-
ണ്ടുപോയി ആദ്യം അതിലെഴുതിക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. വി-
ജയദശമിദിവസം അടുത്തുള്ളവരെല്ലാം പ്രസ്തുതസ്ഥല-

ത്തുവന്നു വിദ്യാരംഭം കഴിയ്ക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യ-
യോഗ്യമാണു്. ഗുരുമഠം ഇപ്പോഴും നില്ക്കുന്ന സ്ഥല-
ത്തു് ആദ്യം ഒരു പുരത്തറ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതു്;
പിന്നീടു് അവിടെ ചില ഭക്തന്മാരുടെ പരിശ്രമത്താൽ
ഒരു ഓലപ്പുരയുണ്ടാക്കുകയും നവരാത്രികാലങ്ങളിലും മ-
റ്റും വിളക്കുവെയ്ക്കുക, ആരാധന നടത്തുക മുതലായ-
തു ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നു. അടുത്തകാലത്തു ചില ദേ-
ശാഭിമാനികളുടെ പരിശ്രമഫലമായാണു മഠം ഇന്നു
കാണുന്ന നിലയിലായതു്. ഒരു കെട്ടുമേത്ത ചെറിയ
ഗുരുമഠം പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ചിററൂർ ഗു-
രുമഠത്തിന്റെ നിലനില്പിന്നും മററുമായി ചിററൂരിലെ
ദേശാഭിമാനികളായ മലയാളികൾ ചെയ്തുവരുന്നപോ-
ലുള്ള യാതൊരേർപ്പാടുകളും ഇവിടെ ആയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടി-
ല്ലെന്നുള്ളതു വ്യസനിയ്ക്കത്തക്ക ഒരു സംഗതിയാണു്. ഈ
സ്ഥലം ഇപ്പോൾ പെൻഷൻ ഡിപ്യൂട്ടികലക്ടർ മി-
സ്റ്റർ പന്നിക്കോട്ടു കുഞ്ഞുണ്ണിമേനവന്റെ കുടുംബക്കാരു-
ടെ കൈവശമാണു നിൽക്കുന്നതു്. ഭാഷാഭിമാനികളാ-
യും ഭക്തന്മാരായുമുള്ള അനേകം ജനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ
ഈ സ്ഥലത്തുവന്നു ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം സന്ദർശ-
നം ചെയ്തുപോകുന്ന പതിവുണ്ടു്. വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ ഒരു
കെടാവിളക്കായി ഈ സ്ഥലം എന്നെന്നും പ്രശോഭിയ്ക്കു-
മെന്നതിന്നും, പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ദേശാഭിമാ-
നവും ഭാഷാഭിമാനവും വർദ്ധിയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി ഇതു ശ-
ണ്യമായ ഒരു നിലയിലെത്തുമെന്നുള്ളതിന്നും സംശയ-
മില്ല.

“വെട്ടത്തുനാട്” രാജ്യം അനേകം വിദ്വാന്മാരുടേ-
യും കവികളുടേയും ജന്മഭൂമിയായി അന്നും ഇന്നും ഒരു-
പോലെ അതിന്റെ നാമധേയത്തിന്ന് അനപായത വ-
രുത്തിട്ടുണ്ട്. മഹാഭക്തനും മഹാകവിയുമായ മേല്പ-
ത്തൂർ ഭട്ടതിരി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവും പണ്ഡിതാവ-
തംസവുമായ അച്യുതപ്പിഷാരടി, നാരായണീയത്തിന്നു
“ഭാവപ്രകാശിക”യെന്ന വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയ വാസു-
ദേവഭട്ടതിരി, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുമായി വളരെ ദിവ-
സം വാദം നടത്തിയ പ്രസിദ്ധവൈയാകരണനായ
നാണപ്പപിഷാരടി എന്നീ മഹാന്മാരെല്ലാം വെട്ട-
ത്തുനാട്ടിന്റെ സന്തതികളാണ്. ഇവരെക്കൂടാതെ
അനേകം താർക്കികന്മാരും വൈയാകരണന്മാരുമായ
നമ്പൂതിരിമാർ ഈ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മഹാകവി
വള്ളത്തോളും, കുററിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ മുതലായ
അനുഗൃഹീതവാസനാകവികളുടെ ജനനത്താൽ ഇന്നും
ഈ രാജ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന്നു മാററു കൂടിക്കൊ-
ണ്ടുതന്നെ വരികയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നതു്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവകാലം ഏതാണെന്ന് ഇതു-
വരെയും ക്ലിപ്തപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഡാക്ടർ ഗു-
ണ്ടർട്ട്, മിസ്റ്റർ ലോഗൻ, മിസ്റ്റർ ബർണൽ എന്നീ പ-
ണ്ഡിതന്മാർ അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവർഷം പതിനേഴാം ശതാ-
ബ്ദത്തിൽ, (കൊല്ലവർഷം ൮൦൦ മുതൽ ൯൦൦ വരെയുള്ള
കാലം) ആണു ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.
“കേരളകൌമുദി” കർത്താവായ കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി-

യുടെ അഭിപ്രായം കൊല്ലവൎഷം ൬൦൦-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണു എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവകാലമെന്നാണു്. "ഭാഷാചരിത്ര" കാരനായ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായം, അദ്ദേഹം ൭൦൦-നും ൮൦൦-നും മദ്ധ്യേ ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെന്നാണു്. ഇതിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായമായിരിക്കും സ്വീകാരയോഗ്യമായിരിക്കുക എന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവകാലം നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള ചില തെളിവുകൾ താഴെ കാണിക്കാം:—

(1) അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലം വിട്ടേത്തുനിന്നു് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നാത്ത കലി "പവിത്രകര സൃഷ്ടഃ" എന്നാണു്; അതുകൊണ്ടു് ൭൦൨ ചിങ്ങത്തിലാണു് അതുണ്ടായതെന്നു തീൎച്ചയാക്കാം. ഈ ഗ്രന്ഥം അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം എഴുത്തച്ഛൻ ഒരു എഴുത്തിൽ പകൎത്തുകയും, അതൊന്നിച്ചുതന്നെ കിളിപ്പാട്ടുകൂടി നിൎമ്മിക്കയും ചെയ്തുവെന്നാണല്ലോ ഐതിഹ്യം. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവകാലം എഴുനൂറിനും എണ്ണൂറിനും മദ്ധ്യേ ആയിരിക്കുമെന്നനുമാനിക്കുന്നതു് അസംഗതമായിരിക്കയില്ല.

(2) എഴുത്തച്ഛനും ഭട്ടതിരിയും വലിയ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നുവെന്നതിനു പല തെളിവുകളുമുണ്ടു്. ഭട്ടതിരിയുടെ യൌവനകാലത്തു് എഴുത്തച്ഛൻ മദ്ധ്യവയസ്കനായിരുന്നിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കപ്പെടുന്നു. ഭട്ടതിരി "നാരായണീയം" എഴുതി അവസാനിപ്പിച്ചതു് ൭൬൨ വൃശ്ചികം ൨൮-ാംനു-യാണെന്നു "ആയുരാരോഗ്യസൌ

ഖ്യ"മെന്ന അന്നത്തെ കലിദിനസംഖ്യകൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ട്. വെള്ളപ്പൊക്കത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയ "നോദിപുഷ്ടിരസഹ്യാന്ന"എന്ന പദ്യം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവകാലത്തെ കുറിക്കുന്ന മറെറാരു ലക്ഷ്യമാണ്. ഭട്ടതിരിയുടെ കാലം കണ്ടുപിടിച്ചു സമകാലീനനായ എഴുത്തച്ഛൻെറ കാലവും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതായി വിചാരിക്കാം. ഈ സംഗതികൊണ്ടും എഴുനൂറിനും എണ്ണൂറിനും മദ്ധ്യേയാണ് എഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവകാലമെന്നനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

(8) അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ "പവിത്രം പരം സൌഖ്യ"മെന്നു കാണുന്നതു് അതെഴുതിത്തീർന്ന ദിവസത്തെ കലിദിനസംഖ്യയാണെന്നു് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്. എന്നാൽ വെറും ചിങ്ങം ൨൦൦൦-ാമാണ്ടു-യാണ രാമായണം എഴുതിത്തീർന്നതെന്നു വരും. ഈ അഭിപ്രായവും "ഭാഷാചരിത്ര"കാരൻെറ അഭിപ്രായത്തെ ഉപോൽബലപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്നാൽ ചിററൂർ ഗുരുമഠത്തിൽ നിന്നു ശ്രീമാൻ സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. എ. അവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലഘുപത്രത്തിൽ, എഴുത്തച്ഛൻ "രാമാനന്ദഗ്രാമം" ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം ചെയ്തതു വെൻ തുലാം ൿ൨൦൦ന്നു-യാണെന്നും, അതു് അന്നത്തെ കലിയായ "നോകസ്യാന്തനസൌഖ്യം" എന്ന പദ്യശകലംകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്താമെന്നും പറയുന്നു. ഇതു സ്വീകാരയോഗ്യമാണോ എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ട്.

പ്രസ്തുതതെളിവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം മുൻ-
പറഞ്ഞ തെളിവുകളെല്ലാം ത്യാജ്യകോടിയിൽ ഗണി-
ക്കേണ്ടിവരും. എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ
അന്ത്യദശയിലാണു ചിററൂരിൽ വന്നതും ബ്രാഹ്മണക്കു
ഭൂദാനം ചെയ്തതും എന്നാണ് ഐതിഹ്യം; യുക്തിയും
അതിനാണ്; അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ൭൨൫-നു ശേഷം
അധികകാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം നിലനിന്നി-
രിക്കുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വയ്യ. അപ്പോൾ ഭട്ടതിരിയു-
മായുള്ള സഖ്യം, രാമായണത്തിന്റെ കാലം എന്നുതുട-
ങ്ങി ഇതേവരെ നാം സ്വീകരിച്ച തെളിവുകളെല്ലാം
അസംഗതമാണെന്നാണു വരുന്നത്. എഴുത്തച്ഛ-
ന്റെ ശിഷ്യനായ സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛ-
നാണു ഗ്രാമം സ്ഥാപിച്ചതെന്ന അഭിപ്രായത്തെ അനു-
കൂലിക്കയാണെങ്കിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവകാലത്തെ-
പ്പററിയും പിന്നോക്കം തള്ളിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ടതാ-
യിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

ഇനി എഴുത്തച്ഛന്റെ യുവദശയിലാണു ഗ്രാമം
സ്ഥാപിച്ചു ദാനം ചെയ്തതെന്നു വിചാരിക്കയാണെ-
ങ്കിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ചുരുങ്ങിയ-
പക്ഷം എഴുപതിനോടടുത്ത കാലത്തെങ്കിലും ദീർഘി-
ച്ചിരിക്കണം. എന്നാൽത്തന്നെ ആ ജീവിതം ഏതാ-
ണ്ടു ൬൯൦ വരെ നിലനിന്നുവെന്നും മററും വിചാരിക്കണ്ടതാ-
ണ്. അസംഭാവ്യം. രാമായണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യ-
കാലകൃതിയാണെന്ന ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭി-

പ്രായം ഈ കാര്യത്തെ കുറെക്കൂടി ദുസ്സാധമാക്കിത്തീ-
ക്കുന്നു. "നാകസ്യാന്തനസൌഖ്യ"മെന്ന പദ്യശകലം
കലിദിനസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിനു പ്ര-
ത്യേകം ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. അതു
കേവലം ഒരൂഹം മാത്രമായിരിക്കണം. ഗ്രന്ഥത്തിൽ-
നിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ പദ്യങ്ങൾ ആരുണ്ടാക്കിയതാണെ-
ന്നോ എപ്പോഴുണ്ടാക്കിയതാണെന്നോ ക്ലിപ്തമായി അ-
റിയപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീനന്മാരൊ
ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ പെട്ടവരൊ ആയിരിക്കണം, ആ
പദ്യങ്ങളുടെ കർത്താക്കന്മാരെന്നു് ഊഹിക്കമാത്രമാണു
ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടും പ്രകൃതപദ്യശകലം കലി-
ദിനസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നതാണെന്നതിനു തൃപ്തിക-
രമായ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ടും മറ്റു തെളിവുകൾ
കിട്ടുന്നതുവരെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം ൭൦൦-നും ൮൦൦-
നും മദ്ധ്യേയാണെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നതായിരിക്കും
യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇനി ചില ആഭ്യന്തരമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരി-
ച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു വ-
ല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളും കിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്നുകൂടി അന്വേഷി-
ക്കാം:—

(1) ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളായ വ്യാകരണ-
ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു, ഭാഷയുടെ കാലക്രമേണയു-
ള്ള മാറ്റങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി, ഏതു വൈയാകരണ-
ന്റെ അനുശാസനങ്ങൾക്കനുഗുണമായിട്ടുള്ളതാണു ക-

വിയുടെ ഭാഷയെന്നു പരിശോധിക്കുക; വൈയാകരണ
ന്റെ കാലം ക്ലിപ്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഏതാണ്ടു കവിയു
ടെ കാലവും തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കും; ഇതാണു
കവികളുടെ കാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു ചരിത്രകാര
ന്മാർ ചെയ്യാറുള്ള ഒരു വഴി. എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധി
ച്ചേടത്തോളം ഈ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്കു
ദയനീയമായ പരാജയമാണു നേരിടുക. അതിന്നുള്ള കാ
രണം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിന്നുശേഷം ഇതേവ
രെയും ഭാഷക്കു ഗണ്യമായ യാതൊരു മാറ്റവും വന്നി
ട്ടില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ.

(2) കവിയുടെ കാലത്തെ സമുദായാചാരങ്ങൾ,
സമ്പ്രദായങ്ങൾ, ഭരണവ്യവസ്ഥകൾ എന്നിത്യാദിവി
ഷയങ്ങൾ കവിതകളിൽനിന്നെന്തുമാത്രം മനസ്സിലാ
ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പരിശോധിച്ച് അവ ഏ
തേതുകാലത്തു നടപ്പിലിരുന്നവയാണെന്നു നോക്കുക
യാണു കവിയുടെ കാലം തീർച്ചയാക്കുന്നതിന്നുള്ള
പിന്നത്തെ ഉപായം. ഈ ഉപായവും എഴുത്തച്ഛനെ
സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വിഫലമാണ്. പരമഭക്തനും
ജീവന്മുക്തനുമായ മഹാകവി തന്റെ കവിതകളിൽ
ഭക്തിപരങ്ങളും ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങൾ
ക്കല്ലാതെ ലൌകികവിഷയങ്ങൾക്കു ഇടമേ കൊടു
ത്തിട്ടില്ല. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കവിതകളിൽനിന്നു
മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള തെളിവുകൾ ധാരാളമായി
കിട്ടുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ പ്രസ്തുതകവിയുടെ കവിതക
ളിൽ ഈ മാർഗ്ഗം തീരെ അടഞ്ഞതാണു കിടക്കുന്നത്.

(8) ജീവൽഭാഷകൾക്കൊക്കെയും വളൎച്ചയും പരി-
ണാമവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു സാധാരണയാ-
ണ്. ഒരുകാലത്തെ ഭാഷയിൽനിന്നു മറെറാരുകാല-
ത്തെ ഭാഷക്കു ഗണ്യമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാ-
വുന്നതാണ്. ഭാഷാമൎമ്മവേദികൾക്ക് ഓരോ നൂററാണ്ടി-
ലേയും ഭാഷ വെവ്വേറെ തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കും.
ഈ നിലയിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകളിൽനിന്ന്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം നിൎണ്ണയിപ്പാൻ ചില സംഗ-
തികൾ കിട്ടുന്നില്ലെന്നില്ല. "നിരണത്തു പണിക്കന്മാ"-
രുടെ ഭാഷാരീതി എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതിയിൽനിന്നു കേ
വലം വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ്. തമിഴ്പദങ്ങളുടെ പ്രാചു-
ൎയ്യവും, "ഭാഷ" "വൃത്തം" എന്നിവയുടെ സ്വഭാവവും-
നിമിത്തം പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെവ-
ളരെമുമ്പാണു പണിക്കന്മാരുടെ ജീവകാലമെന്നു തീൎച്ച-
യാക്കാം. ഇങ്ങിനെ തന്നെ പഴയ പദങ്ങളുടെ പ്രാചു-
ൎയ്യംകൊണ്ടും മററും "കൃഷ്ണഗാഥാ"കാരനായ "ചെറു-
ശ്ശേരി"യും അദ്ദേഹത്തിന്നു മുമ്പാണെന്ന് ആരും സമ്മ-
തിക്കും. ൬൦൦-നും. ൭൦൦-നും മദ്ധ്യത്തിലാണു ചെറു-
ശ്ശേരിയുടെ ജീവകാലമെന്നതിൽ ചരിത്രകാരന്മാൎക്കധി-
കം അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നില്ല. ഭാഷയുടെ ക്രമ-
പ്രവൃദ്ധമായ വളൎച്ചയും പരിണാമങ്ങളും നോക്കിയാൽ
ചെറുശ്ശേരിയുടെ അടുത്ത അനന്തരകാലീനൻ എഴുത്ത-
ച്ഛനാണെന്നു തെളിയും. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷയേക്കാൾ
നവീനമാണു നമ്പ്യാരുടെ ഭാഷ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീ-
വകാലം പത്താംനൂററാണ്ടാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്.

ഇവക സംഗതികളെക്കൊണ്ടും എഴുനൂറിന്നും എണ്ണൂ-
റിന്നും മദ്ധ്യെയാണദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവകാലമെന്നനു-
മാനിയ്ക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

ജീവചരിത്രം.

എഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവചരിത്രം മിക്കവാറും കാലയ-
വനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനംചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു മുമ്പു
പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ; ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള അല്പാ-
ല്പം രേഖകൾ തന്നെ ഐതിഹ്യവേദികളിന്മേലാണ
സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതു്. വാസ്തവം പറയുന്നതിലധികം
പല കെട്ടുകഥകളും അതിശയോക്തികളും കൂട്ടിപ്പറയു-
ന്നതിലാണ ജനസാമാന്യത്തിന്നു് അഭിരുചി കാണുന്ന-
തു്. ദുഷിച്ചുപോയ ഈ അഭിരുചിനിമിത്തം ഐതി-
ഹ്യരൂപത്തിൽ കിട്ടുന്ന തെളിവുകളും ഇലേശം കലുഷങ്ങ-
ളായിരിയ്ക്കുന്നതു്. കേവലം അസംഭാവ്യങ്ങളായ
കെട്ടുകഥകളെ തള്ളി ബാക്കി കാണുന്ന ഐതിഹ്യ-
ങ്ങളെ മാത്രമേ ഇവിടെ വിമശനത്തിന്നു വിഷയമാ-
ക്കുന്നുള്ളൂ.

എഴുത്തച്ഛൻെറ ജനനത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ ഒന്നി-
ലധികം അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. വടക്കെ മല-
യാളത്തുകാരനായ ഒരു നമ്പൂതിരി തിരുവനന്തപുര-
ത്തുനിന്നു മുറജപം കഴിഞ്ഞുവരുന്ന വഴിയ്ക്കു, തൃക്കണ്ടിയൂ-
രെത്തിയപ്പോഴയ്ക്കും നേരം അസമയമായതിനാൽ അ-
വിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചക്കാലനായർവീട്ടിൽ കയറി-

കിടന്നുവെന്നും, അന്നുരാത്രി ആ വീട്ടിലെ ഒരു യുവതി-
യിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായ പുത്രനാണ് എഴുത്തച്ഛൻ
എന്നുമാണ്. ഒരു പക്ഷമുള്ളത്; പിന്നെയൊരു പക്ഷമു-
ള്ളത് അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിയല്ല ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മ-
ണനായിരുന്നുവെന്നാണ്.

ഈ രണ്ടഭിപ്രായത്തോടും യോജിക്കുന്നതിൽ ചി-
ല വൈഷമ്യങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തുനി-
ന്നു വരുന്ന ഒരാൾക്കു വഞ്ചിമാർഗ്ഗമായി അക്കാലത്തു തൃ-
ക്കണ്ടിയൂരെത്തുവാൻ സൌകര്യമില്ല. മിസ്റ്റർ കെനോൽ-
സായ്പ് പൊന്നാനിയിൽനിന്നു ചാവക്കാട്ടേയ്ക്കുള്ള തോട്
വെട്ടിച്ചതിന്നു ശേഷമാണ് "തൃക്കണ്ടിയൂർ" മുതലായ
പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ജനങ്ങൾക്കു വഞ്ചിമാർഗ്ഗമായി ആ-
യാസരഹിതമായ സഞ്ചാരത്തിന്നു സൌകര്യപ്പെട്ടത്. ആ
തോടിനെ "കനോൽ തോട്" എന്ന് ഇന്നും വിളിച്ചുവ-
രുന്നതുകൊണ്ട് അത് ആ സായ്പിന്റെ പരിശ്രമഫല-
മായാവിർഭവിച്ചതാണെന്നു വിശദമായിത്തെളിയുന്നുമു-
ണ്ടല്ലോ. മിസ്റ്റർ കനോൽ അടുത്തകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന
ആളാണെന്നതു നിസ്തർക്കമാണുതാനും. അതുകൊണ്ടു
മേൽപ്പറഞ്ഞ ഐതിഹ്യം അടിസ്ഥാനരഹിതമായി-
ച്ചേരുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യം വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ഇനി-
യും വൈഷമ്യം കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തു "മു-
രജപം" എന്ന ക്രിയതന്നെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാ-
ജാവ് ഏർപ്പെടുത്തിയതും, അന്നുമുതൽക്കുമാത്രം നടന്നു-
വരുന്നതുമായ ഒരു ക്രിയയാണല്ലോ. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമ-
ഹാരാജാവിന്റെ കാലം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിനു-

ശേഷമാണെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന്നവകാശവുമില്ല. ഈസ്ഥിതിക്കു മുൻപറഞ്ഞ ഐതിഹ്യത്തെ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം? അവിശ്വസനീയമാണ് ഈ ഐതിഹ്യമെന്നതിന്നു ഇനിയുംതെളിവുണ്ടു്. ആലത്തൂർഗ്രാമം മലയാളബ്രാഹ്മണന്മാർ പ്രചുരമായി അധിവസിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലമാണു്. അവിടെ പണ്ടു ഒരു നമ്പൂതിരിബ്രാഹ്മണൻ ജാതിയിൽ നികൃഷ്ടമെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ദരിദ്രചക്കാലവീട്ടിൽ കയറിക്കിടന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് അസംഗതമായിരിപ്പാനേ വഴിയുള്ളു.

ഇനി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച പരദേശബ്രാഹ്മണന്റെ കഥ എടുക്കാം. ഇന്നത്തെപ്പോലെ സഞ്ചാരസൌകര്യങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളുമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു സഹ്യപർവ്വതനിരകളാൽ വിദേശങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം മിക്കവാറും വേർപെടുത്തപ്പെട്ട കേരളത്തിലെ ഒരു നായർയുവതി, ആചാരം, വേഷം, ഭാഷ എന്നിവയിൽ കേവലം വിഭിന്നസ്വഭാവിയായ ഒരപരിചിതബ്രാഹ്മണനെ കണ്ടമാത്രയിൽത്തന്നെ സന്തത്യുൽപ്പാദനാർത്ഥം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയുന്നതു് അത്ര യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്നു് ഈ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ഏതാണ്ടു് ഊഹിക്കാം. ഇതിൽനിന്നു് അല്പാല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു് ഒരൈതിഹ്യം വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ സാധാരണ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടു്. അതു താഴെ കാണും പ്രകാരമാണു്:—

"വടക്കേമലയാളത്തുകാരനും ജ്യോതിഷത്തിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനുമായ ഒരു നമ്പൂതിരി തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു സ്വദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോവുകയായിരുന്നു. മദ്ധ്യേമാർഗ്ഗം പലേടത്തും സഞ്ചരിച്ച്, ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരമായപ്പോഴയ്ക്കു് അദ്ദേഹം തൃക്കണ്ടിയൂരെത്തുകയും ഊട്ടിൽ ഊണുകഴിച്ച രാത്രി ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ള "തട്ടാരമ്പറമ്പത്ത്" എന്ന ഒരു മൂസ്സിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കയറിക്കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു തനിയ്ക്കൊരു വിശിഷ്ടസന്താനോല്പാദനത്തിനുള്ള യോഗമുണ്ടെന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു. വഴിയ്ക്കു പലേടത്തും ചുററിത്തിരിഞ്ഞതുകൊണ്ട് അന്നേയ്ക്കു സ്വഭവനത്തിൽ എത്തുന്നതിനു സാധിച്ചതുമില്ല. രാത്രിയിൽ അദ്ദേഹം അത്യാസന്നമായ ശുഭമുഹൂർത്തം നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു വളരെ കുണ്ഠിതപ്പെട്ട് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ശയ്യയിൽനിന്നെഴുന്നേററു മുററത്തിറങ്ങി ജ്യോതിർഗ്ഗോളങ്ങളെ നോക്കുകയും, വീണ്ടും ശയ്യയെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ ഗൃഹത്തിൽ "തുഞ്ചത്ത്" എന്ന ചക്കാലവീട്ടിലെ ഒരു യുവതി ദാസിയായിത്താമസിച്ചിരുന്നു. ആ സ്ത്രീ നമ്പൂതിരിയുടെ അടുത്തുചെന്നു് ഈ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ കാരണമെല്ലാം ചോദിച്ചറിയുകയും, ദയവുചെയ്ത് ആ സന്താനത്തിന്റെ മാതാവായിരിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം തനിയ്ക്കു നൽകണമെന്നപേക്ഷിയ്ക്കുകയും, അതനുസരിച്ച് ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ പരസ്പരാനുരക്തന്മാരായ അവർ രണ്ടാളും ഗാന്ധർവ്വമുറയ്ക്കനുസരിച്ചു വധൂവരന്മാരാ-

യിത്തീരുകയും, ആയഴിസ്സ് എഴുത്തച്ഛന്റെ അവതാരത്തിന്നു സന്ദർഭം ലഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു."

മറ്റുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളോടു തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ സംഭാവ്യതകൊണ്ടും, സമ്പ്രദായംകൊണ്ടും ഈ ഐതിഹ്യമാണു കുറെച്ചധികം യുക്തമായിത്തോന്നുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മറ്റുവിധത്തിലുള്ള തെളിവുകൾ കിട്ടുന്നതുവരേയ്ക്കു് ഇതിനെ സ്വീകാര്യമായി ഗണിപ്പാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

പാരമ്പര്യസിദ്ധമായ മുൻപറഞ്ഞ ഐതിഹ്യത്തിൽനിന്നു് എഴുത്തച്ഛന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ജാതിയിൽ ഇന്നവരായിരുന്നുവെന്നു് ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെപേരെന്തായിരുന്നുവെന്നറിവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. "അനുവേണ്ണമമ്മനസി ശ്രീനീലകണ്ഠഗുരു" എന്നു "ഹരിനാമകീർത്തന"ത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിക്കാണുന്നതു തന്റെ പിതാവും ഗുരുവുമായ ശ്രീനീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിയെപ്പററിയാണെന്നു് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്; പക്ഷേ ആ പക്ഷം തൃപ്തികരമായ തെളിവുകളില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഇന്നും സംശയികകോടിയിൽ ഗണിപ്പാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ നാമധേയവും എന്തായിരുന്നുവെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ വയ്യ. "അഗ്രജൻ മമ സതാംവിദ്വൽമഗ്രേസരൻ മൽഗുരുനാഥനനേകാന്തേവാസികളോടും ഉൾക്കരുന്നിങ്കൽ വാഴ്ക രാമനാമാചാര്യന്മാരാം ഗുരുഭൂതന്മാർ മററുള്ളോരും" എന്നു് "അ-

ധ്യാത്മരാമായണ"ത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ കാണുന്ന-
തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവും ജ്യേഷ്ഠനുമായി "രാ-
മൻ" എന്ന ഒരു പണ്ഡിതനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അ-
ദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ, എഴുത്ത-
ച്ഛന്റെ സമകാലന്മാർ പേർ പറവാൻ മടിയുള്ള ശിഷ്യ-
ന്മാർ "രാമാനുജൻ" എന്നു വിളിച്ചുവന്നുവെന്നും, ക്ര-
മേണ ഈ പേർ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമായിത്തീൎന്നുവെന്നുമാ-
ണു ചിലർ പറയുന്നതു്; അദ്ദേഹം വിദേശങ്ങളിൽ
സഞ്ചരിച്ചിരുന്നകാലത്തു് "രാമാനുജാചാൎയ്യർ" എന്ന
പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതന്റെ അടുത്തു വിദ്യാഭ്യാസം ചെ-
യ്കയും, ആ മഹാഗുരുവിന്റെ പേരിൽ തനിയ്ക്കുള്ള ഭ-
ക്തിബഹുമാനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ
പേർതന്നെ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിയ്ക്കയും ചെയ്തുവെ-
ന്നുമുള്ള അഭിപ്രായക്കാരുമുണ്ടു്. "രാമാനുജൻ" എന്ന-
തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരല്ലെന്നും, ആ പേരിൽ അ-
ദ്ദേഹത്തിനു കുറെ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടെന്നുമുള്ളതു തീൎച്ചത-
ന്നെ. എഴുത്തച്ഛന്റെ ശരിയായ പേർ "ശങ്കരൻ" എ-
ന്നായിരുന്നുവെന്നു് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ
ഒരു ബോദ്ധ്യമുണ്ടു്. "സൂൎയ്യനാരായണൻ" എന്നായി-
രുന്നുവെന്ന ഒരഭിപ്രായവും അടുത്തകാലത്തു് ആവിർഭ-
വിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഏതായാലും ഇതിൽ തീൎച്ചയായ ഒരഭിപ്രാ-
യം പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുവാൻ തല്ക്കാലം നിൎവ്വാഹമില്ലാതെ-
യാണിരിയ്ക്കുന്നതു്.

ബാല്യദശ.

പ്രകൃത്യാ വളരെ ബുദ്ധിമാനായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ അതിശൈശവത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ അമാനുഷതപത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നാണു് ഐതിഹ്യവേദികൾ പറയുന്നതു്. "തൃക്കണ്ടിയൂർ" "തിരുനാവായ" തുടങ്ങിയുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത ബാലനെ സാധാരണയായി കൊണ്ടുപോയി തൊഴീച്ചിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഒരിക്കൽ തിരുനാവായ ക്ഷേത്രത്തിൽ (തൃക്കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിലാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്) വെച്ചു നമ്പൂതിരിമാർ വേദപാരായണം ചെയ്യുന്നതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്മുടെ ബാലൻ "കാട്ടാ" "കാട്ടാ" എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും, കുട്ടിയുടെ അമ്മയ്ക്കും മറ്റും ഇതിന്റെ സാരം മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും, തങ്ങൾ പിഴച്ചു വേദം ചൊല്ലുന്നതിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാണു കുട്ടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ മനസ്സിലാക്കിയെന്നും, ബാലന്റെ വൈഭവത്തിൽ അസഹിഷ്ണുക്കളായ അവർ മലരും പഴവും ജപിച്ചു കൊടുത്തു കുട്ടിയെ മന്ദബുദ്ധിയും മൂകനുമാക്കിത്തീർത്തുവെന്നുമാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായ നമ്പൂതിരി കുറേകാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരിക്കൽ തൃക്കണ്ടിയൂരിൽ വന്നപ്പോഴാണു തന്റെ പുത്രന്റെ ബുദ്ധിമാന്ദ്യത്തെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ അദ്ദേഹം അതിന്റെ സൂക്ഷ്മകാരണം മനസ്സിലാക്കി മന്ത്രത്തിന്റെ ഫലം കെടുത്തുവാനായി കുട്ടിക്കു

സാധാരണ മദ്യംകൊടുത്തുകൊള്ളുവാനുപദേശിച്ചുവെ-
ന്നും, ഈ പ്രയോഗംകൊണ്ടു വീണ്ടും ബാലൻെറ ബു-
ദ്ധിതെളിഞ്ഞു പ്രകാശിപ്പാൻ തുടങ്ങിയെന്നുമാണു വി-
ശ്വസിയ്ക്കപ്പെടുന്നതു്. കുട്ടിക്കാലത്തു് ഒരു ഔഷധമായി
മാത്രം ശീലിച്ചുവന്ന ഈ മദ്യസേവനം ക്രമേണ വദ്ധി-
ച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം ഒരു മദ്യപാനി-
യായിരുന്നുവെന്നും, പലരും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇതു്
ഒരു പക്ഷെ കൽപ്പിതകഥകളിൽ കൌതുകമുള്ള ജനാ-
വലിയുടെ ഒരു വികൃതസൃഷ്ടിയായിരിയ്ക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ
തൻെറ സഹജീവികൾക്ക പൈതൃകം കൊടുക്കുന്നതിൽ
മനുഷ്യനുള്ള വൈമനസ്യത്തിൻെറ ഫലമായുണ്ടായി-
ട്ടുള്ള ഒരു ദുസ്സന്താനമാണെന്നുംവരാം; അഥവാ പലമ-
ഹാന്മാക്കം കാണാറുള്ള ചില പ്രബലദോഷങ്ങൾപോ-
ലെ ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദോഷമായിരുന്നു-
വെന്നുമില്ല. ഏതായാലുംഎഴുത്തച്ഛൻെറ ചരിത്രത്തോടു
കൂടി ഇങ്ങിനെ ഒരു കഥ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടെ-
ന്നുള്ളതു മറയ്ക്കത്തക്കതല്ല.

വിദ്യാഭ്യാസവും ദേശസഞ്ചാരവും

എഴുത്തച്ഛൻെറ പ്രധാന ഗുരു ആരാണെന്നറി-
വാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെയാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തെ
ആദ്യം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതു് അച്ഛനായ ശ്രീ
നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിതന്നെയാണെന്നാണു കേട്ടിട്ടു-
ള്ളതു്. "അഗ്രേണമമനാസി ശ്രീനീലകണ്ഠഗുരു"

എന്നദ്ദേഹം "ഹരിനാമകീർത്തന"ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടു
ള്ളതു് ഈ മഹാനെ അനുസ്മരിച്ചാണത്രെ. "അഗ്രജൻ
മമ സതാം" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മുക്ത്യുദ്ധരിച്ച "അദ്ധ്യാത്മ-
രാമായണ"ത്തിലെ പ്രസ്താവം കൊണ്ടു സൽഗുണസമ്പ-
ന്നനും മഹാപണ്ഡിതനുമായി പറയപ്പെടുന്ന ഈ ജ്യേഷ്ഠൻ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഗുരുവാണെന്നു് അനായാസേന മ-
നസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്. വിദേശങ്ങളിൽ വെച്ചും
അദ്ദേഹത്തിനു പലവിഷയങ്ങളിലുമായി പലഗുരുക്കന്മാ-
രുമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിൽ ഒരു പക്ഷെ, രാമാനുജാ-
ചാര്യർ പ്രധാനിയായിരിക്കാം. വേദാന്തം, സാഹിത്യം,
യോഗം തുടങ്ങിയുള്ള പലവിഷയങ്ങളിലും അഗാധമായ
ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിനു് പല ഗുരുക്ക-
ന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നൂഹിപ്പാനാണധികം യുക്തി.
എന്നാൽ അവരിൽ ചിലരുടെ പേരുകൾ മാത്രം — അ-
തുതന്നെ അവ്യക്തമായ രീതിയിൽ — അദ്ദേഹത്തിന്റെ
പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനേ സാധിക്കു-
ന്നുള്ളൂ.

എഴുത്തച്ഛൻ ഇരുപതു വയസ്സിനു മേൽ മുപ്പതു
വയസ്സിനുള്ളിൽ വിദേശസഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി-
യെത്തിയെന്നും പിന്നീടു സ്വദേശത്തു് ഒരെഴുത്തുപള്ളി
കെട്ടി കുട്ടികളെ പഠിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങിയെന്നുമാണു
പഴമക്കാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. വിദേശസഞ്ചാര-
ത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസവും ലോ-
കപരിചയവും സിദ്ധിപ്പാനും, "തമിഴ്" "തെലുങ്കു്" മു-
തലായ ദ്രാവിഡസാഹിത്യങ്ങളോടു ധാരാളമായി ഇട-

പഴകുന്നതിന്നും സാധിച്ചിരിക്കണം. "കിളിപ്പാട്ട്" എ-
ന്ന ഒരു അഭിനവപ്രസ്ഥാനം നിൎമ്മിക്കുന്നതിന്നുതന്നെ
ഈ പരിചയം സഹായിച്ചിരിക്കണമെന്നാണ് ഭാഷാ-
ചരിത്രകാരന്മാരഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. എഴുത്തച്ഛൻ
വലിയ വിദ്യാസമ്പന്നനായി മടങ്ങിവന്നിട്ടുകൂടി അസൂ-
യാലുക്കളായ ചില നമ്പൂതിരിമാർ അദ്ദേഹത്തെ അ-
വഹേളനപുരസ്സരം ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവത്രെ.
ബാല്യത്തിൽതന്നെ അങ്കുരിതമായ അവരുടെ അസൂയ
എഴുത്തച്ഛന്റെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ഉൽക്കൎഷത്തോടുകൂടി
പല്ലവിതമാകുവാനും പുഷ്പിപ്പാനും തുടങ്ങി. എഴുത്ത-
ച്ഛൻ ജാതിയിൽ ഒരു "ചക്കാല" നായരായിരുന്നതിനെ
സൂചിപ്പിപ്പാൻകൊണ്ട് അവർ "തുഞ്ചന്റെ ചക്കിൽ
എത്ര ആട്ടം" എന്നു ചോദിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അതിന്ന-
ദ്ദേഹം, താൻ ചക്കാലനാണെങ്കിലും തനിക്കു നാലുവേദ-
വും ആറു ശാസ്ത്രവും അറിയാമെന്ന അൎത്ഥത്തിൽ "അ-
ടിയന്റെ ചക്കിൽ നാലും ആറും ആട്ടം" എന്നു മറു-
പടി പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും മററും ഐതിഹ്യവേദികൾ
പറയുന്നു. "ഒന്നുകൊണ്ടറിയേണം രണ്ടിന്റെ ബലാ-
ബലം" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഭാരതത്തിലെ വരികളെ
കളിയാക്കി ചില രസികന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ, "ര-
ണ്ടുകൊണ്ടറിയേണം മൂന്നിന്റെ ബലാബലം പിന്നെ
നാലിനെയറിഞ്ഞാൽ വശത്തു വരുത്തേണം" എന്നീരീതി-
യിൽ ഒരു തടിച്ച ഗ്രന്ഥം നിറയുംവരെ എഴുതിയുണ്ടാ-
ക്കി എഴുത്തച്ഛനെ കാണിച്ച് അദ്ദേഹത്തോടതിന്റെ
ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പററി ചോദിക്കുകയുണ്ടായെന്നും കേ-

ട്ടിട്ടുണ്ട്. "ശൂദ്രമക്ഷരസംയുക്തം ദൂരതഃ പരിവർജ്ജയേൽ" എന്ന മതത്തിന്നു കുറച്ചധികം പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു വേദവേദാന്താദികളിൽ ഒരു ശൂദ്രൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതിൽ വേദാധികാരികളായ ചില നമ്പൂതിരിമാർക്ക് അസഹിഷ്ണുതയുണ്ടായിയെന്നു പറയുന്നത് അസ്വാഭാവികവും അസംഭാവ്യവും ആയിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതു രാജ്യത്തും ഏതു സമുദായത്തിലും മഹാമനസ്കന്മാരും അല്പബുദ്ധികളും ഉണ്ടാവുന്നതു സാധാരണയാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ യഥാർത്ഥയോഗ്യതകൾ കണ്ടറികയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനും അല്പം ചിലർ അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. അവരിൽ അദ്വിതീയനത്രെ മഹാകവിയും മഹാനുഭാവനുമായ മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരി. ഏതായാലും മഹാമനസ്കനായ എഴുത്തച്ഛന്നു ബ്രാഹ്മണരുടെ നേരെ സീമാതീതമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു തീർച്ചതന്നെ. അതിന്നു, താഴെ കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്തികൾ ലക്ഷ്യങ്ങളുമാണ്:—

"കാരണഭൂതന്മാരാം ബ്രാഹ്മണരുടെ ചര-
ണാരുണാംബുജലീനപാംസുസഞ്ചയം മമ
ചേതോദർപ്പണത്തിന്റെ മാലിന്യമെല്ലാം തീർത്തു
ശോധനംചെയ്തീടുവാനാവോളം വന്ദിക്കുന്നേൻ

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം.

"ഭൂമിതന്നാധാരഭൂതന്മാരായ്ക്കാണുന്നോരു
ഭൂദേവപ്രവരന്മാർ തപോരാശ്യാദികൾ

ധാതൃശങ്കരവിഷ്ണുപ്രമുഖന്മാൎക്കും മററും
വേദജ്ഞോത്തമന്മാർമാഹാത്മ്യങ്ങളാക്കെ ചൊല്ലുവാൻ?
അദ്ധ്യാത്മരാമായണം.

"കരുണാചിത്തന്മാരാം ധരണീസുരവൃന്ദ-
ചരണാംഭോരുഹത്തെശ്ശരണംപ്രാപിയ്ക്കുന്നേൻ".
മഹാഭാരതം.

മേലുദ്ധരിച്ച വരികളിൽനിന്നു വേദജ്ഞോത്തമന്മാ-രായ മഹാബ്രാഹ്മണൎക്ക് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഹൃദ-യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമേതായിരുന്നുവെന്നു വെ-ളിവാകുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ കേവലം നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ അന്നത്തെ കേരളീയരെ ഭക്തി-മാൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു നയിയ്ക്കണമെന്ന ഏക ഉദ്ദേശ്യത്തിൻ-പേരിലാണ് അദ്ദേഹം ഭഗവൽക്കഥകളെ പരിഭാഷ-പ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയത്. അങ്ങിനെയല്ലാത്തപ-ക്ഷം "മഹാഭാരത"ത്തിലടങ്ങിയ ശ്രീമൽ "ഭഗവൽ-ഗീത" മാത്രം വിട്ടുകളയുന്നതിന്നു വഴിയില്ല. ആരണ്യ-കലസമ്പത്താണെന്നനിലയ്ക്ക് അതിനെ ഉപേക്ഷിയ്ക്കയാ-ണദ്ദേഹം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നത്. "ഉഴറിയരുളിന മൊഴി-കളുപനിഷത്താകയാലോതിനാർ, ഗീതയെന്നാദരാൽ ജ്ഞാനികൾ" എന്നു മാത്രമെ അദ്ദേഹം ഗീതയെപ്പററി പറയുന്നുള്ളൂ. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ ആദി-യിൽ എഴുതിട്ടുള്ള "പാദസേവകനായ ഭക്തനാം ദാ-സൻ ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനി നാമാദ്യനായുള്ളോരു ഞാൻ വേദസമ്മിതമായ് മുമ്പുള്ള ശ്രീരാമായണം ബോധഹീ-നന്മാൎക്കറിയാംവണ്ണം ചൊല്ലീടുമ്പോൾ * * * * വേ-

ദേശാസ്ത്രങ്ങൾക്കധികാരിയല്ലെന്നതോർത്തു ചേതസി സ-ർവ്വം ക്ഷമിച്ചീടുവിൻ കൃപയാലെ" ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ രാമായണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ-ത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നല്പം ശങ്കയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും പരിചയക്കാരും ആരെല്ലാമായിരുന്നുവെന്ന് അധികമായൊന്നും അറി-യാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. "മനക്കോട്ടു ബാലരാമൻ" എ-ന്നൊരു ശൂദ്രപ്രഭു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുവായുണ്ടാ-യിരുന്നുവെന്നും, ആ പ്രഭുവിൽനിന്നാണ് മഹാകവി-ക്കു് വിദേശസഞ്ചാരത്തിന്നു ധനസഹായം കി-ട്ടീട്ടുള്ളതെന്നും മററും ഭാഷാചരിത്രകാരനായ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും, അദ്ദേഹത്തെ തുടർന്ന് മററു ചില-രും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

"മനക്കോട്ടുവാഴും മഹാമാനശാലി
മനക്കാമ്പിലേററം കൃപാവാരിരാശി
എനിക്കാശ്രയം ബാലരാമാഭിധാനൻ
നിനക്കുന്നതെല്ലാം വരുത്തുന്ന കർത്തൻ.
കലാവിദ്യകൾക്കേകമാധാരഭൂതൻ
കുലാചാരഭേദം ഗ്രഹിക്കുന്ന വിദ്വാൻ"

എന്നീ "ശിവപുരാണ"ത്തിലെ വരികളാണ് അവക്കു് ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു സാധകങ്ങളായി [illegible]-ന്നതു്; എന്നാൽ "ശിവപുരാണം" തന്നെ എഴുത്ത-ച്ഛന്റെ കൃതിയല്ലെന്നുള്ളതു് ഇന്നു മിക്കവാറും

ണ്ഡിതസമ്മതമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കു പ്രസ്തുത ഗുരുശിഷ്യത്വമായിട്ടുള്ള എഴുത്തച്ഛന്റെ ബന്ധം ശിഥിലമായിപ്പോകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. മഹാകവി മേപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിയും അദ്ദേഹവുമായുള്ള പരിചയവും ബന്ധവും അശിഥിലമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണു്. പരമഭക്തനും, മഹാവിദ്വാനും, മഹാകവിയുമായ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗുണങ്ങൾ കണ്ടറിവാനും അഭിനന്ദിപ്പാനും മേപ്പത്തൂരിന്നെപ്പോലെ അടുത്തു് മറ്റൊരാളുണ്ടാവുകയെന്നതുതന്നെ അസംഭാവ്യമായി തോന്നുന്നു. ഇവർ രണ്ടാളും സമീപസ്ഥന്മാരും, മനസ്ഥിതിയ്ക്കു് അത്യന്തം ഐകരൂപ്യമുള്ളവരുമായിരുന്നതിനാൽ പരസ്പരം കണ്ടു പരിചയിയ്ക്കുന്നതിനും ആ പരിചയം വലിയ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ കലാശിയ്ക്കുന്നതിന്നും ഇടയുണ്ടു്. "അമ്പലപ്പുഴരാജാവുമായി എഴുത്തച്ഛനെ പരിചയപ്പെടുത്തിയതുതന്നെ ഭട്ടതിരിയാണെന്നാണു കേട്ടുകേൾവി. എഴുത്തച്ഛൻ അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ഗ്രന്ഥം ആദ്യം എഴുത്തിൽ പകർത്തിയെഴുതുകയും അതോടുകൂടിത്തന്നെ രാമായണം കിളിപ്പാട്ടു് ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണല്ലോ രാമായണനിർമ്മാണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഐതിഹ്യം. ഈ കിളിപ്പാട്ടു് അദ്ദേഹം അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ വിദ്വൽസദസ്സിൽവെച്ചു വായിച്ചപ്പോൾ ഭട്ടതിരി, "ഞ- ഞാൻ ഈ മനോഹരമായ പാട്ടു് ഇങ്ങിനെ മുഴുവനും ചീന്തിക്കളഞ്ഞുവല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും, അപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ "അടിയൻ കാണുന്നാ-

നിലധികംപേരും വിദ്വാന്മാരാണ്; പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ് ഇത്ര ചിന്തിക്കാതെ പട്ടാണെന്നും വിചാരിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?” എന്നു ചോദിച്ചുവെന്നുമറ്റും ഐതിഹ്യവേദികൾ സാധാരണ പറയാറുണ്ട്. വാതരോഗബാധിതനായ മേല്പത്തൂർ ഗത്യന്തരം കാണാതെ, തന്റെ രോഗനിവാരണത്തിനുള്ള വഴിയെന്താണെന്ന് എഴുത്തച്ഛനോട് ചോദിച്ചുവരുവാൻ ആളെ പറഞ്ഞയച്ചുവെന്നും, അപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ “അദ്ദേഹത്തോട് മത്സ്യംതൊട്ടുകൂട്ടുവാൻ പറക” എന്ന് മറുവടി പറഞ്ഞയച്ചുവെന്നും, കശാഗ്രബുദ്ധിയായ ഭട്ടതിരി ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ തത്വം മനസ്സിലാക്കിയാണ് മത്സ്യാദ്യവതാരവർണ്ണനാത്മകമായ “നാരായണീയം” നിർമ്മിച്ചതെന്നും മററുമുള്ള കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ രണ്ടു മഹാന്മാരുംകൂടി പലേടത്തും സഞ്ചരിക്കുകയും സഹവസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒന്നു മറെറാന്നിലേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചതാണെന്ന് ഊഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ഭട്ടതിരിയുടെ “സുഭദ്രാഹരണം” ചമ്പുവിനും, എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതത്തിലെ “സുഭദ്രാഹരണ”ത്തിനും തമ്മിൽ ചിലേടത്ത് ഗണ്യമായ ഐക്യം കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഭട്ടതിരിയെക്കൂടാതെ അമ്പലപ്പുഴ പണ്ഡിതസദസ്സിലെ അംഗങ്ങളായും മററും പല പണ്ഡിതന്മാരും മഹാരാജാക്കന്മാരും എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും അദ്ദേഹത്തിൽ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളുള്ളവരും ആയി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ അന്ത്യകാലം നയിച്ചതു് “ചിററൂർഗ്ഗുരുമഠ”ത്തിൽവെച്ചാണെന്നാണു കേട്ടിട്ടുള്ള-തു്. അദ്ദേഹം പലദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ ഒടു-ക്കൽ പ്രകൃതിമനോഹരമായ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തും ചെ-ന്നുവെന്നും “പഞ്ചവടി”ക്കു തുല്യമായ ആ സ്ഥലത്തി-ന്റെ മാഹാത്മ്യത്താലാകൃഷ്ടനായി അവിടെയിരുന്നു തന്റെ അവശിഷ്ടജീവിതം കഴിപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കിയെ-ന്നും തദ്ദേശീയർ പറയുന്നു. ഈ മഠം നിൽക്കുന്നതു് കൊച്ചിശ്ശീമ കിഴക്കൻ ചിറ്റൂരിൽ “ശോകനാശിനി” (ഈ നദിയാണു പിന്നീടു ഭാരതപ്പുഴയായി മാറുന്നതു്) എന്ന പരിശുദ്ധനദിയുടെ വടക്കെ കരയിലാണു്. എഴു-ത്തച്ഛൻ അവിടെച്ചെന്നപ്പോഴും, ഇപ്പോഴും മഠവും അ-ഗ്രഹാരവും നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം മുഴുവനും കാടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അന്നു് ചിററൂർ നാടുവാഴിയായിരുന്ന “ചെ-മ്പത്തിൽ മന്നാടിയാരോ”ടു് ഈ സ്ഥലം നാലായിരം പണം കൊടുത്തു വാങ്ങി കാടുവെട്ടിച്ചു നദീതീരത്തു് ഒരു ശ്രീരാമക്ഷേത്രവും ശിവക്ഷേത്രവും നിർമ്മിക്കയും, ശ്രീരാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻവശത്തു കിഴക്കുപടി-ഞ്ഞാറു രണ്ടുവരിയായി പന്ത്രണ്ടു ഗൃഹങ്ങളും നിർമ്മി-ച്ചു്. അതിൽ പന്ത്രണ്ടു പരദേശബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്നു കുടിയിരുത്തുകയും, തെക്കെ വരിയിൽ കിഴക്കെ അററത്തു തനിയ്ക്കിരുന്നു് ഈശ്വരഭജനംചെ-യ്യാനും മററുമായി ഒരു മഠംകൂടി പണിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ക്ഷേത്രത്തിന്നും അഗ്രഹാരനിൎമ്മാണത്തിന്നും മറ്റുമായാണ തന്നോട്ടുവാങ്ങിയ സ്ഥലം വിനിയോഗിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, ചമ്പത്തിൽ മന്നാടിയാർ അതിന്റെ വിലയായി വാങ്ങിയിരുന്ന ൪൦൦൦. പണവും ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നടക്കൽ കൊണ്ടുപോയി വെക്കുകയും, അപ്പോഴും എഴുത്തച്ഛൻ അതെടുത്ത് ഓരോരുത്തരും കൊല്ലത്തിൽ ൯൦. പറ നെല്ലുവീതം പലിശ കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം, കൊച്ചിസ്സൎക്കാരിലും, "ചമ്പത്തി"ലും, "വടശ്ശേരി"യും, "എഴവത്തും" ൬൦൦൦. പണംവീതം കൊടുത്തേല്പിക്കുകയും ആണ് ഉണ്ടായത്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികൾക്കടിസ്ഥാനമായിട്ടു ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ നാലു പദ്യങ്ങളുംകൂടിയുണ്ട്. ഇവ എഴുത്തച്ഛന്റെ സമകാലീനന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരൊ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരാരെങ്കിലുമൊ എഴുതിവെച്ചതായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അപൂൎണ്ണങ്ങളായിരുന്ന ഇവയെ യുക്ത്യനുസരണം പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടത്തുകാരായ ചില കാരണവന്മാരാണ്. പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേൎക്കുന്നു:—

൧. ആചാൎയ്യഃ പ്രഥമം നദീം വനമിദം ദൃഷ്ട്വാ
(മുദം) പ്രാപ്തവാൻ
നദ്യാംസ്ഥലീം (വനപ്രദേശ) വസതിം നിശ്ചിത്യ
ശിഷ്യൈസ്സമം
ലബ്ധ്വാ തദ്ധനമത്രദേശപതിഭിഃ ദത്വാ
(സമസ്തം ദ്രവ്യം)
"രാമാനന്ദപുരം"മിദം ദ്വിജവരൈർ-
ഗ്രാമം ചകാരാലയൈഃ".

(ആചാര്യൻ നദിയും വനവും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനാ-
യി ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി അവിടെ പാർക്കുവാൻ നിശ്ചയി-
ച്ചു, നാടുവാഴിയോടു സ്ഥലം വാങ്ങി കാടു വെട്ടി-
ത്തെളിച്ചു ബ്രാഹ്മണാലയങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും കൊ-
ണ്ടു "രാമാനന്ദപുരം" എന്ന ഒരു ഗ്രാമം നിർമ്മിക്കയും
ചെയ്തു)

2. പൂർവ്വേ ചിഞ്ചാബ്ധികുല്യാ വരുനദീശിതഃ
പശ്ചാച്ച പഥാന്തം
യാമ്യേനദ്യുത്തരാദ്ദിശി നിധനക്രോഡ-
കേദാരകാന്തം
അസ്മിൻ ദേശേ മഹാത്മാ (വിപ്ര) (ധ)ജന(വരഃ)
സൂര്യനാരായണാഖ്യഃ
സമ്പാദേശ്ചാധിനാഥാദ്ദകമ(ഥ) (സ) ജ (ഗ്രാ)-
മ കാരുണ്യസിന്ധുഃ)

(സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ ചമ്പത്തിൽകാര-
ണവരോട്, കിഴക്കു പുളിങ്കാൽതോടും, പടിഞ്ഞാറു
പട്ടഞ്ചേരിപ്പാതയും, തെക്കു നദിയുടെ വടക്കേ കരയും
വടക്കു കൊല്ലംകോട്ടു പാടവും അതിർത്തികളായ ഈ
സ്ഥലം തീറു വാങ്ങി)

3. രാമാനന്ദാഗ്രഹാരേ പ്രഥമമിഹ ശിവം സാം-
ബമൂർത്തിം സവർഗ്ഗം
സംക്ഷോദിണ്ണം ച രാമം ദ്വിജകുലനിവ-
ഹൈണഃ (സ്ഥാപയാമാസ) സൂര്യഃ
(ദ) ഢ്നാ (പ്ര്യ)ന്നം സസങ്ഘിഃസധനാഗ്രഹഗണം
ഭൂസുരേഭ്യോ ദദൌ (സഃ)

നാകസ്യാന്നസൌഖ്യം ധ്രുവമിതിമനന-
സ്യാസ്സദം ഭൂമി (ദാനം)

സൂൎയ്യനാരായണൻ ഈ സ്ഥലത്തു മഹാബ്രാഹ്മണ-
രെക്കൊണ്ടു സാംബശിവനേയും ശ്രീരാമനേയും പ്രതി-
ഷ്ഠ കഴിപ്പിയ്ക്കുകയും മൃഷ്ടാന്നഭോജനത്തോടും ധനത്തോ-
ടും മഠങ്ങളോടുംകൂടി ഭൂമിദാനം ചെയ്കയും ചെയ്തു.

4. സമ്പൽ (ക്ഷത്ര) മഹീശസ്വപ്തതി വട-
ശ്ശേഷ്ഠാബ്ദ്യശേഷേഷ്വപരസൌ
ദത്തൈപകൈകസഹസ്രകം പണധനം
വൃദ്ധ്യർത്ഥമർപ്പിച്ചിതും
രാമാനന്ദപുരാലയേ (ദിശ) നവത്ര്യൈകൈക-
ധാന്യാഢകം
പ്രത്യബ്ദം (പര)വ്യമിത്യണമതിം തേജ്യ-
പ്രതിജ്ഞാചിതഃ.

പൂജാദികൾ നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ചമ്പത്തിലും
കൊച്ചിസൎക്കാരിലും എഴവത്തും വടശ്ശേരിയും കൊല്ല-
ത്തിൽ കാരോഴത്തേരിൽ നിന്നു 90. പറനെല്ലു് പലിശ
വരത്തക്കവണ്ണം ആയിരം പണം വീതം അദ്ദേഹം
കൊടുത്തേൽപ്പിച്ചു.)

ഗ്രാമത്തിൽവെച്ചു സമാധിയടഞ്ഞ ഒരു ഗുരു-
വിന്റെ മൃതശരീരം അടക്കംചെയ്ത സ്ഥലം മുകൾഭാ-
ഗം വൃത്തിയായി വൃത്താകാരത്തിൽ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള
കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു മൂടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അ-
ടുത്തു കിഴക്കുഭാഗത്തു പീഠത്തിന്മേൽ സാക്ഷാൽ തുഞ്ച-
ത്താചാൎയ്യരുടെ വെള്ളികൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു

ജോടി മെതിയടിയും വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു യോഗദണ്ഡും അവിടെ പരിഷ്കരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നു. ൧൦൪൯-ൽ ഉണ്ടായ അഗ്നിബാധനിമിത്തം ഗുരുമഠവും, ചില ഭവനങ്ങളും, പല വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും നശിച്ചുപോയി! അന്ന് അമൂല്യങ്ങളായ പല ചരിത്രാവശിഷ്ടങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കണം. മുൻപ്രസ്താവിച്ച പരിപാവനവസ്തുക്കളെങ്കിലും നശിക്കാതെ കിട്ടിയതു കേരളീയരുടെ അതിഭാഗ്യംനിമിത്തമെന്നേ പറയേണ്ടു.

പ്രസ്തുതഗുരുമഠത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട പല മഹാന്മാരും താമസിച്ചു ഗുരുപാദുകങ്ങളിൽ പൂജ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നാണറിയുന്നത്. ഇവിടത്തെ ചില കാരണവന്മാർ ചൊല്ലാറുള്ളതും അജ്ഞാതകർതൃകവുമായ ഒരു പദ്യം ഈ സംഗതിയെ തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ട്. ആ പദ്യമാണിത്:—

വന്ദേ നിത്യമഖണ്ഡപൂർണ്ണമമലം
തുഞ്ചത്തെഴും ശ്രീഗുരും
വന്ദേ ശ്രീ "കരുണാകരം" ച "പരമം"
ശ്രീ "സൂര്യനാരായണം"
വന്ദേ "ദേവ" "ഗുരും" പരാപരഗുരും
"ഗോപാലക" ശ്രീഗുരും
വന്ദേഹം ഗുരുസമ്പ്രദായമനിശം
വന്ദേ സമസ്താൻ ഗുരൂൻ

അഗ്നിബാധയുണ്ടായശേഷം ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം ഗുരുമഠം അനാഥ-

മായ നിലയിൽത്തന്നെ കിടന്നു. ൧൦൩൨-ൽ ചിററൂർ-
“ശ്രീമത്ത് ഗുരുമഠംസ്ഥൻ” കോപ്പുമേനവൻ എന്ന ആൾ
കൊച്ചിസർക്കാരിൽനിന്നു് ആവശ്യമുള്ള തേക്കമരം അ-
പേക്ഷിച്ചുവാങ്ങുകയും മഠംപണിയിച്ചുപരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു.
ഈ ഭക്തോത്തമന്റെ പണവും പരിശ്രമവും ഗുരുമഠ-
ത്തെ ഇന്നു കാണുന്ന നിലയിലെത്തിക്കുന്നതിനു് ഒട്ടേറെ
സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ മെതിയടിയും യോ-
ഗദണ്ഡും പരിഷ്കരിച്ചു്, ഗംഗാസ്നാനം, ഗയാശ്രാദ്ധം മു-
തലായ സൽകർമ്മങ്ങളും ചെയ്തു മഠത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു
പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും ഇദ്ദേഹംതന്നെയാണു്.

എഴുത്തച്ഛൻ മഹാസമാധി പ്രാപിച്ചതു് ധനു-
മാസം(കൊല്ലംനിശ്ചയമില്ല) ഉത്രംനക്ഷത്രത്തിലാണു്;
ഇന്നും “രാമാനുജജയന്തി” കൊണ്ടാടുന്നതു് ഈ ദിവ-
സത്തെ ആസ്പദിച്ചാണു്. ഗുരുമഠം കുറെക്കാലം അനാ-
ഥാവസ്ഥയിൽ കിടന്നുവെങ്കിലും, “ഗുരുമഠത്തിൽ ആ-
രാധന” എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഉത്രംനാളിലെ ചര-
മദിനകൃത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണത്തിനു-
ശേഷം നാളിതുവരെയും മുടങ്ങാതെ നടന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്.

ശുദ്ധമുള്ളനത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ചിററൂർഗ്രാമം ഇ-
ന്നു വളരെ പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗൃ-
ഹങ്ങളുടെ സംഖ്യ ൧൦-ൽ നിന്നു് ഏതാണ്ടു് ൫൦-ൽ
പരമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നല്ലനിലയിൽ നടത്തപ്പെ-
ട്ടുവരുന്ന ഒരു വൈദിക (Vedic Sanskrit College)
സംസ്കൃതമഹാപാഠശാല, ഒരു ഭജനമഠം, രണ്ടുമൂന്നു
ബാങ്കുകൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നുതുടങ്ങി പൊതുകാര്യ-

പകാരപരങ്ങളായ പല ഏർപ്പാടുകളും ഇവിടെയുണ്ട്. ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോഴും വിദ്യകൊണ്ടും, പരോപകാരതല്പരതകൊണ്ടും സമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടും മററും പ്രസിദ്ധന്മാരായ അനേകം ബ്രാഹ്മണരുടെ നിവാസസ്ഥലമാണ്.

എഴുത്തച്ഛൻ സ്ഥാപിച്ച ശ്രീരാമസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഇപ്പോഴും കൊല്ലത്തിൽ ൫൦൦-ഓളം പറ നെല്ല് ആദായം പുറപ്പാടുള്ള വസ്തുവകകളുണ്ട്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിവർഷം മീനമാസത്തിൽ "ശ്രീരാമനവമി"യും "രഥോത്സവ"വും "നവരാത്രിവിളക്ക" വിശേഷ അടിയന്തരങ്ങളുമുണ്ട്. ആദ്യദിവസത്തെ നവരാത്രിവിളക്ക് എഴുത്തച്ഛന്റെ വകയാണ്. അതിന് "എഴുത്തച്ഛൻവിളക്കെ"ന്നാണു പറഞ്ഞുവരാറുള്ളത്. ഈ ദിവസത്തെ ചിലവു ചിററൂരിലുള്ള മലയാളികുടുംബങ്ങളിൽനിന്ന് വരിയിട്ടു പിരിച്ചാണു നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്നത്.

പൂജാദികൾ നടത്തുവാനായി ൪൦൦൦ പണം നാലു ദിക്കിലായി കൊടുത്തേൽപ്പിച്ചുവെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽ "പടശ്ശേരി"യിൽനിന്നും മററും നെല്ല് ഇന്നും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. "എഴുവത്തു"കാർ ഈയിടയിൽ അവരെ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്ന 1000 പണം ദേവസ്വത്തിൽ കൊടുത്തു ബാദ്ധ്യതപ്പെടുത്തുകയാണുണ്ടായത്.

"ചിററൂർമഠം" ഇന്നു സാമാന്യം പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തീട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇവിടത്തുകാരുടെ ഏ-

മായ നിലയിൽത്തന്നെ കിടന്നു. ൧൦൯൭-ൽ ചിററൂർ-
“ശ്രീമത്ത് ഗുരുദാസർ” കോപ്പുമേനവൻ എന്നൊരാൾ
കൊച്ചിസർക്കാരിൽനിന്ന് ആവശ്യമുള്ള തേക്കുമരം അ-
പേക്ഷിച്ചുവാങ്ങുകയും മഠംപണിക്കാരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.
ഈ ഭക്തോത്തമന്റെ പണവും പരിശ്രമവും ഗുരുമഠ-
ത്തെ ഇന്നു കാണുന്ന നിലയിലെത്തിക്കുന്നതിനു ഒട്ടേറെ
സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛന്റെ മെതിയടിയും യോ-
ഗദണ്ഡും പരിഷ്കരിച്ച്, ഗംഗാസ്നാനം, ഗയാശ്രാദ്ധം മു-
തലായ സൽക്കർമ്മങ്ങളും ചെയ്തു മഠത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു
പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും ഇദ്ദേഹംതന്നെയാണ്.

എഴുത്തച്ഛൻ മഹാസമാധി പ്രാപിച്ചതു് ധനു-
മാസം (കൊല്ലം നിശ്ചയമില്ല) ഉത്രംനക്ഷത്രത്തിലാണ്;
ഇന്നും “രാമാനുജജയന്തി” കൊണ്ടാടുന്നതു് ഈ ദിവ-
സത്തെ ആസ്പദിച്ചാണ്. ഗുരുമഠം കുറെക്കാലം അനാ-
ഥാവസ്ഥയിൽ കിടന്നുവെങ്കിലും, “ഗുരുമഠത്തിൽ ആ-
രാധന” എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഉത്രംനാളിലെ ചര-
മദിനകൃത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണത്തിനു-
ശേഷം നാളിതുവരേയും മുടങ്ങാതെ നടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്.

ശുകമുള്ളങ്ങത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ചിററൂർഗ്രാമം ഇ-
ന്നു വളരെ പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗൃ-
ഹങ്ങളുടെ സംഖ്യ ൧൨-ൽ നിന്ന് ഏതാണ്ട് ൧൨൦-ഓ-
ളമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. നല്ലനിലയിൽ നടത്തപ്പെ-
ട്ടുവരുന്ന ഒരു വൈദിക (Vedic Sanskrit College)
സംസ്കൃതമഹാപാഠശാല, ഒരു ഭജനമഠം, രണ്ടുമൂന്നു
ബാങ്കുകൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നുതുടങ്ങി പൊതുജനോപ-

ചകാരപരങ്ങളായ പല ഏർപ്പാടുകളും ഇവിടെയുണ്ട്.
ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോഴും വിദ്യകൊണ്ടും, പരോപകാരത-
ല്പരത കൊണ്ടും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടും മററും
പ്രസിദ്ധന്മാരായ അനേകം ബ്രാഹ്മണരുടെ നിവാസ-
സ്ഥലമാണ്.

എഴുത്തച്ഛൻ സ്ഥാപിച്ച ശ്രീരാമസ്വാമിക്ഷേത്ര-
ത്തിലേക്ക് ഇപ്പോഴും കൊല്ലത്തിൽ ൧൫൦൦- പറ നെ-
ല്ല് ആദായം പുറപ്പാടുള്ള വസ്തുവകകളുണ്ട്. ഈ ക്ഷേ-
ത്രത്തിൽ പ്രതിവർഷം മീനമാസത്തിൽ "ശ്രീരാമനവ-
മി"യും "രഥോത്സവ"വും "നവരാത്രിവിളക്ക്" വി-
ശേഷ അടിയന്തരങ്ങളുമുണ്ട്. ആദ്യദിവസത്തെ നവ-
രാത്രിവിളക്ക് എഴുത്തച്ഛന്റെ വകയാണ്. അതിന്
"എഴുത്തച്ഛൻവിളക്ക്" എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരാറുള്ളത്.
ഈ ദിവസത്തെ ചിലവു ചിററൂരിലുള്ള മലയാളികുടും-
ബങ്ങളിൽനിന്ന് വരിയിട്ട് പിരിച്ചാണ് നിർവ്വഹിച്ചുവ-
രുന്നത്.

പൂജാദികൾ നടത്തുവാനായി ൪൦൦ പണം നാ-
ലു ദിക്കിലായി കൊടുത്തേൽപ്പിച്ചുവെന്നു മുൻപ്രസ്താവി-
ച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽ "പടശ്ശേരി"യിൽനിന്നും മററും
നെല്ല് ഇന്നും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. "എഴുവത്തു"കാർ
ഈയിടയിൽ അവരെ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്ന 1000 പണം
ദേവസ്വത്തിൽ കൊടുത്ത ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയാണു-
ണ്ടായത്.

"ചിററൂർമഠം" ഇന്നു സാമാന്യം പരിഷ്കൃതനി-
ലയിലെത്തീട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇവിടത്തുകാരുടെ ഏ-

തദ്വിഷയകമായ പരിശ്രമം തീർച്ചയായും അഭിനന്ദനാർഹമാണ്. എടുപ്പും സാമാനങ്ങളും മറ്റുംകൂടി ഏതാണ്ട് ൧൦൦൦൦ൽ അധികം ഉറുപ്പിക വിലവരുന്ന സ്വത്തു മഠത്തിലേക്കു ഇന്നായികഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗുരുമഠത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി ഇപ്പോഴും ചിറ്റൂരിലെ മലയാളികളുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരെണ്ണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. വഴിപാടുകളും, വിശേഷപാരിതോഷികങ്ങളും, പിടിയരിയേല്പ്പാട് എന്നു തുടങ്ങി ഗുരുമഠത്തിലേക്കു സമ്പാദ്യത്തിന്നുള്ള നാനാമുഖമായ ഏർപ്പാടുകളും അതിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർ ഇപ്പോഴും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ആ വകയിൽ കൊല്ലംതോറും അഗണ്യമല്ലാത്ത ഒരു സംഖ്യ കിട്ടി വരുന്നുമുണ്ട്. പൊതുജനങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തകന്മാരുടേയും ശ്രദ്ധ ഇനിയും മംകാര്യത്തിൽ അവ്യാഹതമായുണ്ടായിരിക്കുമെന്നാശിക്കാം.

വെട്ടത്തുനാട്ടിലെന്നപോലെത്തന്നെ ചിറ്റൂരിന്നും ഒരു വലിയ മാഹാത്മ്യമുള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. രാമാനുജപ്പൈങ്കിളിയുടെ കളാലാപമാധുരി ഈ ദിക്കിന്നു ഒരു ഗണ്യമായ സാഹിത്യസൗരഭം പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെസ്സേഴ്സ് ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, വരവൂർ ശാമുമേനവൻ, സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ തുടങ്ങിയുള്ള സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ സാഹിത്യവീരന്മാർ ചിറ്റൂരിന്റെ അരുമസ്സന്താനങ്ങളാണ്. ഇവരെക്കൂടാതെ സാഹിത്യരംഗത്തിൽ വന്നാടുവാൻ തുടങ്ങീട്ടുള്ള ചില യുവാക്കന്മാർകൂടി ഈ നാട്ടുകാരായുണ്ട്. അച്ചി-

ന്ത്യശക്തികളായ മഹാന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്നും എന്തെല്ലാ മാഹാത്മ്യം തന്നെയുണ്ടാക്കകയില്ല!

ചിററൂർമഠത്തിൻെറ സ്ഥാപകൻ ആരാണെന്നുള്ളതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിന്നവകാശമുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻെറ ശിഷ്യനായ സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനായിരിക്കണം ഇതിൻെറ സ്ഥാപകനെന്നാണ് ഈയുള്ളവൻെറ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. മുമ്പുദ്ധരിച്ചു കാണിച്ച പദ്യങ്ങളിൽ "അസ്മിൻദേശേ മഹാത്മാവിബുധജനവരഃ സൂര്യനാരായണാഖ്യഃ" എന്നും, "ദ്വിജകുലനിപുണൈഃ സ്ഥാപയാമാസസൂര്യഃ" എന്നും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നത് ഈ അഭിപ്രായത്തെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ചിററൂരിൽനിന്നു ലഘുപത്രിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മുമ്പായി എഴുത്തച്ഛൻെറ ശിഷ്യനല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്നുതന്നെ "സൂര്യനാരായണൻ" എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടില്ല. ചിററൂരിലെ ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ മൂന്നാമതായി കാണിച്ച പദ്യത്തിലെ "ദേഖ്നാത്യന്തസംസർപ്പിഃ" എന്ന ഭാഗം മഠം ദാനം ചെയ്ത അന്നത്തെ കലിയാണെന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളതായി പറകയുണ്ടായി. ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ കൊല്ലവർഷം തൊള്ളായിരത്തിന്നു മേലാണു ഇതു നിർമ്മിതമായിട്ടുള്ളതെന്നു വരുമല്ലോ. ഈ കാലവും സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനാണ് ഇതിൻെറ സ്ഥാപകനെന്ന അഭിപ്രായത്തെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ ചിററൂരിൽ കുറെക്കാലം താമസിക്കുകയും അവിടെനിന്നുതന്നെ മഹാസമാധി-

പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകമായോ അഥവാ ഉപദേശപ്രകാരമോ ശിഷ്യനായ സൂര്യനാരായണൻ മഠം സ്ഥാപിച്ചു ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതിനാണ് കുറച്ചധികം സംഭാവ്യത തോന്നുന്നത്. കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയവർകൾ സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനാണ് മഠം സ്ഥാപിച്ചതെന്നു ഖണ്ഡിതമായഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും തുഞ്ചത്തുഗുരുപാദങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഈ മഠത്തിനുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്.

എഴുത്തച്ഛൻ കേവലം ഒരു മഹാകവി മാത്രമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒരൊന്നാന്തരം സമുദായനേതാവും, ഒരു വലിയ യോഗിയും, ഒരു മഹാത്മാവായ വേദാന്തിയും, ഒരു ഉത്തമഭക്തനുമായിരുന്നു. "ചിന്താരത്നം" മുതലായ അമൂല്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ "വേദാന്തം" "യോഗം" മുതലായ വിഷയങ്ങളിലുള്ള അത്യഗാധമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമാണ് വിവരിച്ചുകാണിക്കുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രയോജനം സത്യാന്വേഷണവും മോക്ഷപ്രാപ്തിയുമാണെന്നു ഹൈന്ദവസാഹിത്യവും മതവും ഒരുപോലെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു രണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം മോക്ഷവും, പ്രവൃത്തികൾ അതിന്റെ സാധകോപായങ്ങളുമായിരുന്നു. ഇത്ര ഉൽകൃഷ്ടവും അമൂല്യവുമായ ഒരു ജീവിതം

പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട മറ്റേതൊരു കേരളീയനാ-
ണു നയിച്ചിട്ടുള്ളതു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ത്യാഗപരിപൂ-
ർണ്ണമായ ജീവിതത്തേയോ നിസ്വാർത്ഥമായ സ്വഭാവ-
ത്തേയോ, സ്വതന്ത്രമായ വിചിന്തനശക്തിയേയോ,
ഉൽകൃഷ്ടമായ ഭക്തിയേയോ, ലോകോത്തരമായ ക-
വനകലാകൗശലതയേയോ അക്ഷീണമായ ധൈര്യ-
ത്തെയോ എതിനെയാണധികം ബഹുമാനിക്കേണ്ട-
തെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അഹോ! അനനുകരണീയമാ-
യ ആർഷജീവിതം! അത്ഭുതകരമായ അമാനുഷികത്വം!!

പരിപക്വബുദ്ധിയും പരിഷ്കൃതാശയനുമായ ആർ.
ഈശ്വരപിള്ള. ബി. എ. അവർകൾ എഴുത്തച്ഛനെ-
പ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"ദാരിദ്ര്യം, പ്രബലന്മാരിൽനിന്നുള്ള ഉപദ്രവം,
സമുദായത്തിൽ തനിക്കുള്ള താഴ്ന്ന നില, ചുറ്റുപാട-
മുള്ളവരുടെ അന്ധവിശ്വാസം ഇവ നിമിത്തം നേരിട്ടി-
രുന്നതായ ചില്ലറയല്ലാത്ത പ്രതിബന്ധങ്ങളോടു മല്ലി-
ട്ടും, ആക്ഷേപങ്ങളെ സഹിച്ചും, സ്വദേശത്തെയും
സ്വജനങ്ങളെയും വിട്ടും, കഷ്ടപ്പെട്ടും, തന്റെ ഉദ്ദേശ-
ത്തെ നിറവേറ്റിയതോർക്കുമ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ-
രോപകാരപ്രതിപത്തി എത്രമാത്രം ബലവത്തായിരു-
ന്നുവെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
സ്ഥിരപ്രയത്നത്തിനും വേറെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഒന്നും വേണ്ട."

സ്വദേശാഭിമാനവും അതുപോലെത്തന്നെ സ്വ-
ഭാഷാഭിമാനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു-
ണ്ടായിരുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. 'അ-

ജ്ഞാനതിമിരാന്ധന്മാരായിരുന്ന നാട്ടുകാരുടെ ചക്ഷു-
സ്സുകളെ 'ജ്ഞാനാഞ്ജനശലാക'കൊണ്ട് ഉന്മീലനം
ചെയ്യുന്നതിന്നും, അനാഗരസ്ഥിതിയിലിരുന്ന നാട്ടുഭാ-
ഷയെ പോഷിപ്പിക്കയും പരിഷ്കരിക്കയും ഉയൎത്തുകയും
ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിലും, അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പരി-
ശ്രമത്തിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തി-
ന്റേയും പരമാവധി ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു ത-
ന്നെ പറയാം.

ഇതുകൂടാതെ വിനയം, മഹാമനസ്കത മുതലായ
സൽഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ സവിശേഷം ശോഭി-
ച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൎവ്വോൽകൎഷ-
ങ്ങൾക്കും, നിദാനമായിരുന്നത് അദ്ദേഹത്തി-
ന്റെ അനന്യസാധാരണമായ സ്വാശ്രയശീലം ഒന്നു-
തന്നെയായിരുന്നു."

അനന്യസാമാന്യമായ ഗുണഗണങ്ങളുടെ ഒരു
വിളനിലമായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്വഭാവവിശേഷ-
ങ്ങളോരോന്നും എടുത്തു വിമൎശിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, അ-
ദ്ദേഹം വിലോഭനീയങ്ങളായ സൽഗുണങ്ങളുടേയും ഒരു
കേളീരംഗമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു വിരമിക്കുന്നതായി-
രിക്കും ഭേദം.

മഹാകവിയുടെ ഗൃഹജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അധി-
കമായൊന്നും കേട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം അ-
ഖണ്ഡബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നുവെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്.
ഇതിന്നെതിരായി എഴുത്തച്ഛൻ വിവാഹം കഴിച്ചിരു-
ന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം തന്റെ മകൾക്കുപദേശിച്ച-

താണു "ചിന്താരത്ന"മെന്നു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമെന്നും മ-
റുപക്ഷക്കാർ വാദിക്കുന്നു. പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിലെ പല
സംബോധനകളും രണ്ടാമത്തെ പക്ഷത്തെ അനുകൂലി-
ക്കുന്നുണ്ടു്.

അദ്ദേഹം ആകൃതിയിൽ ഒരു ഒത്ത ആളായിരുന്നു-
വെന്നും അറുപതു വയസ്സിന്മേൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടെ-
ന്നും ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. പ-
ണ്ടേയ്ക്കുപണ്ടേയുള്ള കേട്ടുകേൾവിയായിരിക്കണം ഈ
പ്രസ്താവത്തിന്നടിസ്ഥാനം. ലോകത്തിലെ പല മഹാ-
ന്മാരുടേയുമെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശവും ഏ-
താണ്ടദ്ദേഹത്തോടു കൂടിത്തന്നെ തിരോഹിതമാവുകയാ-
ണുണ്ടായതു്.

എഴുത്തച്ഛൻ ഗന്ധർവന്റെ അവതാരമാണെന്നു-
ള്ള ഒരു വിശ്വാസം ജനസമുദായത്തിൽ ബദ്ധമൂലമാ-
യിക്കാണുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം വ്യാസശാപംകൊണ്ടോ
മറ്റോ ശൂദ്രനായി വന്നു ജനിച്ച ഒരു ഗന്ധർവനാണെ-
ന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കഥയും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇ-
ന്ത്യക്കാർ വീരാരാധന ചെയ്യുന്നതിൽ കേൾവികേട്ടവരാ-
ണു്; പക്ഷേ അതു പലപ്പോഴും അതിരുകടന്നു പോകു-
ന്നുണ്ടെന്നും അസ്ഥാനത്തായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നും പറ-
യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സൽപ്രവൃത്തികളും വീരകൃത്യങ്ങളും
ചെയ്യുവക്കു് അവർ അമാനുഷത്വം കല്പിക്കുന്നു. അ-
വരെ അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലല്ലാതെ സാ-
ധാരണ മനുഷ്യന്മാരായി ഗണിപ്പാൻതന്നെ സാധി-
ക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏതു മഹാന്മാ

എടുത്തുനോക്കുകയാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ആരുടെ യെങ്കിലും ഒരവതാരമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. ഇതുകൊണ്ട് മനുഷ്യസമുദായത്തിന് അവകാശപ്പെട്ട മാന്യത നശിച്ചുപോകയും ആത്മവിശ്വാസവും ആത്മാഭിമാനവും കുറഞ്ഞുപോകയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. ചരിത്രപഠനംകൊണ്ടു് ഒരു സമുദായത്തിനുണ്ടാകാനിടയുള്ള അഭ്യുന്നതിയേയും ഈ വിശ്വാസം നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു! എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃത്യങ്ങൾ അത്ഭുതാവഹങ്ങളായിരുന്നുവെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ജനസാമാന്യത്തിന്നു് അവ അമാനുഷങ്ങളായിത്തോന്നിയെന്നും വരാം. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തെ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്യേ കഴിയുവെന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

അദ്ധ്യാപകത്വവും കവിത്വവും വേണ്ടപോലെ വിനിയോഗിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ജനസമുദായത്തെ ഉൽകൃഷ്ടപഥത്തിൽ ചേർത്തു നയിപ്പാൻ കഴിയുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇങ്ങനത്തെ കവിയും അദ്ധ്യാപകനുമാണു് നാളത്തെ പൌരന്റെ നിർമ്മാതാവു്. മഹാഭാഗനായ എഴുത്തച്ഛന്നു് ഒരു ലോകഗുരുവിന്റെയും മഹാകവിയുടേയും നിലയ്ക്കു കേരളീയജനസമുദായത്തിന്നു ചെയ്യാൻസാധിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകളും അവാച്യങ്ങളും അത്ഭുതാവഹങ്ങളുമാണു്! ആ മംഗല്യമഞ്ജുളദീപം കേരളത്തിലെ തമോബാധയെ എത്രമാത്രം നീക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു! ആ ദിവ്യസംഗീതം എത്ര എത്ര ഹൃദയങ്ങളെ കുളിപ്പിക്കുന്നു! ഇന്നും കേരളാന്തരിക്ഷത്തെ മുഖരിത-

...ം പരിപാവനവുമാകുന്നതു് ആ ആർഷശാസനങ്ങളാണു്. കവികൾ ആ മന്ദ്രഗംഭീരമായ സ്വർഗ്ഗീയഗാനങ്ങൾക്കാണു് പല്ലവി പാടേണ്ടതു്; അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആ ഋഷിജീവിതത്തെയാണനുകരിക്കേണ്ടതു്; തത്വജ്ഞാനികൾ ആ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണു് ചുഴിഞ്ഞുനോക്കേണ്ടതു്. മോക്ഷേച്ഛുക്കൾ ആ പവിത്രപാദങ്ങളെയാണു പിന്തുടരേണ്ടതു്! അഹോ! ആ പരിശുദ്ധജീവിതം എത്രമാത്രം വിലോഭനീയം!! എത്രമാത്രം അനുകരണീയം!!

"സാനന്ദരൂപം സകലപ്രബോധ-
മാനന്ദദാനാമൃതപാരിജാതം!
മാനുഷ്യപത്മേഷു രവിസ്വരൂപം
പ്രണൌമി തുഞ്ചത്തെഴുമാര്യപാദം"

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

എഴുത്തച്ഛനും മലയാളഭാഷയും

മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവെന്നു് ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കപ്പെട്ട എഴുത്തച്ഛൻ, ആ പിതൃസ്ഥാനം ഏതുവിധത്തിലാണു വഹിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലത്തു മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയെന്തായിരുന്നുവെന്നുമാണു നമുക്കു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടതായുള്ളതു്. മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തിന്റെ (കൊല്ലവർഷം 800 മുതൽ 600 വരെയുള്ള കാലം) ആരംഭത്തിലാണു് "രാമചരിതം" "രാമകഥപ്പാട്ടു്"

പ്പാനി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിർഭാവമെന്നും, "നിരണത്തു" പണിക്കന്മാരുടെ "ഭഗവൽഗീത" "ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം" തുടങ്ങിയുള്ള കൃതികൾ അതിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അന്നത്തെ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവവും അതിന്റെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളർച്ചയും താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന സൂക്തികളിൽനിന്നു ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്:—

"കാനനങ്ങളിലരൻ കളിറ്റുമാസ്സുതിണിയായ്
കാൽനടക്കിയുമതമ്മിൽ വിളയാടിനടന്ന—
ന്നാനനം വടിവുള്ളാനവടിവായവതരി—
ത്താതിയേ, നല്ലവിനായകനെന്നോരമലനെ
"ഇട്ടനചാപംകേളായിനിയിന്നു മുതലായ്മേൽ
(നാഠം
പട്ടണിക്കോങ്കതങ്കുംമങ്കയർതങ്കളുള്ളിൽ
ഇട്ടമല്ലാതെ ചെണ്ടിട്ടിപ്പടി പുണർകിലൊക്കെ—
പ്പൊട്ടിനിൻ ചിരങ്ങളെല്ലാം പൊടിയാകെൻറരു—
(ള്ളിച്ചെയ്താൻ"

രാമചരിതം.

* * *

"അരക്കർകുലം വേരറുക്കവേണമെൻറമരർകളും
അലൈക്കടലിൽ ചെൻറുമുറയിട്ടതും
ആഴിവണ്ണനന്നരുളിച്ചെയ്തതും
മുനിവരൻറ ഹോമകുണ്ഡം തന്നിൽനിന്നു

ദിവ്യനായകനുദയം ചെയ്കയും
ദശരഥൻമകിഴ്ത്തു വാങ്ങിക്കൊണ്ടതും
കൊണ്ടാടർതൻ ചെയ്യുമാശ്ചര്യസങ്കേതങ്ങളും
കുവലയത്തിൻ മങ്കമാർ ഉഴിഞ്ഞതു”

രാമകഥപ്പാട്ട്

* * * *

“മുനിവൊടഹങ്കാരാദികളെല്ലാം മുറ്റവിചാരം
കൊണ്ടു കളഞ്ഞു
കനിവൊടു ശമദമസന്തോഷാദികളും കയ്ക്കൊണ്ടു
ണതല്ലരാരേ
അനുപമരാകിയ ഭൂദേവന്മാരവരേ മമ ദൈവത
(മെന്നാൽ
മനസി നിനച്ചു ചൈതൃമുടിസ്ഥം മായചരണ
ളാലിന്നിനിയെല്ലാം”

കണ്ണശ്ശരാമായണം

* * * *

മേൽക്കാണിച്ച പാട്ടുകളിൽ “രാമചരിത”ത്തി-
ന്റെ ഭാഷ മിസ്സുവാദം തമിഴാണെന്നതത്രെ പറയാം; എ-
ന്നാൽ അതൊരു തമിഴ്ഗ്രന്ഥമാണെന്ന വാദം തമിഴ-
രുടെ ഭാഷാഭിമാനദുർവ്വിജൃംഭണത്തിന്റെ ഫലമായു-
ണ്ടായതാണെന്നും, അതു വാസ്തവത്തിൽ തമിഴും മല-
യാളവും പരസ്പരം വേർപിരിയുന്ന ഘട്ടത്തിൽ കൈര-
ളിക്കു കിട്ടിയ ഒരമൂല്യനിധിയാണെന്നും ചരിത്രമർമ്മ-
ജ്ഞനും മഹാകവിയുമായ ഉള്ളൂർ. എസ്. പരമേശ്വ-
രയ്യർ (എം. എ. ബി. എൽ. എം. ആർ. എ. എസ്.)

അവർകൾ സയുക്തികം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. "രാമചരി-
തം"ാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും "നിരണംകൃതി"കൾക്കും ത-
മ്മിൽ ഭാഷാസംബന്ധമായി വലിയ വ്യത്യാസം കാ-
ണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, നിരണംകൃതികൾകൂടി ആധുനികമ-
ലയാളമായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറവാൻ അവയിലെ ഭാ-
ഷാസ്വാതന്ത്ര്യം സമ്മതിക്കുന്നില്ല. മദ്ധ്യമലയാളകാല-
ത്തിലേതെന്നു പറയത്തക്കതായി പിന്നെ കണ്ടുകിട്ടി-
ട്ടുള്ളത് "ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം" എന്ന ഒരു സാഹിത്യ-
ഗ്രന്ഥവും "ലീലാതിലക"മെന്ന ഒരു ശാസ്ത്രപുസ്തകവു-
മാണ്. ഇവയിലെ ഭാഷാരീതിയും ആധുനികമലയാ-
ളരീതിയിൽനിന്നു വളരെ അകന്നാണു നില്ക്കുന്നത്.
നോക്കുക:—

"തുകം പൂന്തേൻ പരിമളഭരം നന്മ്യ-
　　തോലും നടപ്പാൻ
മേവും കാവും പഴിയുഴറിനീ തക്ക-
　　രണ്ടിക്കച്ചെൻറ്
ദേവം തസ്മിൻ തൊഴുതു വഴിമേൽ നിൻറു
　　നേരേ നടന്നാൽ
കൂവീടപ്പാൽ പഴി പണയനാർകാവു
　　മംഗല്യകീർത്തേ"

"വേലപ്പെണ്ണിന്നഴകുപൊഴിയും കണ്ണ-
　　നെകവാതിൽ മാറ്റോർ
മൂലത്തിന്നോ മുടിവിനൊരു മുക്കണ്ണ-
　　നെപ്പുണ്യകീർത്തേ

വേരിച്ചൊല്ലാർ മനസിജകയൽക്കണ്ണെ-
നെച്ചെൻറുനേരെ
കോരിക്കൈക്കൂട്ടുടനിരവിവമ്മാച്ചു-
വേണാടർകോനെ".

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം.

"ലീലാതിലക"ത്തിൽ ഉദാഹരണത്തിനായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളും ഈ ഭാഷാരീതിയിൽനിന്നു് ഒട്ടും വ്യത്യാസപ്പെട്ടവയല്ല. ഇങ്ങിനെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തെ ഭാഷാരീതിക്കു് ഇന്നത്തെ രീതിയുമായി ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും, ഭാഷാചരിത്രജ്ഞന്മാരല്ലാത്ത സാധാരണവായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു് അവ മലയാളമായിത്തന്നെ തോന്നുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

ആധുനികമലയാളത്തിൻെറ ആരംഭാവസ്ഥയിൽ ആവിർഭവിച്ച രണ്ടു മഹാകവികൾ "ചെറുശ്ശേരിയും" "എഴുത്തച്ഛ"നുമാണു്. ഇവരിൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ "കൃഷ്ണഗാഥ" കേരളസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലേയ്ക്കു കിട്ടിയ ഒരനർഘരത്നം തന്നെയാണു്. ഇതിലെ ഭാഷാരീതി മദ്ധ്യമലയാളരീതിയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു ആധുനികമലയാളത്തോടേററവും ചേർന്നു് ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതിൽ സാർവത്രികമായി പഴയ ശൈലികളും, "കഞ്ചൻ" "അങ്കി" "നണ്ണി" എന്നുതുടങ്ങിയുള്ള ലുപ്തപ്രചാരങ്ങളായ പ്രാചീനപദങ്ങളും സുലഭമായി കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻെറ

ഭാഷയാണ് അധുനാതനമലയാളത്തിന്റെ മാതൃകാ-
ഭൂതമായിത്തീരുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. എഴുത്തച്ഛന്നു
ശേഷം മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നു പല പരിണാ-
മങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നും സൎവ്വസമ്മതവും,
പ്രയോഗക്ഷമവും, മാതൃകാഭൂതവുമായിട്ടുള്ളതു് അദ്ദേ-
ഹത്തിന്റെ ഭാഷതന്നെയാണ്. പ്രസ്തുതകവിയുടെ
കാലത്തു ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ സംസ്കൃതപ്രചുരമായ
ഒരു ഭാഷാരീതിയും, തമിഴിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന
മറ്റൊരു ഭാഷാരീതിയും ജാഗ്രത്തായുണ്ടായിരുന്നു. എ-
ന്നാൽ അദ്ദേഹം ഈ രീതിയെ രണ്ടിനേയും അനുകരി-
ച്ചില്ല; പച്ചമലയാളത്തേയും സ്വീകരിച്ചില്ല; അദ്ദേഹം
പ്രായോഗികവും, കേരളീയരുടെ അഭിരുചിയ്ക്കനുസരി-
ച്ചതുമായ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ഏൎപ്പെടുത്തി. ആ
രീതി ഇന്നും അനുകരണീയമായിത്തന്നെ പ്രോല്ലസി-
ക്കുന്നു.

കൊല്ലവൎഷം അഞ്ഞൂറാമാണ്ടിന്നു ശേഷം മല-
യാളഭാഷയിൽ ചില വിലക്ഷണസമ്പ്രദായങ്ങൾ കട-
ന്നുകൂടി; സംസ്കൃതപ്രകൃതികളോടുകൂടി ദ്രാവിഡപ്ര-
ത്യയം ചേൎത്തു സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ
ദ്രാവിഡപ്രകൃതികളോടു സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേൎത്തു
ആവശ്യംപോലെ ഉപയോഗിക്കാമെന്നു വന്നു. "ലീ-
ലാതിലക"ത്തിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ സമ്മതിച്ചു
"സന്ദേ സംസ്കൃതീകൃതം ച" എന്നു സൂത്രമെഴുതീട്ടു-
ള്ളതുകൊണ്ടും, "ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം" മുതലായ ഉ-
ത്തമസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽകൂടി ഇത്തരം പ്രയോഗ-

ങ്ങൾ കാണുന്നതിനാലും അന്നു ഈ രീതിക്കു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നനുമാനിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമുണ്ടാവാനവകാശമില്ല. "മണ്ടന്തി വാനരമണിവഹാഃ പടിബന്ധപേട്യാ" "താപ്പൂട്ടയന്തി തകരാഃകരികൊണ്ടശേഷാഃ" എന്നിങ്ങിനെയുള്ള കോമാളിത്തപ്പങ്ങൾ അക്കാലത്തെ കേരളസാഹിത്യലോകത്തിലെ "വികൃതസന്താനങ്ങ"ളാണ്.

ഇങ്ങിനെതന്നെ "മണിപ്രവാള"ത്തിനും ചില വൈലക്ഷണ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. "ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗം മണിപ്രവാളം" എന്ന ലീലാതിലകസൂത്രവ്യാഖ്യാനത്തിൽനിന്ന്, ഇന്നത്തെ മാതിരി ദ്രാവിഡപ്രത്യയങ്ങളോടു ചേർന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളും, വെറും മലയാളപദങ്ങളും തമ്മിൽ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ഭാഷ "മണിപ്രവാള"മാകയില്ലെന്നും, സംസ്കൃതപ്രത്യയാന്തങ്ങളായ പദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും കൂടിച്ചേരുന്ന ഭാഷയേ മണിപ്രവാളമായിരുന്നുള്ളുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ ഈ രണ്ടു രീതിയും പ്രയോഗിക്കയും, മലയാളശൈലിക്കനുയോജ്യവുമല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഉപേക്ഷിക്കയും പരിഷ്കൃതവും കാര്യക്ഷമവുമായ ഒരു പുതിയ രീതി ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

പുതിയ ഒരക്ഷരമാല നിർമ്മിച്ചതാണു ഭാഷാസംബന്ധമായദ്ദേഹം ചെയ്ത മറ്റൊരു പരിഷ്കാരം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു മലയാളം തമിഴിൽനിന്നു വളരെ അകന്നു പരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിലെത്തിയിരുന്നുവെ-

കിലും അക്ഷരമാല അന്നത്തെ ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടേട-ത്തോളം പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. തമിഴക്ഷരങ്ങളിൽനി-ന്ന് അധികം വ്യത്യാസമില്ലാത്ത "വട്ടെഴുത്ത്" "കോ-ലെഴുത്ത്" എന്നീ അക്ഷരങ്ങളുപയോഗിച്ചായിരുന്നു അന്നെഴുതിവന്നത്. "അതിഖരം" "ഘോഷം" തുട-ങ്ങിയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ധാരാള-മായെടുപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കും ആവ-ശ്യമായിവന്നു. പക്ഷെ അതിനുതക്ക അക്ഷരമാല ഇല്ലായിരുന്നതാനും. ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ പരിഹാര-ത്തിന്നായി എഴുത്തച്ഛൻ സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയെ മു-ഴുവൻ സ്വീകരിക്കുകയും അവയെ എഴുതുവാൻ അന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ലിപികളെ പരിഷ്കരിച്ച് ഒരു പു-തിയ തരം ലിപികൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. നാ-മിന്നും എഴുതി വരുന്നത് ആ ലിപികളിലത്രെ.

അദ്ദേഹം ചെയ്ത മറ്റൊരു പരിഷ്കാരം "കിളി-പ്പാട്ടു" രീതിയെ നിർമ്മിച്ചതാണ്. ഇതിന്റെ ആഗമ-ത്തെക്കുറിച്ചു ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. വിപുല-വും, പരിഷ്കൃതവുമായ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് കണ്ടാന്തരം അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു; എങ്കിലും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളെ അനുകരിക്കയല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. മഹാകവി തന്റെ കവനകല-യെ പ്രകാശിപ്പിപ്പാൻ പല തരത്തിലുള്ള ദ്രാവിഡവൃ-ത്തങ്ങൾതന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സംഗീതാനുസാരിക-

ങ്ങളായ ആ വൃത്തങ്ങൾതന്നെയാണു ഭക്തിരസപ്രധാനമായ സരസ്വതീപ്രവാഹത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും വരുന്നതു്. കൈരളിക്കനുയോജ്യങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അഭിജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്; എങ്കിലും കേരളീയർക്കു ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ മറക്കുവാൻ പാടില്ല; തീർച്ചതന്നെ. ദേശഭക്തനായ മഹാകവി "വള്ളത്തോളും" അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമികളും ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുന്നതു് ആശ്വാസജനകംതന്നെ.

തർജ്ജമയുടെ മാതൃക നിർമ്മിച്ചതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇനിയത്തെ പരിഷ്കാരം. ഇന്നത്തെ ഭാഷയുടെ സ്ഥിതിക്കുകൂടി കൈരളി ഭാഷാന്തരങ്ങൾക്കു സ്വാഗതം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പിന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തെ സ്ഥിതിയെപ്പററി പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പരിഷ്കാരം ആവശ്യമുള്ള ഏതൊരു ഭാഷക്കും അന്യഭാഷകളുടെ ഹസ്താവലംബം ആവശ്യമാണു്. മിക്കവാറും പരിഷ്കൃതഭാഷകളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വാസ്തവം വെളിപ്പെടും; എന്നാൽ അന്യഭാഷകളുടെ സഹായം അനാശാസ്യമായ രീതിയിൽ അപേക്ഷിക്കുമ്പോഴാണു് ആഭാസമായിത്തീരുന്നതു്. പ്രസ്തുതകവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിവർത്തനരീതി സർവ്വോപരി ശ്ലാഘ്യമായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെക്കുറിച്ചും അടുത്തൊരദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാകയാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഭാരതീയർ പ്രകൃത്യാ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തി-
ലാണു സംതൃപ്തിപ്പെടുന്നതു്. ശ്രേഷ്ഠമായ ഭൗതികജീ-
വിതത്തിൽ കൂടിയും ഒരു ഹൈന്ദവഹൃദയത്തിനു
സമാധാനം കിട്ടുന്നതല്ല. മതത്തിലാണു് ഒരു ഹിന്ദു-
വിൻെറ സകലകൃത്യങ്ങളും പര്യവസാനിക്കുന്നതു്.
മോക്ഷം അയാളുടെ സങ്കേതവും, കൃത്യങ്ങൾ അതി-
ൻെറ സാധകോപായങ്ങളുമാണു്. ഈ ഹൈന്ദവാദർശം
എഴുത്തച്ഛൻെറ കവനകലയിൽ സർവ്വോപരി വിളങ്ങി-
കാണുന്നുണ്ടു്. കലാവൈചിത്ര്യ പരിപൂർണ്ണമായില്ലെങ്കിലും,
ആദർശശുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ ആ കവിതയെയായിരിക്കും
ആദർശവിഹീനവും കലാപരിപൂർണ്ണവുമായ കവിതയേ-
ക്കാൾ ഒരു ഹിന്ദുഹൃദയം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. കവിതയു-
ടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പററി കാവ്യമീമാംസകന്മാരുടെ ഇട-
യിൽ പ്രബലമായി രണ്ടു വിധം അഭിപ്രായക്കാരെ-
യാണു കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ ഒരു തരക്കാർ കവിത
കവിതയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണെന്നും, അതു വേ-
റെയൊരുദ്ദേശ്യത്തിനും കീഴടങ്ങേണ്ടതില്ലെന്നും സിദ്ധാ-
ന്തിക്കുന്നവരാണു്; മറേറ കക്ഷിക്കാരാവട്ടെ കേവലം
രസപ്രദാനം മാത്രമാണു കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ
അത്ര സ്തുത്യർഹമായ ഒരു കലാവൈചിത്ര്യതന്നെയല്ലെന്നും,
മനുഷ്യനെ ഉൽകൃഷ്ടമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനു
കൂടി അതിനു ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും വാദി-
ക്കുന്നു. കാന്താസമാനം സരസമായി കൃത്യാകൃത്യോപ-
ദേശം ചെയ്യുന്ന കവിതയെത്തന്നെയായിരിക്കും എ-
ല്ലാവരും അത്യുൽകൃഷ്ടമായി ഗണിക്കുക. പ്രസ്തുത മ-

ഹാകവിയുടെ എല്ലാ കവിതകളും ഇപ്പറഞ്ഞ തരത്തി-
ലുള്ളവയാണ്. ഈ വക സംഗതികൾകൊണ്ടു ത-
ന്നെയായിരിക്കണം എഴുത്തച്ഛൻ കവികൾക്ക് എ-
ന്നെന്നേയ്ക്കും മാതൃകാഭൂതനും, മലയാളഭാഷയുടെ പി-
താവും ആയിത്തീൎന്നതു്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

കിളിപ്പാട്ട്.

മലയാളസാഹിത്യാരാമത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ-
ഹൃദയന്മാൎക്ക് അവിടെ കളകൂജനംചെയ്തു് അങ്ങുമിങ്ങും
സ്വച്ഛന്ദം തത്തിപ്പാറിനടക്കുന്ന "രാമാനുജപ്പൈങ്കി-
ളി"യെ കാണാവുന്നതാണ്. പ്രകൃതിസുഭഗയും ആ
മഹാഗുരുവിന്റെ സന്ദേശഹാരിണിയുമായ ഈ 'പൈ-
ങ്കിളിയുടെ ആഗമത്തെക്കുറിച്ചു് നമുക്കിവിടെ അന്വേ-
ഷിക്കാം.

"നവംനവം പ്രീതിരഹോ കരോതി" എന്നു മ-
ഹാകവി മാഘൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയും ശരിയാ-
യിട്ടുള്ളതാണ്; ലോകത്തിനെപ്പോഴും പുതുമയിലാണ-
ഭിരുചി കാണുന്നതു്. ചൎവ്വിതചൎവ്വണം ചെയ്യുന്നതിൽ
ആൎക്കും അത്ര രസം തോന്നാറില്ല. "നിരണം പണി-
ക്കന്മാ"രുടെ ആ പഴയ "കെട്ടുപാടും" "ചെറുശ്ശേ-
രി"യുടെ ഇഴഞ്ഞമട്ടും ഉൾപതിഞ്ഞുവായ എഴുത്തച്ഛ-
ന്നു് അത്ര രസിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു്

ഭാരതീയർ പ്രകൃത്യാ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിലാണു സംതൃപ്തിപ്പെടുന്നതു്; ശ്രേഷ്ഠമായ ഭൌതികജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും ഒരു ഹൈന്ദവഹൃദയത്തിനു സമാധാനം കിട്ടുന്നതല്ല. മതത്തിലാണു് ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെ സകലകൃത്യങ്ങളും പര്യവസാനിക്കുന്നതു്. മോക്ഷം അയാളുടെ സങ്കേതവും, കൃത്യങ്ങൾ അതിന്റെ സാധകോപായങ്ങളുമാണു്. ഈ ഹൈന്ദവാദർശം എഴുത്തച്ഛന്റെ കവനകലയിൽ സർവ്വോപരി വിളങ്ങിക്കാണുന്നുണ്ടു്. കലാവിദ്യ പരിപൂർണ്ണമായില്ലെങ്കിലും, ആദർശശുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ ആ കവിതയെയായിരിക്കും ആദർശവിഹീനവും കലാപരിപൂർണ്ണവുമായ കവിതയേക്കാൾ ഒരു ഹിന്ദുഹൃദയം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പററി കാവ്യമീമാംസകന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രബലമായി രണ്ടു വിധം അഭിപ്രായക്കാരെയാണു കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ ഒരു തരക്കാർ കവിത കവിതയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണെന്നും, അതു വേറൊരുദ്ദേശ്യത്തിനും കീഴടങ്ങേണ്ടതില്ലെന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരാണു്; മറേറ കക്ഷിക്കാരാവട്ടെ കേവലം രസപ്രദാനം മാത്രമാണു കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ അതത്ര സ്തുത്യർഹമായ ഒരു കലാവിദ്യതന്നെയല്ലെന്നും, മനുഷ്യനെ ഉൽകൃഷ്ടമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനു കൂടി അതിനു ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും വാദിക്കുന്നു. കാന്താസമാനം സരസമായി കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുന്ന കവിതയെത്തന്നെയായിരിക്കും എല്ലെന്നും അത്യുൽകൃഷ്ടമായി ഗണിക്കുക. പ്രസ്തുത മ-

ഹാകവിയുടെ എല്ലാ കവിതകളും ഇപ്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളവയാണ്. ഈ വക സംഗതികൾകൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കണം എഴുത്തച്ഛൻ കവികൾക്ക് എന്നെന്നേക്കും മാതൃകാഭൂതനും, മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവും ആയിത്തീൎന്നതു്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

കിളിപ്പാട്ട്.

മലയാളസാഹിത്യാരാമത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സഹൃദയന്മാൎക്ക് അവിടെ കളകൂജനംചെയ്തു് അങ്ങുമിങ്ങും സ്വച്ഛന്ദം തത്തിപ്പാറിനടക്കുന്ന “രാമാനുജപ്പൈങ്കിളി”യെ കാണാവുന്നതാണ്. പ്രകൃതിസുഭഗയും ആ മഹാഗുരുവിന്റെ സന്ദേശഹാരിണിയുമായ ഈ ‘പൈങ്കിളിയുടെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ചു് നമുക്കിവിടെ അന്വേഷിക്കാം.

“നവംനവം പ്രീതിമഹോ കരോതി” എന്നു മഹാകവി മാഘൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്; ലോകത്തിനെപ്പോഴും പുതുമയിലാണഭിരുചി കാണുന്നതു്. ചൎവ്വിതചൎവ്വണം ചെയ്യുന്നതിൽ ആൎക്കും അത്ര രസം തോന്നാറില്ല. “നിരണം പണിക്കന്മാ”രുടെ ആ പഴയ “കെട്ടുപാടോ” “ചെറുശ്ശേരി”യുടെ ഇഴയൊത്തമട്ടോ ഉൾപതിക്കുവായ എഴുത്തച്ഛന് അത്ര രസിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു്

അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയ്ക്കത്രയും അനുയോജ്യമായ "കിളിപ്പാട്ടു്" എന്ന ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ചു് അതു വഴിക്കു തന്റെ കവിതാകാമിനിയെ മഹാജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ തുനിഞ്ഞതാണെന്നനുമാനിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടാവാൻ വഴി ഇല്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

പല മഹാന്മാരുടേയും ജീവചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അന്ധമായ അനുകരണക്രമത്തിൽ നിന്നല്ല അവൎക്കു വിജയമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും, ഓരോരുത്തൎക്കും പ്രകൃതിദത്തമായുള്ള പ്രത്യേകതക്കനുസരിച്ചു സ്വതന്ത്രപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിലാണു് അവരുടെ വിജയം പ്രതിഷ്ഠാപിതമായിട്ടുള്ളതെന്നും തെളിയുന്നതാണു്. മഹാന്മാർ പരിതസ്ഥിതികളെ പൎയ്യവേക്ഷണംചെയ്തു തദനുസൃതമായ രീതിയിൽ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവരാകയാൽ അനാശാസ്യമായ ഗതാനുഗതികത്വത്തിൽ ഭ്രമിക്കാതെ നവംനവങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവൎത്തിച്ചു വിജയം നേടുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വന്തംകാലിന്മേൽ നില്പാൻ കെല്പില്ലാത്തവരാണല്ലോ മിക്കപ്പോഴും അന്യനെ അനുകരിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. "എഴുത്തച്ഛ"നെപ്പോലെതന്നെ "നിരണത്തു പണിക്കന്മാർ" "ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂതിരി" "കലക്കത്തു കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ" എന്നീ മഹാന്മാരുടെ കവിതകൾ പരിശോധിക്കയാണെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമാ-

ഗ്ഗങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയിക്കുന്നതിലും, പുതുമയിലുള്ള പൊതുജനപ്രീതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലും അവർക്കുള്ള അന്യാദൃശമായ സാമർത്ഥ്യവും അഭിരുചിയും ധാരാളം വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

തന്റെ കവിതയെ ഒരു കിളിയുടേതാണെന്നു പറഞ്ഞു താൻ ഒരു തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതാണല്ലോ 'എഴുത്തച്ഛൻ' കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായം. ഇതങ്ങനേതന്നെ അദ്ദേഹം ആദ്യമായി കണ്ടുപിടിച്ച് ഏർപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഏർപ്പാടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളും തമിഴിലെ ചില പാട്ടുകളും അദ്ദേഹത്തിന്നിതിൽ മാർഗ്ഗപ്രദർശനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം.

ഇങ്ങിനെതന്നെ കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങളുടെ പൂർവ്വരൂപങ്ങളെങ്കിലും എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം; അതല്ലാതെ അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിന്നു തുനിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അതിന്നുവേണ്ട സകലസാമഗ്രികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിലങ്ങോട്ടു വന്നു നിരന്നു നിന്നുവെന്നു പറയുന്നത് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലുള്ള ദയനീയമായ അജ്ഞതയെയത്രെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ സ്വന്തം വകയായി അനേകം വൃത്തങ്ങളുണ്ട്; അവയിൽ ചില വൃത്തങ്ങൾ ആര്യന്മാർ സംസ്കൃതത്തിലേയ്ക്കെടുത്തിട്ടുകൂടിയുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ, കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങളുടെ പൂർവ്വരൂപങ്ങൾ കാണ്മാൻ കഴിയുന്നതാണ്. നോക്കുക:—

"നലമിലകമങ്കതൻ തന്നെ മന്നോർതൊഴും
നരപതിവിളിച്ചുനീ ചെൻറുകേളെന്തു നിൻ
ബലമതികമുള്ള തമ്പോടു താരത്തെയും
വിരവൊടു കവൻറുകൊണ്ടിങ്ങനെ ചെഞ്ചെമ്മ
മലിവുമുരവൊടും വെന്തുക്കളും മക്കളും.
വലിയ പടയാളിമാരും പടക്കോപ്പുമാ-
യുലകിടയിലങ്കയിൽ പുക്കിരുന്നൊക്കവെ-
ന്നരുതി പറവാനമായ്നില്ലവാണാൾ ചൊല്ലും" -

രാമചരിതം

"പരമപുരുഷൻ മഹാമായതൻ വൈഭവം
പറകയുമനന്തം കേൾക്കയും ചെയ്കിലെം"

(കിളിപ്പാട്ട്, എഴുത്തച്ഛൻ)

ഇതിൽ രാമചരിതത്തിൽ നിന്നുദ്ധരിച്ച ഭാഗവും എഴുത്തച്ഛൻ പലേടത്തും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള "മണികാഞ്ചി" വൃത്തവും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ രാമചരിതത്തിലെ ആ വൃത്തത്തിന്റെ ഒരു പരിണാമം മാത്രമാണ് "മണികാഞ്ചി"യെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ഇങ്ങിനെ തന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തു സുപ്രസിദ്ധമായ "കേക"യായിത്തീരുന്നതു "രാമചരിത"ത്തിലും "രാമകഥാപ്പാട്ടി"ലും കാണുന്ന ചില വൃത്തങ്ങളാണ്. നോക്കുക:—

"ഏഴിരമുള്ള കടപ്പാനിയന്തിരപ്പാലം ചുറ്റും
കീഴുറമവനിതന്നാൽ കേവലം പകയോരെല്ലാം
കോഴയറ്റു കിഴക്കിൻ കോപുരം കടപ്പാൻ നില്പ-
തുഴിയെകലച്ചുമെവീരരൊരു പതിനായിരം കാൺ?"

രാമചരിതം

“മെകിഴ്ന്തുടൻ മകീചനമ്പാൽമഞ്ഞിമിസുമന്ത്രൻചൊ
(ല്ലൈ
പ്പുകഴ്ന്തു കൊണ്ടരുളിച്ചെയ്താൻ പുതൽവരികിനിയു
(ണ്ടാനാൽ
ഇകഴ്ന്തിടാരരചരെന്നെയിനിയമനങ്ങളിനാലെ
നികഴ്ന്തിതുവിനകളെല്ലാം നെടുകമാഞ്ചിയെൻ
റാൻ”

രാമകഥാപ്പാട്ട്

“രാവണ ഭഗിനിയും ഭോഗേനംചെയ്തുവിന്റെ
രാവണനോട്ടു പറഞ്ഞിടുവാൻ നടകൊണ്ടാൾ
സംക്ഷോഭലജ്ജാനശൈലംപോലെ ത്തൂച്ചുന്നവെയും
രാക്ഷസരാജൻ മുമ്പിൽ വീണുടൻമുറയിട്ടാൾ”

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം

കിളിപ്പാട്ടിലെ പല വൃത്തങ്ങളുടേയും ആഗമം പഴയ പാട്ടുകൾ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചാൽ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല.

ചിലത് അല്പാല്പം ഭേദഗതി ചെയ്തു സ്വീകരിച്ചവയും മറ്റു ചിലത് അങ്ങിനെതന്നെ എടുത്തവയുമായിരിക്കും. എഴുത്തച്ഛനു തമിഴ് സാഹിത്യത്തോടുള്ള ഇടപഴക്കവും വൃത്തസ്വീകരണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ കുറെ സഹായിച്ചിരിക്കണം. “പൈങ്കിളിക്കണ്ണി” “ചെമ്പരക്കണ്ണി” മുതലായ വൃത്തങ്ങൾ അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം വൃത്തബന്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പ്രസിദ്ധവുമാണല്ലൊ.

ഇനി അദ്ദേഹം താലോലിക്കുന്ന "പൈങ്കിളി" ഏതാണെന്നാണ് ഇവിടെ ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. കവി കഥ പറവാൻ ഒരു കിളിയെ വിളിക്കുന്നതെന്തിനു? അദ്ദേഹത്തിന്നു ഈ കൂട്ടുകാരിയുടെ ആവശ്യമെന്തു? എന്നൊക്കെ തുഞ്ചൻ്റെ കവിത വായിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ജിജ്ഞാസയുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. പക്ഷേ ഇതിന്നൊരു ശരിയായ ഉത്തരം കൊടുപ്പാൻ ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്കാർക്കും തന്നെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കിട്ടിയേടത്തോളമുള്ള തെളിവുകളേയും, അഭിപ്രായങ്ങളേയും പരിശോധിച്ച് അവയിൽ അവനവൻ്റെ യുക്തിക്കും അഭിപ്രായത്തിനും അടുപ്പമുള്ളവയോടു യോജിക്കയെന്നല്ലാതെ കാര്യത്തിൻ്റെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ ഏതുവിധമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഗത്യന്തരവുമില്ലല്ലോ.

"പൈങ്കിളി"യുടെ ആശയത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും പല വിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളാണ് പുറപ്പെടുവിച്ചുകാണുന്നതു്. ഇവയുടെ സാധുത്വാസാധുത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു നമുക്കും കുറഞ്ഞൊന്നു പര്യാലോചിക്കാം:—

(൧) സരസ്വതീദേവിയുടെ കയ്യിൽ ഒരു തത്തയുണ്ടല്ലോ. അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു കവി പലപ്പോഴും കഥ പറയേണ്ട സമയത്തു പൈങ്കിളിയെ വിളിക്കുന്നതു്. സരസ്വതീദേവിയുടെ കിളിയാണു കവിത പാടുന്നതെന്നു വരുമ്പോൾ വായനക്കാർ ആ കവിതക്കുള്ള ദോഷമൊന്നും കാണുകയില്ല. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി

കവി സരസ്വതിയുടെ കയ്യിലുള്ള ശുകത്തെ വിളിയ്ക്കു-
ന്നതാണെന്നാണ് ഒരു പക്ഷമുള്ളത്.

പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്വാൻ
തനിയ്ക്കധികാരമില്ലെന്ന് എഴുത്തച്ഛന്നു വിശ്വാസമു-
ണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിന്റെ പരിഹാരമാർഗ്ഗമായി
അദ്ദേഹം സരസ്വതീഹസ്തസ്ഥിതയായ പൈങ്കിളിയെ
പിടികൂടിയതാണെന്നുമുള്ള മറ്റൊരു പക്ഷവുമുണ്ട്.

ഈ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ പ്രാബല്യത്തെക്കുറിച്ചു
വളരെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിനീതാ-
ഗ്രഗണ്യനും, പരമഭക്തനുമായ എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ
വായനക്കാർ മുഴുവൻ "കവിത തന്റേതല്ലെന്നും, അ-
തൊരു പൈങ്കിളിയുടേതാണെ"ന്നും ധരിക്കണമെ-
ന്നും അത്രയും ജഡബുദ്ധികളാണെന്നു ധരിച്ചുവെന്നു
ഒരിക്കലും ഊഹിപ്പാൻ വയ്യ. തത്താദൃശമായ ഔ-
ദ്ധത്യമോ, അവഹേളനബുദ്ധിയോ അദ്ദേഹത്തിനു-
ണ്ടെന്ന് ആ പരിശുദ്ധസാഹിത്യത്തോടിടപഴകീട്ടുള്ള-
വർക്കാർക്കും തന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കയുമില്ല.
അതുകൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളും സ്വീ-
കാര്യകോടിയിൽ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണെന്നു തോ-
ന്നില്ല. വാഗ്ദേവതയായ സരസ്വതിയുടെ കയ്യി-
ലെ തത്തയാണെന്നതൊ ഗൌരവം അദ്ദേഹത്തെ പ്ര-
ലോഭിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാനും വയ്യ. എന്നാൽ ഇ-
ഷ്ടദേവതകളെ സ്തുതിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു കയ്യും ക-
ണക്കുമില്ലാത്ത എഴുത്തച്ഛൻ പൈങ്കിളിയെ താലോ-
ലിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലെങ്കിലും ആ സംഗതി വെളി-

പ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനത്തെ പ്രകരണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ വളരെ സുലഭങ്ങളായിട്ടുകൂടി, സരസ്വതിയുടെ കയ്യിലെ ശുകമാണതെന്നു് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പിടിച്ച കിളി സരസ്വതിയുടേതല്ല; തീർച്ചതന്നെ.

(൨) എഴുത്തച്ഛനു് ഭഗവാൻ ശുകരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടാണു് ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും, ആ വാസ്തവത്തെ കാണിപ്പാനായോ, അഥവാ അതിനെ അനുസ്മരിച്ചോ അദ്ദേഹം ശുകത്തെക്കൊണ്ടുതന്നെ ജ്ഞാനോപദേശങ്ങളും ചെയ്യിക്കുന്നുവെന്നുമാണു് വേറൊരഭിപ്രായമുള്ളതു്. ഈ ഐതിഹ്യം കേവലം ശരിയല്ലെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളാവുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം നമുക്കതിനു പ്രതികൂലങ്ങളായ തെളിവുകളൊന്നും കിട്ടാത്തതുതന്നെ.

(൩) അറം തൊട്ടുള്ള കവിതാദോഷങ്ങളും കവിയെ ബാധിക്കാതിരിപ്പാനാണു് ഒരു കിളിയെപ്പിടിച്ചു നടക്കിടുന്നതെന്നാണു് പിന്നെയൊരു പക്ഷമുള്ളതു്. കവികൾക്കു് 'അറം' വരുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ യുക്തിലേശമൊന്നും കാണുന്നില്ല. 'വിധിശ്ശ വാഗ്ദേവിയധീന'യാണെന്ന കാര്യം സാധാരണക്കാരുടെ സംഗതികളിൽ തന്നെ വളരെ ശരിയായിക്കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, വശ്യവാക്കുകളും സാത്വികബുദ്ധികളുമായുള്ള മഹാകവികളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതു വളരെ അർത്ഥവത്താകുമെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല;

പക്ഷെ അതിന്റെ പരിഹാരമാൎഗ്ഗത്തെപ്പററി പറയുന്ന യുക്തിയാണു് വിശ്വസിപ്പാൻ വയ്യാതിരിക്കുന്നതു്. 'അരം' കവിയെ ബാധിക്കയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ബാധിക്കേണ്ടതു കിളിയെയാണല്ലൊ. തന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം ന്യായമായി താൻതന്നെയനുഭവിക്കേണ്ടതായിരിക്കെ, അതൊരു പാവപ്പെട്ട പൈങ്കിളിയുടെ തലയിൽ ചുമത്തുവാൻ പരമഭക്തനും പരിപാവനചരിതനുമായ എഴുത്തച്ഛൻ വിചാരിച്ചുവെന്നു കരുതുന്നതുതന്നെ നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെനേരെ ചെയ്യുന്ന വലിയൊരപരാധമായി വേണം വിചാരിപ്പാൻ; തത്താദൃശമായ ഒരു ഭീരുത്വമൊ ദൌഷ്ട്യമൊ പ്രസ്തുതമഹാകവിക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിപ്പാനൊരുവിധത്തിലും നിൎവ്വാഹമില്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ പൈങ്കിളി കേവലം ഭാവനാസൃഷ്ടമായ ഒന്നാണെന്നും അതിന്റെ സ്വീകരണം 'അരം'ത്തിന്റെ പരിഹാരമാൎഗ്ഗമായിത്തീരുമെന്നും പറികയാണെങ്കിൽ പിന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ തൎക്കം വാദത്തിന്നു വഴിയുമില്ല.

(൪) തമിഴിലെ 'പൈങ്കിളിക്കണ്ണി' 'പരാപരക്കണ്ണി'' എന്നീ വൃത്തങ്ങളനുസരിച്ചാണു് എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങൾ നിൎമ്മിച്ചതെന്നും, തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ 'കിളിപ്പാട്ടു'കളായതാണെന്നും ചിലൎക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു വലിയ യുക്തിയുള്ളതായിത്തോന്നുന്നില്ല; അദ്ദേഹം പൈങ്കിളിയെ വിളിക്കുന്ന രീതിയും, അതിനോടു പഞ്ചസാര, പാൽ, പഴം മുതലായതു വന്നു ഭക്ഷിപ്പാൻ

ക്ഷണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും മററും ഈ പക്ഷത്തെ അ-
ങ്ഗീകരിക്കുന്നതു ദുസ്സാധമാക്കിത്തീക്കുന്നു.

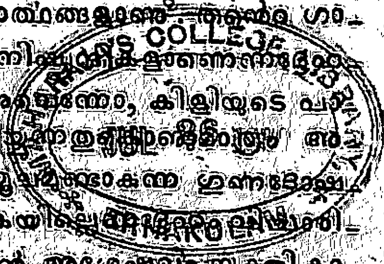
(ബി) പുരാണകഥനം ചെയ്യുവാൻ സാധാരണയാ-
യി 'ശുക'ബ്രഹ്മഷിയാണല്ലോ. പരമതത്വജ്ഞാനി-
യും ജീവന്മുക്തനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്നു പൌരാണിക-
ന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വലിയ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്.
അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ക-
ഥ പറവാൻ ഒരു ശുകത്തിനെത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചുവെ-
ന്നുള്ള ഒരഭിപ്രായവുമുണ്ടു്.

ഈ അഭിപ്രായം കുറെ ശിഥിലമാണെന്നുതന്നെ
വേണം പറവാൻ. 'ശുകം' എന്ന ആ രണ്ടക്ഷരത്തി-
ലെ സാമ്യം ശുകബ്രഹ്മഷിയുടെ സ്ഥാനത്തേക്കു് ഒരു
ശുകപക്ഷിയെ പിടികൂടുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു എന്നു പ-
റയുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിയും തോന്നുന്നില്ല. വാ-
സ്തവത്തിൽ കഥ പറയുന്നതു് എഴുത്തച്ഛനും, വക്താ-
വായി വേറൊരു ജീവിയെ കല്പിക്കു മാത്രവുമാണല്ലോ
ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മഷിയെ-
ത്തന്നെ ഇവിടെ കിട്ടിയേ കഴിയുവെന്നില്ലെന്നു വരുന്നു.
ആ സ്ഥിതിക്കു് ശുകനെത്തന്നെ കഥ പറയുന്ന ആളാ-
ക്കുന്നതിൽ ഈ ഭക്തകവിക്കു വിരോധമുണ്ടാവാൻ അ-
വകാശവുമില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ കുറെ യു-
ക്തിയുണ്ടുതാനും. ഇനി അതിന്നു വിരോധമുണ്ടെങ്കിൽ,
അദ്ദേഹത്തിന്നു ശുകമഹഷിയുടെ അനന്തരാവകാശി-
കളായ ഏതെങ്കിലും ബ്രഹ്മഷികളെ പിടികൂടാമായിരു-
ന്നു. അതൊന്നും ചെയ്യാതെ സഹൃദയാഗ്രേസരന്റെ

ധ്വന്യധ്വനീനനുമായ മഹാകവി, 'ശുക'ശബ്ദത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു ബ്രഹ്മർഷിക്കു പകരം ഒരു പൈങ്കിളിയെയാണു പിടികൂടിയതെന്നു പറയുന്നതു വലിയ സാഹസമെന്നേ പറയേണ്ടൂ.

(൩) തന്റെ ഗാനങ്ങളുടെ മാധുര്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നും, അതിൽ തനിക്കുള്ള അസാമർത്ഥ്യത്തെ ഗോപനം ചെയ്യുന്നതിന്നുമാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതയെ കിളിപ്പാട്ടായിസ്സംഭാവനം ചെയ്യുന്നതെന്നാണു പിന്നെയൊരു പക്ഷമുള്ളതു്.

എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ കേവലം നിരർത്ഥങ്ങളാണു്. തന്റെ ഗാനങ്ങൾ അത്രയ്ക്കുമാത്രം രസനിഷ്യന്ദികളാണെന്നദ്ദേഹത്തിന്നഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലോ, കിളിയുടെ പാട്ടാണെന്നു സംഭാവനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതിന്റെ കർത്തൃത്വവും തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളും തനിക്കു ബാധകമാകയില്ലെന്നദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരിക്കുമെന്നോ ഊഹിപ്പാൻ അശേഷവും യുക്തി കാണുന്നില്ല.

(൪) "കഥ പറയുന്ന രീതിയിലുള്ള കാവ്യങ്ങളിൽ (Narrative poetry) പ്രായേണ കവികൾ തങ്ങളുടെ ആത്മാംശത്തെ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽനിന്നു കഴിയുന്നതും ദൂരെ നിറുത്തുന്നതു സ്പൃഹണീയം തന്നെ; 'അവിശ്വാസശക്തിയുടെ താൽക്കാലികനിവൃത്തി'ക്കു (Temporary Suspension of the faculty of disbelief) അതു സഹായമായിത്തീരുന്നതു പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാ-

ണേതിഹാസകഥാകഥനത്തിലാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി അനുഭവസ്ഥന്മാരായ വല്ലവരേക്കൊണ്ടുമൊ, അകൃത്രിമസഹചാരികളെക്കൊണ്ടുമൊ കഥകൾ പറയിക്കുന്നതു എല്ലാ സാഹിത്യത്തിലും എല്ലാകാലത്തും ഉള്ള ഒരു കൌശലമാണ്. വേതാളങ്ങളും സാലഭഞ്ജികകളും ശുകങ്ങൾതന്നെയും കഥകൾ പറയുന്ന അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴും സംസ്കൃതവും നല്ലവണ്ണം അറിവുണ്ടായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛനു തന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. നാരദൻ മുതലായ ദിക്കുകളിലും ദിവ്യലോകങ്ങളിലും മറ്റും യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിച്ചു അനേകം സംഗതികൾ ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരു ഉത്തമപത്രിയായ ശുകത്തെക്കൊണ്ടു കഥകൾ പറയിച്ചതിന്റെ ഏകദേശം (?) ഇതായിരിക്കും.”

ഇതാണു പിന്നെയുള്ള ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തം. പുതിയ ഒരു മട്ടിൽ പറഞ്ഞുവെന്നല്ലാതെ ഇതിന്നു ഒന്നാമതായി ചേർത്ത അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നു ഒരു വ്യത്യാസവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ദൌർബ്ബല്യത്തെ അവിടെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ലല്ലൊ. കാര്യം ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽക്കൂടി തന്റെ ആത്മാംശം മറയ്ക്കുന്നതിന്നു എഴുത്തച്ഛനു ഒരു പൈങ്കിളിയെത്തന്നെ പിടികൂടിയേ കഴിയുവെന്നുണ്ടൊ? എന്ന ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടിയും ഈ സിദ്ധാന്തക്കാരൻ പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല.

പൈങ്കിളിയുടെ ആഗമത്തെക്കുറിച്ചു് എത്രയധി-

കം അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നാലും അതിന്റെ കല്പാലാപമാധുര്യത്തെപ്പററി ആക്കുംതന്നെ ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. എത്രമാത്രം അനർഘമായ അക്ഷയനിക്ഷേപങ്ങളാണ് ഈ പൈങ്കിളിമൂലം കൈരളീദേവിക്കു കരസ്ഥമായിട്ടുള്ളതു്! രാമാനുജപ്പൈങ്കിളി പഞ്ചമരാഗത്തിൽ പാടീട്ടുള്ള പാട്ടുകളാണ് ഇന്നും കേരളാന്തരീക്ഷത്തിൽ മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നതു്. അതിന്റെ ദിവ്യമംഗളധ്വനിയത്രെ ഇന്നും ഓരോ കേരളീയഗൃഹത്തേയും പരിശുദ്ധമാക്കുന്നതു്! ആ നാദശ്രവണത്തിൽ ആരുടെ കരളും അലിഞ്ഞുപോകുന്നു! ആരുടെ ശിരസ്സും നമ്രമാകുന്നു!!

തുഞ്ചത്താചാര്യരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഏതാണ്ടു മൂന്നൂറു കൊല്ലത്തോളമായി. അതിൽപ്പിന്നെ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ പല മാററങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ടു്; കേരളത്തിൽ പല മഹാകവികളും ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ടു്. ലോകാതിഗമായ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും, അതിരററ പാണ്ഡിത്യത്താലും ബഹുജനപ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭൂതന്മാരായ എത്രാനും വാഗ്ജാലികന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. അവ്യാഹതമായ വാസനാബലംകൊണ്ടും അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമത്താലും സഹൃദയന്മാരുടെ സ്നേഹഭാജനങ്ങളായിത്തീർന്ന മഹാകവികളും ഇവിടെ ദുർല്ലഭമല്ല; അഗാധമായ ആലോചനയാലും അതിദീപ്രമായ വാസനാനിമിത്തവും പ്രപഞ്ചതത്വങ്ങളെ കമനീയകങ്ങളോടുകൂടി എടുത്തു പാടുവാൻ സാധിച്ച ദിവ്യവാക്കുകളും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ ലോകഗുരുവാ-

യു എഴുത്തച്ഛന്റെ പൈങ്കിളിയെ അനുകരിച്ച പാട്ട-
ന്നതിന്നു മറെറാരു കമനീയകണ്ഠവും ഇതുവരെയും ഉ-
ണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ! അത്രയ്ക്കും മഹനീ-
യമായ കണ്ഠമാണു് ആ ആർഷസംഗീതം!!

നാലാം അദ്ധ്യായം.

തർജ്ജമ

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ മിക്കവാറും തർജ്ജമക-
ളാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തർജ്ജമരീതിയെ പരി-
ശോധിക്കേണ്ടതു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ കൃത്യമായി
വന്നിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും അവയുടെ പരി-
ഷ്കാരത്തിന്നു് അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വി-
വർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു് സർവ്വഥാ ആവശ്യമാകുന്നു.
ബാല്യദശയിലിരിക്കുന്ന ഭാഷകൾക്കു് ഇതു പ്രത്യേകി-
ച്ചും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതുമാണു്; എന്നാൽ വിവേകപൂർവ്വം
വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ ഭാഷാ
പോഷണത്തിന്നുതകുന്നുള്ളു. സ്വതന്ത്രമായെഴുതുവാൻ
കെല്പില്ലാത്തവരിൽ പലരും പുസ്തകങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെ-
യ്തു കവിയശസ്സു കൈക്കലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു
നല്ലതുതന്നെ; പക്ഷെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയെക്കാളും സുഗ-
മമാണിതെന്നു കരുതുന്നതാണു് മഹാ അബദ്ധമായി-
ട്ടുള്ളതു്. കവിഹൃദയം മനസ്സിലാക്കുവാനും അതിനെ
ശരിക്കു് അന്യഭാഷയിൽ കൊണ്ടുവരുവാനും തക്ക പാ-
ണ്ഡിത്യം നേടുകയും, [illegible] ഭാഷക്കും സമുദായത്തി-

ന്നും പ്രത്യേകമായുള്ള അലങ്കാരരീതികളും ആചാര-
സമ്പ്രദായങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി വിവൎത്തനം ചെയ്യപ്പെ-
ടുന്ന ഭാഷയിലും യഥോചിതം അവയെ നിൎമ്മിക്കു-
വാനും തക്ക സാമൎത്ഥ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്കയെ-
ന്നതു് അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാൎയ്യങ്ങളല്ല. ഇവക സംഗ-
തികളൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ത-
ൎജ്ജമകളും നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ധാരാളമാണു്. വൃത്താ-
നുവൃത്തമായും പദാനുപദമായും ചെയ്യുന്ന തൎജ്ജമകൾ-
ക്കു് ഒരു വിധത്തിൽ ഗുണമുണ്ടെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധ-
ത്തിൽ ദോഷവും വരുവാനുണ്ടു്. സംസ്കൃതം മുതലാ-
യ പരിഷ്കൃതഭാഷകളിൽനിന്നു വൃത്താനുവൃത്തമായും
മറ്റും മലയാളത്തെപ്പോലുള്ള ഭാഷകളിലേക്കു തൎജ്ജമ
ചെയ്യുമ്പോൾ മൂലത്തിലെ ആശയം അടക്കുവാൻ സാ-
ധിക്കാതെ വരുന്നതിനാൽ, വിവൎത്തകന്മാൎക്കു ചില "മരണ
വികൃതി"കളും കാണിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സ്വതന്ത്രതൎജ്ജ-
മകളാണു മിക്കപ്പോഴും ഇത്തരം തൎജ്ജമകളെക്കാൾ ഭാ-
ഷാപോഷണത്തിന്നധികം ഉപകരിക്കുക.

എഴുത്തച്ഛന്റെ തൎജ്ജമ മിക്കവാറും സ്വതന്ത്രമാ-
ണെന്നുതന്നെ പറയാം. തനിക്കു പ്രത്യേകമായി സ്വാ-
തന്ത്ര്യം കൊണ്ടുവരുവാൻ വഴിയില്ലാത്ത ദിക്കിൽ അ-
ദ്ദേഹം മൂലത്തിനു വളരെ ശരിയായ തൎജ്ജമതന്നെ-
യാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്; എന്നാൽ കവിസാധാരണമാ-
യ മനോധൎമ്മം പ്രകടിപ്പിപ്പാൻ അല്പമൊരിടം കിട്ടി-
യാൽ പ്രസ്തുതമഹാകവി ആ സന്ദൎഭത്തെ വെറുതെ
കളവാൻ ഒരിക്കലും ഇടവരുത്തുകയില്ല. നോക്കുക:—

"അഗണിതഗുണമപ്രമേയമാദ്യം
സകലജഗൽസ്ഥിതിസംയമാദിഹേതും
ഉപരമപരമം പരാത്മഭൂതം
വരദമഹം പ്രണതോസ്മി രാമചന്ദ്രം"

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലം.

"അഗണ്യഗുണമാദ്യമവ്യയമപ്രമേയ-
മഖിലജഗൽസൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരമൂലം
പരമം പരാപരമാനന്ദം പരാത്മാനം
വരദമഹം പ്രണതോസ്മിസന്തതം രാമം".

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്.

"കൈലാസാഗ്രേ കദാചിൽ രവിശതവിമലേ
മന്ദിരേരത്നപീഠേ
സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം ത്രിനയനമഭയം
സേവിതം സിദ്ധസംഘൈഃ
ദേവീ വാമാങ്കസംസ്ഥാ ഗിരിവരതനയാ
പാർവ്വതി ഭക്തിനമ്രാ
പ്രാഹേദം ദേവമീശം സകലമലഹരം
വാക്യമാനന്ദകന്ദം".

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലം.

"കൈലാസാചലേ സൂര്യകോടിശോഭിതേവിമ-
ലാലയേ രത്നപീഠേ സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം
ഫാലലോചനം മുനിസിദ്ധദേവാദിസേവ്യം
നീലലോഹിതം നിജഭർത്താരം വിശേഷജ്ഞാ

വന്ദിച്ചു വാമോത്സംഗേ വാഴുന്ന ഭഗവതീ
സുന്ദരി ഹൈമവതി ചോദിച്ചു ഭക്തിയോടെ".

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്.

മേൽകാണിച്ച രണ്ടുദാഹരണങ്ങളും മൂലത്തിൽ നിന്നു് ഒട്ടും ഭേദം വരുത്താത്തവയാണു്. ഇവിടെ വലിയ ഒരു രസികത്വമൊന്നും വിവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിക്കയില്ല; എന്നാൽ കവികർമ്മമർമ്മജ്ഞനായ അദ്ദേഹം തന്റെ മനോധർമ്മം കാണിപ്പാൻ കിട്ടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളെ എങ്ങിനെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുകൂടി പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. ശ്രീരാമനോടു മിക്കവാറും പരാജയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞ രാവണൻ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കുംഭകർണ്ണനെ ഉണർത്തുവാനായി ഭൃത്യന്മാരെ നിയോഗിക്കുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയാണു്.—

" * * * * *

ഇത്യുക്താസ്തേ മഹാകായാ-
സ്സർവ്വേ ഗത്വാത്ര യത്നതഃ
വിബോധ്യ കുംഭശ്രവണം
നിന്യൂ രാവണസന്നിധിം".

രാമായണം മൂലം.

"രാക്ഷസരാജ നിയോഗേന ചെന്നോരോ
രാക്ഷസരെല്ലാമൊരുമ്പെട്ടുണർത്തുവാൻ
ആനകദുന്ദുഭിമുഖ്യവാദ്യങ്ങളു-
മാന തേർ കാലാൾ കുതിരപ്പടകളും

കുംഭകർണ്ണോരസി പാഞ്ഞുമാത്രം ജഗൽ
കമ്പം വരുത്തിനാരെന്നതേ വിസ്മയം
കുംഭസഹസ്രം ജലം ചൊരിഞ്ഞീടിനാർ
'കുംഭകർണ്ണ' ശ്രവണാന്തരേ പിന്നെയും
കുംഭിവരന്മാരെക്കൊണ്ടു നാസാരന്ധ്ര-
സംഭൂതരോമം പിടിച്ചു വലിപ്പിച്ചും
തുമ്പിക്കരമാറാലെറിയുമാനകൾ
ജംഭാരിവൈരിക്കു കമ്പമില്ലേതുമേ.
ജൃംഭാസമാരംഭമോടുമുണർന്നിതു
സംഭ്രമിച്ചോടിനാരാശരവീരരും

* * * *

* * * * ”

രാമായണം തർജ്ജമ.

ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം രസാവഹമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആജാനബാഹുവായ ആ മഹാരാക്ഷസനെ ഉണർത്തുന്നേടത്തു യാതൊരു വിപ്ലവവും കൂടാതെ "യത്നതഃ വിബോദ്ധ്യ" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു നിർത്തിയ മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനോധർമ്മം സഹൃദയാഗ്രേസരനായ പ്രസ്തുത കവിയെ അത്ര രസിപ്പിച്ചില്ല. അവിടെ അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ രസികത്വം പ്രകടിപ്പിച്ചു കവിതയ്ക്കു ചൈതന്യം വരുത്തി. ഉദാഹരിച്ചു കാണിച്ച വരികളിൽ അദ്ദേഹം എത്രമാത്രം കോലാഹലം കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു!! ഇതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

നിരീക്ഷണം വേണ്ടേടത്തെല്ലാം വേണ്ടപോലെ ചെയ്തതാ-യെത്തിട്ടുണ്ട്. നോക്കുക:—

"അനലശിഖകളുമനിലസുതഹൃദയവും തെളി-
ഞ്ഞാഹന്ത വിണ്ണുപദം ഗമിച്ചുതദാ
വിബുധപതിയൊടു നിശിചരാലയം വെന്തോരു
വൃത്താന്തമെല്ലാമറിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
അഹമഹമികാധിയാ പാവകജ്വാലക-
ളംബരത്തോളമുയർന്നു ചെന്നു മുദാ".

രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്.

ഈ ഭാഗം മൂലത്തിലില്ലാത്തതാണ്. "ഉൽപ്ലുത്യോൽപ്ലുത്യ സംദീപ്തപുച്ഛോ മഹാകപിഃ ദദാഹ ലങ്കാമഖിലാം സാട്ടപ്രാസാദതോരണാം" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കയാണ് മൂലകാരൻ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ മഹാകവി അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല; അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതാകാമിനിയെ കമനീയമായ അലങ്കാരമണിയിക്കുവാൻ കിട്ടിയ ഒരൊന്നാന്തരം സന്ദർഭത്തെ വെറുതെ കളയാൻ തയ്യാറില്ല. ദേവേന്ദ്രൻ രാവണന്റെ ശത്രുവാണല്ലോ. അനലൻ ദേവേന്ദ്രന്റെ ബന്ധുവുമാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അനലൻ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്തുതകൃത്യം അറിയുന്നതിൽ ഇന്ദ്രനും അറിയിക്കുന്നതിൽ അനലനും വളരെ സന്തോഷത്തിനു വകയുണ്ട്. ഇതെല്ലാം കൂടിയാലോചിച്ചാൽ മാത്രമേ മൂലഗ്രന്ഥകാരനെ വിട്ട്

അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രമായിച്ചെയ്തു ഈ ഉൽപ്രേക്ഷയുടെ സ്വാരസ്യം മുഴുവനും വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ.

മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ പല ന്യൂനതകളേയും ഇദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ മനസ്സിലാക്കുകയും, തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവ സംക്രമിക്കാതിരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരുദാഹരണം കാണിക്കാം:—

"അഗ്രേ യാസ്യാമ്യഹം പശ്ചാ-
ത്ത്വമന്വേഹി ധനുർദ്ധര!
ആവയോർമ്മദ്ധ്യഗാ സീതാ
മായേവാത്മ പരാത്മനോഃ"

രാമായണം മൂലം.

"മുന്നിൽ നീ നടക്കേണം വഴിയെ വൈദേഹിയും
പിന്നാലെ ഞാനും നടന്നീടുവൻ ഗതഭയം
ജീവാത്മാ പരമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥയാകും
ദേവിയാം മഹാമായാ ശക്തിയെന്നതുപോലെ"

രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്.

ഇതിൽ "അഗ്രേയാസ്യാമ്യഹം" എന്നതിന്നു "മുന്നിൽ നീ നടക്കേണ"മെന്നെഴുത്തച്ഛൻ തർജ്ജമ ചെയ്തുവോയെന്നും അതദ്ദേഹത്തിന്നു പറ്റിയ ഒരബദ്ധമാണെന്നും പലരും പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്; ഇതത്ര ആലോചനാപൂർവ്വം പുറപ്പെടീച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജീവാത്മപരമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യത്തിൽ മായയെന്നപോലെ

ഞാൻ മുമ്പിലും നീ പിന്നിലും നമുക്ക രണ്ടാളുക്കും മദ്ധ്യത്തിൽ സീതയും നടക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞാൽ മുറക്കു് ശ്രീരാമന്റെ പ്രതിബിംബം ജീവാത്മാവായും, ലക്ഷ്മണന്റേതു് പരമാത്മാവായുമാണല്ലൊ കലാശിക്കുക. ഈ ഔചിത്യഭംഗം കണ്ടതുകൊണ്ടുതന്നെയാണെഴുത്തച്ഛൻ “മുൻപിൽ നീ നടക്കണ”മെന്നെഴുതിയതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനകലാസാമൎത്ഥ്യത്തിന്റെ പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്.

വിവൎത്തനഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക പ്രായേണ കണ്ടുവരാറുള്ള ശുഷ്കത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ ഒരിക്കലും കാണുകയില്ല. സാധാരണതൎജ്ജമക്കാൎക്കു് ആശയപ്രകാശനസംരംഭംകൊണ്ടു്, രചന, പാകം മുതലായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ അശേഷം ശ്രദ്ധിപ്പാൻ സാധിക്കാറില്ല. ഇതാണു് ആശയങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ കവിതാരീതി കേവലം ശുഷ്കമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള പ്രധാനകാരണം. സ്വതന്ത്രതൎജ്ജമകളെ സ്വതന്ത്രകൃതികളെപ്പോലെയാക്കുവാൻ, വകതിരിവുള്ള ഒരു തൎജ്ജമക്കാരന്നു കഴിയും. ഇതിന്നു് എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകളെ മിക്കവാറും ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണു്: നോക്കുക:—

“വേശമോഹിനിയായൊരഹല്യാരൂപം കണ്ടു
ദുശ്ച്യവനനും കുസുമായുധവശനായാൻ.
ചെന്തൊണ്ടി വായ്മലരും, ചന്താമം മുലകളും,
ചന്തമേറിടും തുടക്കാമ്പു മാംസപുഷ്ടിപ്പൂതി-

ന്നെന്തൊരു കഴിവെന്നു ചിന്തിച്ചു ശതമഖൻ
ചെന്താർബാണാരാതികൊണ്ടു സന്താപം മുഴുക്കയാൽ
സന്തതം മനക്കാമ്പിൽ സുന്ദരഗാത്രീരൂപം
ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചനംഗാന്ധനായ് വന്നാനല്ലോ”.

* * * *

“മന്ദഹാസവും പൂണ്ടു രാഘവനതുകേട്ടു
മന്ദം മന്ദം പോയ് ചെന്നു നിന്നു കണ്ടിതു ചാപം;
ജ്വലിച്ച തേജസ്സോടു മെടുത്തു വേഗത്തോടെ
കുലച്ചു വലിച്ചുടൻ മുറിച്ചു ജിതശ്രമം.
നിറഞ്ഞിതന്നേരമീരേഴുലോകങ്ങളു-
മൊന്നു മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു വിസ്മയപ്പെട്ടു ജനം.
പാട്ടുമാട്ടവും കൂത്തും പുഷ്പവൃഷ്ടിയുമോരോ
കൂട്ടമേ വാദ്യങ്ങളും മംഗലസ്തുതികളും.
ദേവകളൊക്കെപ്പുരമാനന്ദം പൂണ്ടു ദേവ-
ദേവനെസ്സേവിച്ചിതുമപ്സരസ്ത്രീകളെല്ലാം.
ഉത്സാഹം കൈക്കൊണ്ടു വിശേഷശ്ചരന്മാടെ വിവാ-
ഹോത്സവാരംഭഘോഷം കൊണ്ടു കൌതുകം പൂണ്ടാർ.

* * *

ഇടിവെട്ടീടുംവണ്ണം വിൽമുറിഞ്ഞൊച്ച കേട്ടു
നടുങ്ങി രാജാക്കന്മാരുരഗങ്ങളെപ്പോലെ.
മൈഥിലി മയിൽപ്പേടപോലെ സന്തോഷം പൂണ്ടാൾ
കൌതുകമുണ്ടായ്വന്നു ചേതസി കൌശികനും.

മൈഥിലിതന്നെപ്പരിചാരികമാരും നിജ-
മാതാക്കന്മാരും കൂടി നന്നായിച്ചമയിച്ചാർ.
സ്വർണ്ണവർണ്ണത്തെപ്പൂണ്ട മൈഥിലി മനോഹരി
സ്വർണ്ണഭൂഷണങ്ങളുമണിഞ്ഞു ശോഭയോടെ
സ്വർണ്ണമാലയും ധരിച്ചാദരാൽ മന്ദം മന്ദ-
മബ്ജനേത്രൻമുമ്പിൽ സത്രപം വിനീതയായ്
വന്നുടൻ നേത്രോൽപല മാലയുമിട്ടാൾ മുന്നെ
പിന്നാലെ വരണാർത്ഥമാലയുമിട്ടീടിനാൾ
മാലയും ധരിച്ചുനീലോൽപലകാന്തിതേടും
ബാലകൻ ശ്രീരാമനന്നേറ്റവും വിളങ്ങിനാൻ".

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം.

നമുക്ക് ഈ വക ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഇതു തർജ്ജമയാണെന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല; അത്രയും അനർഗ്ഗളമായ സരസപദപ്രവാഹമാണിവയിൽ കാണുന്നത്. നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാർ മഹാകവിയുടെ രീതിയെ അനുകരിക്കയാണെങ്കിൽ അതു മലയാളഭാഷക്ക് എത്രമാത്രം അനുഗ്രഹമാകുമായിരുന്നു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

എഴുത്തച്ഛൻ മലയാളഭാഷക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളുടേയും അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേ-

യും ഏതാണ്ടൊരു സ്വരൂപനിരൂപണം കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലഘുവായ ഒരു സ്വരൂപവിവരണം ചെയ്യാനാണു പോകുന്നതു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതു ഗുണവൈശിഷ്ട്യം കുറഞ്ഞവയും, ചിലതു ലോകാതിഗമായ സാഹിത്യസൌരഭ്യം നിറഞ്ഞവയുമാണു്. ഒരു കവിയുടെ പ്രായം, പാണ്ഡിത്യം, പരിചയം എന്നിവ വർദ്ധിക്കുന്നതിനനുസരിച്ചു് ആയാളുടെ കാവ്യങ്ങൾക്കുള്ള മാഹാത്മ്യവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായിക്കാണാം. വിഷയങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യവും, കവിക്കു് അവയോടുള്ള ബന്ധവും കാവ്യങ്ങളുടെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്കു കാരണങ്ങളായി വരാം. "മാളവികാഗ്നിമിത്ര"വും "വിക്രമോർവ്വശീയ"വും എഴുതിയ കാളിദാസൻതന്നെയാണു് "അഭിജ്ഞാനശാകുന്തള"വും എഴുതിയതു്; "മാലതീമാധവ"വും "ഉത്തരരാമചരിത"വും "ഭവഭൂതി"യുടെ കൃതികൾ തന്നെയാണു്; പക്ഷേ ശാകുന്തളത്തിന്റെയോ ഉത്തരരാമചരിതത്തിന്റെയോ അടുത്തു നില്ക്കുന്നതിനു് ഈ കവികളുടെ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ടോ എന്ന കാര്യം വളരെ സംശയമാണു്. ഇതുപോലെതന്നെ മഹാകവി എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും പരസ്പരം വലിയ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ വ്യത്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഗുണം കുറഞ്ഞ കൃതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റേതല്ലെന്നു ചിലർ വാദിക്കു-

ബാത്തു് അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റേതെന്നു തോന്നുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സ്വരൂപം താഴെ വിവരിക്കാം:—

1. ഹരിനാമകീർത്തനം.

ഇതിന്റെ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ നാമസങ്കീർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വൈഷ്ണവസ്തവമാണിതെന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ഇതിലെ ഓരോ പദ്യങ്ങളും അകാരാദ്യക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടാരംഭിച്ചു, "ഹരിനാരായണായ നമഃ" എന്ന "പല്ലവി"യിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു. "ആദ്യക്ഷരത്തിലുള്ള വായോണിതൊക്കയുമി, താദ്യക്ഷരത്തിലിതടങ്ങുന്നതും കരുതി, ആദ്യക്ഷരം ലിപിയിലോരോന്നെടുത്തു പരികീർത്തിപ്പതിനരുൾക! നാരായണായ നമഃ" എന്നു കവി മുഖവുരയായിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഹൈന്ദവമതഗ്രന്ഥങ്ങളായ വേദേതിഹാസാദികൾക്ക് അധികാരിഭേദമുണ്ടെന്നു പൊതുവിൽ ഒരഭിപ്രായമുണ്ടല്ലോ; എന്നാൽ ഈ ചെറിയ നാമസങ്കീർത്തനം പൊതുജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

"ജന്തുവായ്‌പെറ്റിന്നുമിരപ്പോനും ദ്രോഹകനും
പതിതനുമഗ്നിയജനം ചെയ്ത ഭൂസുരനും
'ഹരിനാമകീർത്തന'മിതൊരുനാളുമാർക്കുമട-
നരുതാത്തതല്ല ഹരിനാരായണായ നമഃ"

എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രവൃത്തികൾ എപ്പോഴും പണ്ഡിതന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല; അദ്ദേഹം അജ്ഞാനതിമിരാന്ധ-

ന്മാരായ സാധുക്കളെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിപ്പാനായാണു സകലകൃതികളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സംഗതി പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിലും തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഗഹനങ്ങളായ വേദാന്തതത്വങ്ങളും, ലളിതങ്ങളായ പുരാണകഥകളും ഇതിൽ അങ്ങുമിങ്ങും സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്താവിക്കത്തക്കവണ്ണം ഗണ്യമായ കവിതാഭംഗിയൊന്നും ഇതിൽ കാണുന്നില്ല; എന്നാൽ സുകുമാരമായ ഒരു സാഹിത്യസൌന്ദര്യം ഇതിന്നില്ലായ്കയുമില്ല. താഴെ കാണുന്ന വരികൾ നോക്കിയാൽ ഇതു ബോധ്യപ്പെടും:—

"ഏകാന്തയോഗികളിലാകാംക്ഷകൊണ്ടുചാര
മേകാന്തമെന്ന വഴിപോകുന്നിതെന്മനവും
കാകൻഖഗാധിപനരന്നങ്ങൾപോയവഴി
പോകുന്നപോലെ ഹരിനാരായണായനമഃ"

ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ബാല്യകാലകൃതിയായിരിക്കണം.

2. ദേവീമാഹാത്മ്യം.

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തതും, പതിമൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയതും, ദേവിയുടെ അവതാരങ്ങളെ കീർത്തിക്കുന്നതുമായ ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമാണിത്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ട് ഇത് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഒരാദ്യകാലകൃതിയായിരിപ്പാൻ തരമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

3. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം.

(രാമായണം)

പലതരം ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലായി ഇരുപത്തിനാലു സർഗ്ഗങ്ങളുടങ്ങിയതാണ് ഈ കാവ്യം. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യമാണിതെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിലെ "വൃത്ത"ശബ്ദം "സർഗ്ഗ"മെന്നതിന്റെ പര്യായമായി വിചാരിക്കാം. ഈ സമ്പ്രദായം തമിഴിലെ "വിരുത്ത"ങ്ങളിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചതായിരിക്കണം. ഓരോ പദ്യങ്ങളും "ഹരിരാമ" "ശിവശംഭോ" "ശ്രീരാമ രാമ" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഈശ്വരനാമങ്ങളിലാണവസാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് "വാത്മീകിരാമായണ"ത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്രകാവ്യമാണെന്നു പറയാം. കവിയുടെ ഒരു ആദ്യകാലകൃതിയാണിതെന്നു തോന്നുന്നു. ചിലേടത്തു സംസ്കൃതപ്രചുരമായ ഭാഷയാണു കാണുന്നതു്. "മേല്പത്തൂരി"ന്റെ കവിതയാണു് പ്രസ്തുതകാവ്യമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു; ഇതിന്നടിസ്ഥാനം എന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പണ്ഡിതരാജനായ ഭട്ടതിരിയുടെ സാഹിത്യരീതിയുമായി പരിചയമുള്ളവർക്ക് ഈ സംഗതി സമ്മതിക്കുന്നതിൽ വല്ലാത്ത വൈമനസ്യമുണ്ടാകും. എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതാകുസുമത്തിന്റെ പ്രഫുല്ലസ്വരൂപം ഇതിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, അതിന്റെ മുകുളിതാവസ്ഥ അങ്ങുമിങ്ങും നിഴലിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.

4. ചിന്താരത്നം.

അതിഗഹനങ്ങളായ വേദാന്തരഹസ്യങ്ങളാണു പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവമായും ഇതൊരു "ചിന്താരത്നം" തന്നെയാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ ഇത് തന്റെ മകൾക്കുപദേശിച്ചതാണെന്നാണ് ഐതിഹ്യം. സുകുമാരമതികളായ സ്ത്രീകൾക്കു വേണ്ടിയാണു പ്രകൃതഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതെന്നദ്ദേഹം തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. നോക്കുക:—

"ഭാഷയെന്നോർത്തു നിന്ദാഭാവത്തെത്തേടീടൊലാ
കാവ്യനാടകാദികൾ ധരിച്ച മഹാജനം
ദോഷമാക്കരിവാനാരെല്ലാണ്ടു ഞാൻ ചുരുക്കമായ്
ഭാഷയായുരചെയ്തേൻ ക്ഷമിപ്പു സമസ്തരും
ചിന്തിക്കുന്തോറും സാരമുണ്ടിതിലതുമൂലം
'ചിന്താരത്ന'മെന്നു പേരിടുന്നു ഭക്തിയോടെ"

വേദാന്തവിഷയകമായി ഇത്ര മനോഹരവും ഉൽകൃഷ്ടവും ലളിതവുമായ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം മലയാളഭാഷയിലില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. സാധാരണവേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു കണ്ടുവരാറുള്ള ശുഷ്കത ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു തീരെ ഇല്ല. എത്രതന്നെ ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളായാലും, രാമാനുജപ്പൈങ്കിളി എടുത്തു പാടുമ്പോൾ അവ സുന്ദരങ്ങളും ലളിതങ്ങളുമാകുന്നു! തത്വജ്ഞാനത്തിൽ തൃഷ്ണയോ സാഹിത്യരസാസ്വാദത്തിൽ താല്പര്യമോ ഉള്ള ഏതൊരു കേരളീയനും വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിതെന്നുമാത്രം ചുരുക്കത്തിൽ പറ-

വാനേ ഇവിടെ നിവൃത്തിയുള്ളു. "വള്ളത്തോൾ" കവികോകിലം, മഹാകവിയെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തിങ്ങിനെ പാടിയിരിക്കുന്നു:—

"വൈരാഗ്യാമൃതരസം വഴിയും ഭവച്ഛിത്ത-
ക്ഷീരസിന്ധുവിൽനിന്നു സംഭൂതം 'ചിന്താരത്നം'
കൈരളീസാഹിത്യത്തിൻ നെഞ്ചിലായ് വിളങ്ങുന്നു
കൈടഭാന്തകൻ തങ്കൽ കൌസ്തുഭരത്നം പോലെ"

5. കൈവല്യനവനീതം.

ഇതു "ചിന്താരത്ന"ത്തിന്റെ സഹോദരസ്ഥാനത്തിനു സർവ്വഥാ അർഹമായ ഒരു ചെറുകിളിപ്പാട്ടാണ്. തമിഴിൽ ഈ പേരിൽത്തന്നെ സാമാന്യം വലിയ ഒരു പുസ്തകമുണ്ട്. ആയതു പലേ പ്രചാരങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള അതിന്റെ ഒരു തർജ്ജമയാണീഗ്രന്ഥം. അനശ്വരമായ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം മിക്ക കേരളീയരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിൽ ചിലേടത്തു മൂലത്തിന്റെ വളരെ ശരിയായ തർജ്ജമതന്നെ കാണുന്നുണ്ട്. നോക്കുക:—

"പടർന്ത വേതാന്തമെന്നും പാക്കടൽമൊണ്ടു മുന്നൂർ-
ക്കുടങ്കളിൽ നിറൈത്തു വൈത്താർ കുരവർകളെല്ലാം കാച്ചി
ക്കടൈന്തതിൽ തെളിന്ത 'കൈവല്യനവനീത
ത്തൈ'
അടൈന്തവർ വിടയമണ്ടിൻ വേറൊരു പസിയി
ലാരേ."

(കൈവല്യനവനീതം, മൂലം)

"പരന്ന വേദാന്തമാം പാല്ക്കടലിനു കോരി
നിറച്ച ശാസ്ത്രങ്ങളാം കുടങ്ങളാം നിറച്ചെങ്ങും
പരിചിൽ പാനം ചെയ്തുകൊള്ളുവാൻ വെച്ച മന്നം
പരമകൃപാലുക്കളാകിയ ഗുരുക്കന്മാർ
അതിന്റെ കാച്ചിക്കടഞ്ഞെടുത്തു തന്നീടുന്ന
മധുരതരമായ 'കൈവല്യനവനീതം'
അതിഭാഗ്യത്താലിതു ലഭിച്ചു പയ്യില്ലാത്തോ-
രധമർ വിഷയമന്നതിനാൽ വലയാതെ"

(കൈവല്യനവനീതം, തർജ്ജമ)

6. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം.

ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിലെന്നല്ല, മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ മറ്റേതു ഗ്രന്ഥത്തേക്കാളും മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒ-രുൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥമാണു്. കുടിൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരം വരെ-യുള്ള സകല ഭവനങ്ങളിലും നിത്യപാരായണം ചെയ്യ-പ്പെടുന്ന ഒന്നാണിതു്. ഭക്തിരസപ്രധാനമായ പ്രസ്തു-തപുസ്തകം കേരളീയരുടെ ഹൃദയത്തെ അത്രമേൽ ആ-കർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കവനലക്ഷ്മിയുടെ കേളീരംഗമായ "വാത്മീകിരാമായണ"മിരിക്കെ ഈ ഗ്രന്ഥം തർജ്ജമ-ചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനു മഹാകവിയെ പ്രേരിപ്പി-ച്ചതു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിരസത്തിലുള്ള അത്യാ-സക്തിയായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഐ-

തിഹാസികന്മാരുടെ ഇടയിൽനിന്നു് ഒരു കഥകൂടി
കേട്ടിട്ടുള്ളതു താഴെ ചേൎക്കുന്നു.—

"അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലം എഴുതിയ ആൾ
തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനു പ്രചാരം കിട്ടാതെ നൈരാശ്യ-
നിഹതനായി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഒരു ഗ-
ന്ധൎവ്വനെ കണ്ടെത്തി. കവിയുടെ വ്യസനം കണ്ടു് ഉള്ളു-
ഴിഞ്ഞ ആ ഗന്ധൎവ്വൻ വേഷപ്രച്ഛന്നനായി നടന്നിരുന്ന ഒരു
ബ്രാഹ്മണനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു്, അദ്ദേഹ-
ത്തോടപേക്ഷിച്ചാൽ കാൎയ്യസാദ്ധ്യം വരുമെന്നുപദേശി-
ച്ചു. അപ്രകാരം പ്രവൎത്തിച്ചതിനാൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു
പ്രചാരവും കിട്ടി. വേഷപ്രച്ഛന്നനായി നടന്നിരുന്ന
ബ്രാഹ്മണൻ "വ്യാസമഹർഷി"യായിരുന്നു. അദ്ദേഹം
അജ്ഞാതവേഷനായി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന തന്നെ ചൂണ്ടി-
ക്കാണിച്ചു കൊടുത്ത കാരണത്തിനു് ഗന്ധൎവ്വനെ "നീ
ശൂദ്രനായി ജനിക്കട്ടെ" എന്നു ശപിച്ചു; ശപ്തനായ ഗ-
ന്ധൎവ്വൻ മൎത്ത്യാവതാരമെടുത്തു "തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛ"
നെന്നപേരിൽ പ്രസിദ്ധനാകയും ചെയ്തു."

എഴുത്തച്ഛന്നു മററു രാമായണങ്ങളെല്ലാമിരിക്കെ,
"അദ്ധ്യാത്മരാമായണ"ത്തോടിത്രയധികം പ്രതിപത്തി
തോന്നുന്നതിനും, അതുതന്നെ തൎജ്ജമ ചെയ്യാനെടു-
ത്തതിനും കാരണം ഇതാണത്രെ!

"വാത്മീകിരാമായണം" കവനകലാപ്രധാനവും
"അദ്ധ്യാത്മരാമായണം" ഭക്തിരസപ്രധാനവുമാണു്.
വാത്മീകിരാമായണത്തിൽ ശ്രീരാമനെ മാതൃകോത്ത-

നായ ഒരു ഉത്തമഗ്രന്ഥമായിട്ടും, അദ്ധ്യാത്മരാമായ-
ണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിഷ്ണുവിന്റെ ഒരവതാരമായു-
മാണു വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ത-
മ്മിലുള്ള പ്രധാനവ്യത്യാസങ്ങളും ഇവയാണു്.

വാത്മീകിരാമായണത്തെപ്പോലെ, ഇതു എഴുകാണ്ഡ-
ങ്ങളായിത്തന്നെ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷാസ്വഭാ-
വം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ മ-
ദ്ധ്യകാലത്തെ കവിതയാണെന്നു പറയേണ്ടിവരും. മിക്കു-
വാറും മൂലത്തോടടുത്ത തർജ്ജമതന്നെയാണിതിൽ കാ-
ണുന്നതു്; എന്നാൽ ആവശ്യമുള്ളടത്തു സ്വാതന്ത്ര്യം
ധാരാളമെടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

7. മഹാഭാരതം.

ഒരു ലക്ഷത്തിരുപതിനായിരം പദ്യങ്ങളടങ്ങിയ-
തും, ലോകോത്തരഗുണോത്തരവുമായൊരു മഹാഗ്രന്ഥ-
മാണു് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള സാക്ഷാൽ "മഹാഭാരതം."
എഴുത്തച്ഛന്റെ മഹാഭാരതം ഇതിന്റെ തർജ്ജമയല്ല;
മഹാകവി "ക്ഷേമേന്ദ്ര"ന്റെ "ഭാരതമഞ്ജരി"യുടെ ത-
ർജ്ജമയാണെന്നു ചിലർ ഊഹിക്കുന്നുണ്ടു്; എന്നാൽ ആ
അഭിപ്രായവും ശരിയാണെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയി-
ല്ല. ഇതെഴുതുന്ന ആളും ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും പരസ്പ-
രം തട്ടിച്ചു വായിച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായി. തർജ്ജമയാ-
ണെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം അവ ത-
മ്മിൽ അത്യധികം ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതദ്ദേഹം, മ-
ഹാഭാരതഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ച ഒരു സ്വ-

തന്ത്രകൃതിയാണെന്നു വേണം പറവാൻ. എഴുത്തച്ഛ-
ന്റെ രണ്ടാംതരം കൃതികളിൽ ഒന്നാംകിടയിൽ നിൽ-
ക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇതിന്റെ
മാഹാത്മ്യം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമായി. മുഗ്ദ്ധ-
യായ കവിതാകാമിനിയുടെ വിലജ്ജിതസ്വരൂപമല്ല
പ്രസ്തുത സാഹിത്യമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കാ-
ണുന്നത്; "സ്വയമേവാഗതയായി" മഹാകവിയെ ക-
ണ്ഠാശ്ലേഷംചെയ്യുന്ന പ്രൌഢയായ കവിതാംഗനയുടെ
വിലോഭനീയമായ ദിവ്യസൌന്ദര്യമാണിതിൽ പ്രകാ-
ശിക്കുന്നത്. പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ സാമുദായിക-
സ്ഥിതിയപാരിയെയോ, സംസ്കാരചരിത്രങ്ങളെ കുറി-
ച്ചോ അറിയുവാൻ മോഹമുള്ളവർക്കു ആർഷസാഹിത്യ-
ത്തിന്റെ അത്യുൽബണമായ അകൃത്രിമാനന്ദം അനുഭ-
വിക്കണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവർക്കും ഇതിനൊത്ത മറ്റൊരു
ദിവ്യഗ്രന്ഥം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അത്രയും കമ-
നീയവും സർവ്വഗുണസമ്പന്നവുമാണീഗ്രന്ഥം!

എഴുത്തച്ഛന്റേതല്ലാത്ത പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും
കർത്തൃത്വം ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെ-
ട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ കാളിദാസ-
ന്റെയും മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെയും
മേൽ അജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളായ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങ-
ളുടെ കർത്തൃത്വം ചുമത്തിയിരിക്കുന്നു! ഇതിനു പല
കാരണങ്ങളുമുണ്ടാവാം: ചില മഹാകവികളുടെ ശിഷ്യ-
ന്മാർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു തങ്ങളുടെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ
പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പതിവു പണ്ടുണ്ടായി-

രുന്നു. ശിഷ്യന്മാർ ഗുരുവിഷയകമായുള്ള ഭക്തി പ്രദശിപ്പാനാണിങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നതു്. അപ്രസിദ്ധന്മാരായ കവികൾ പ്രസിദ്ധകവികളുടെ ആരുടെയെങ്കിലുമാണെന്നു പറഞ്ഞു്, അവനവൻെറ പുസ്തകങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിച്ചു് ആ നിലയിൽ അവയെപ്പറ്റി പൊതുജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായം അറിവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും അന്നു് അസാധാരണയായിരുന്നില്ല; ഈ വഴിയ്ക്കെല്ലാമായിരിക്കണം തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കിട വന്നിട്ടുള്ളതു്. അജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളായ ചില കൃതികളുടെ ഗുണപൌഷ്കല്യം അവയെ ഏതെങ്കിലും പ്രസിദ്ധമഹാകവികളിൽ ചുമത്തുവാൻ ജനാവലിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടാവാം. എഴുത്തച്ഛനിൽ കർത്തൃത്വം ചുമത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു "ശിവപുരാണ"മാണു്.

ശിവപുരാണം.

ഇതു് എഴുത്തച്ഛൻെറ കവിതയാണെന്നു മിസ്റ്റർ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തൻെറ "ഭാഷാചരിത്ര"ത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയും, അതിനെ അനുസരിച്ചു പലരും ഈ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ തുടരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പിള്ളയവർകളെ ഇങ്ങിനെ പറവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ഇതിലെ കവിതാഗുണമാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ കവിതാഗുണംകൊണ്ടു മാത്രം ഈ അഭിപ്രായത്തെ സാധൂകരിപ്പാൻ സാധിക്കുമൊ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. കുഞ്ചൻ നമ്പിയാരാണിതിൻെറ കർത്താവെന്നുള്ളതിന്നു പലേ തെളിവുകളുമുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതു താഴെ

കാണില്ലം:—

(൧) എഴുത്തച്ഛൻ മറ്റൊരേടത്തും ഉപയോഗി-
ച്ചിട്ടില്ലാത്ത വൃത്തബന്ധം ശിവപുരാണത്തിൽ കാണ-
ന്നുണ്ട്; നമ്പിയാർക്കിതു ചിരപരിചിതമാണുതാനും.
നോക്കുക:—

"കാമവൈരി ഭഗവാന്റെ കഥകേട്ടു രസിക്കുന്ന
മാമുനിമാരരുൾചെയ്ത മാനസത്തിൽ കനിവോടെ"

ഭസ്മമാഹാത്മ്യം

"സംഗമെന്നാൽ ശരീരം കൊണ്ടെന്നുമാത്രം ഗ്രഹി-
(ച്ചീടേണ്ട
സംഗമം മാനസം കൊണ്ടും ശങ്കരാകുവാൻപാരം"

ഉമേശാനവ്രതം

ഈ വൃത്തങ്ങൾ നമ്പിയാരുടെ പല തുള്ളലുകളി-
ലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തുള്ളൽസാഹിത്യവുമായി
പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

(൨) എഴുത്തച്ഛന്റെ പാട്ടുകളെല്ലാം കിളിയെ-
ക്കൊണ്ടു പാടിക്കുകയാണു പതിവ്. ആ പ്രസ്ഥാനവും
ഇതിൽ അനുകരിച്ചിട്ടില്ല. സ്വതന്ത്രനായ നമ്പിയാർ
മറ്റൊരാളെ അനുകരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കണ്ടിട്ടുമില്ല.

(൩) ഭക്താവതംസമായ എഴുത്തച്ഛൻ ഈശ്വരാ-
പദാനങ്ങൾ കീർത്തിപ്പാനല്ലാതെ, നരസ്തുതി ചെയ്വാൻ
തന്റെ കവിതാദേവിയെ സമ്മതിക്കാറില്ല. "ശ്രോത്രാ-
പനോദാരശീലനാമയ്യപ്പ മാർത്താണ്ഡമന്ത്രി നിജസ്വാ-
മിശാസനാൽ" എന്നീവിധത്തിൽ നമ്പിയാർ പലേട-
ത്തും നരസ്തുതിചെയ്കകാണുന്നുണ്ട്. ശിവപുരാണത്തിൽ

ചിലേടത്തു് അതിയായി മൎത്ത്യസ്തവം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. “മേനക്രോധനാംഫാലജൻ ബാലരാമൻ മഹോജ്ജ്വലസ്വ-രൂപൻ ജയിക്കേണമെന്നും” “നല്ലസൌഭാഗ്യവാനാകും നായകൻ നാരിമാൎക്കിഷ്ടൻ” എന്നീവിധത്തിലുള്ള സ്ത-വങ്ങളും “ചെമ്പകശ്ശേരി” മുതലായ രാജധാനികളിൽ ചിരപരിചയമുണ്ടാവാനിട വന്നിട്ടുകൂടി രാജസ്തോത്രം പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മഹാകവി ചെയ്തതാണെന്നു എങ്ങിനെ അനുമാനിക്കാം?

ഇനി “ശിവപുരാണ”ത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ-ക്കും നമ്പിയാരുടെ കവിതാരീതിക്കും തമ്മിൽ കാണുന്ന ഐക്യത്തെക്കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. വിധവയായ ഒ-രു സ്ത്രീക്കു് ഗൎഭമുണ്ടായതുനിമിത്തം ബഹുജനങ്ങൾ അ-വളെ ശാസിക്കുന്ന ഭാഗമാണിതു്:—

“കുലസ്ത്രീകൾക്കടുക്കാത്ത ചലത്വം വ്യാപരിക്കുന്ന
-കളുടെ, കുത്സിതെ, മൂഢേ, ദുഷ്ടശീലെ, ദുരാചാരെ,
കുലത്തിൽക്കൂട്ടമെ, നീയെ നടക്കുംകൈകെവെട്ടി
ഞ്ഞോരെ
ചലന്മാരിൽ ഗമിക്കുന്ന പാപശീലെ നടന്നാലും
പിടിച്ചുവിൽക്കയും വേണം ഗൃഹസ്ഥാനന്നിൽക്കാത്തു?
അടിച്ചു പൽ കൊഴിക്കേണം ചെവി ചെത്തി-
ട്ടയക്കേണം
മുടിയൊക്കെച്ചിരച്ചിട്ടും കുടുമ്മ വെച്ചയക്കേണം
മുടിപ്പാനിങ്ങിനെ വന്നു പിറന്നുള്ള സ്വരൂപത്തെ.

* * * *

പിടിപ്പിൻ! ശൂദ്രരെ, നന്നായടിപ്പിൻ മദ്യമാംസങ്ങൾ

കൊട്ടപ്പിൻ നിങ്ങളോ * * * * "

ഈ ഭാഗങ്ങളോ നമ്പിയാരുടെതായിരിപ്പാൻ വഴി-യുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യത്തിൽ പരിച-യമുള്ളവരോടു പറയണമെന്നില്ല. ഇനിയും നോക്കുക:—

"ജ്യോതിഷക്കാരനും മന്ത്രവാദിക്കുമ-
ച്ചാത്തുയ്ക്കുമേറുന്ന വൈദ്യനും വേശ്യക്കും
എത്തും മടിക്കാതെ വേണ്ടതു നൽകുവാൻ
ഭൂതലസ്വാമികൾക്കില്ലൊരു സംശയം!
മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പണിപ്പെട്ടു
പഠിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭോഷനു
കൊററുമാത്രം പോലുമെങ്ങും കഴിവരാ."

ശിവപുരാണം

"ജ്യോതിഷക്കാരനും മന്ത്രവാദിക്കുമ-
ച്ചാത്തുയ്ക്കുമേറുന്ന വൈദ്യനും വേശ്യക്കും
എത്തും മടിക്കാതെ വേണ്ടതു നൽകുവാൻ
ഭൂതലവാസികൾക്കില്ലൊരു സംശയം!
മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പണിപ്പെട്ടു
പഠിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭോഷനു
കൊററുമാത്രം പോലുമെങ്ങും കഴിവരാ"

ഹരിണീസ്വയംവരം, തുള്ളൽ

ഇതിൽ അധോരേഖാങ്കിതമായ വാക്കുകൾക്കു മാ-ത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഭാഗങ്ങളോ ഇനിയും ഉദ്ധരിച്ചു കാണിപ്പാനുണ്ട്; പക്ഷേ ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭ-യംനിമിത്തം അവയെ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. നമ്പിയാർ എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത വള്ള-

രെ ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ചു ആളാകയാൽ ഈ വിധം സംക്ര-
മിച്ചതായിരിയ്ക്കുമെന്നു പറവാനും നിവൃത്തിയില്ല. എഴു-
ത്തച്ഛന്റെ കവിതാശൈലി നമ്പിയാരുടെ കവിതക-
ളിൽ മറ്റൊരേടത്തും പകൎന്നുകാണുന്നില്ലെന്നുള്ളതാ-
ണു് അതിന്നു കാരണം. "കണ്ടതും കേട്ടതും കട്ടുകൊ-
ണ്ടുഞാൻ-രണ്ടാക്കിയോരു പ്രബന്ധമെന്നിങ്ങിനെ 'ക-
ണ്ടിരിയ്ക്കിൽച്ചെന്നുചേരുന്ന ദുഷ്ടചികണ്ടകന്മാരെ സമ-
ക്ഷത്തൊരേടത്തു
കണ്ടുപോയെങ്കിൽ" കുളിച്ചു പുണ്യാഹാദിക-
ൎമ്മങ്ങളും ചെയ്യണമെന്നു സ്വതന്ത്രനായ അദ്ദേഹം പ്ര-
സ്താവിച്ചിട്ടുമുള്ളതിനാൽ മറ്റു വല്ല വിധത്തിലും ഈ
സംക്രമണം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാനും
വയ്യ.

ഭാഗവതം.

"ഭാഗവതം" കിളിപ്പാട്ടു് എഴുത്തച്ഛന്റേതാണെ-
ന്നാണു് പൊതുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം; പക്ഷേ സഹൃ-
ദയന്മാരായ സാഹിത്യവിമൎശകന്മാർ മിക്കവരും ഇതിൽ
ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ സാഹിത്യ
സ്വപരിചിതമായുള്ളവൎക്കു് ഇതദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെ-
ന്നു സമ്മതിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

അലസമായ ഘടനാരീതിയും ക്ലിഷ്ടമായ രചനാ-
സമ്പ്രദായവും ഇതിൽ ഏതാണ്ടു സാൎവ്വത്രികമായിക്കാ-
ണുന്നുണ്ടു്. അബദ്ധങ്ങളായ പ്രയോഗങ്ങളും, അസാധു-
വായ തൎജ്ജമയും അല്പമല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരി-

ക്കുന്നു. കർത്തരികർമ്മണിവിഭാഗം കൂടാതെയുള്ള പ്രയോ-
ഗങ്ങൾതന്നെ ഏകാദശസ്കന്ധത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ര-
ചനാരീതിയിലും മററും "ഭാരതം" "രാമായണം" മുത-
ലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന സൂക്ഷ്മങ്ങളായ നിഷ്കർഷ-
കളൊന്നും ഇതിൽ ചെയ്തുകാണുന്നില്ല. "പൈങ്കിളി"-
യെ വിളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലും മററും എഴുത്തച്ഛ-
ന്റെ ഇതരകൃതികളിൽ കാണുന്ന ഐകരൂപ്യവും ഇ-
തിൽ ഇല്ല. ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോഴേക്കുത-
ന്നെ പ്രസ്തുത കൃതി എഴുത്തച്ഛന്റേതല്ലെന്നുള്ളതിന്നു പ-
ല തെളിവുകളും പണ്ഡിതന്മാരായ സഹൃദയന്മാൎക്കു കി-
ട്ടുമെന്നാണെന്റെ വിനീതമായ വിശ്വാസം. ഇങ്ങിനെ
മൊത്തത്തിൽ പറവാനല്ലാതെ ഇതിനെ കുറിച്ചുള്ള കൂ-
ലങ്കഷനിഷ്കൃഷ്ടനിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ തൽക്കാലം നിവൃ-
ത്തിയില്ലാതെയാണു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ദശമംവരെ ഒരു
കവിയുടേയും ബാക്കിയുള്ള ഭാഗം മറെറാരാളുടേയുമായി-
രിക്കണം. അവ തമ്മിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ
കാണുന്നുണ്ടു്. ഭാഗവതം കവിയുടെ അന്ത്യകാലത്തെ
കവിതയാണെന്നും അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഈ വൈ-
ലക്ഷണ്യങ്ങൾ കാണുന്നതെന്നും ചിലൎക്കഭിപ്രായമുണ്ടു്;
കവിതയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ
കവിക്കു പ്രായം വർദ്ധിക്കുംതോറും പ്രാവീണ്യം കൂടുകയ-
ല്ലാതെ കുറയുമെന്നു പറയുന്നതിന്നു യുക്തി കാണുന്നി-
ല്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി പ-
ല "എഴുത്തച്ഛന്മാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ ചിലർ കൂടിയു-
ണ്ടാക്കിയതാവാനാണവകാശം."

ആറാം അദ്ധ്യായം.

എഴുത്തച്ഛന്റെ സാഹിത്യം.

കവികുലഗുരുവും ഭക്തകുലാവതംസവുമായ തുഞ്ച-
ത്താചാര്യപാദങ്ങൾ മലയാളസാഹിത്യലോകത്തിൽ
ദിവ്യവും ഭവ്യവുമായ ഒരനശ്വരസാമ്രാജ്യമാണു പടു-
ത്തിട്ടുള്ളതു്. പണ്ഡിതപാമരഭേദമെന്യേ സകലജനസമുദാ-
യത്തെ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികത്തി-
ലേക്കു നയിക്കുന്നതിനു് ഇത്രമാത്രം ശക്തിയുള്ള മ-
റ്റൊരു സാഹിത്യം ലോകത്തിൽ അത്ര സുലഭമായിരി-
ക്കയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ.

അലങ്കാരങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യം, രചനയുടെ സൌ-
കുമാര്യം, ഭാഷാലാളിത്യം, സംഘടനാദാർഢ്യം എന്നു-
തുടങ്ങിയുള്ള കവനകലാസാമഗ്രികളുപയോഗിക്കുന്ന
കാര്യത്തിൽ ആ മഹാകവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ
അധികം കവികൾക്കു ശ്രദ്ധിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.
അത്രയ്ക്കുമാത്രമുണ്ടദ്ദേഹത്തിനീവക വിഷയങ്ങളിലുള്ള
അതിശ്രദ്ധ. ബാഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടു് അതി ക-
മനീയമായ വിധത്തിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹ-
ത്തിന്റെ കവിതാവനിത ആഭ്യന്തരസംസ്കാരത്തിലും
ലോകാതിശയമായ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തിലാണെത്തി-
യിരിക്കുന്നതു്. ബാഹ്യാഭ്യന്തരപരിഷ്കാരങ്ങളൊരുമിച്ചി-
ണങ്ങിയപ്പോൾ സ്വർണ്ണത്തിനു സൌരഭ്യംകൂടിയപോ-
ലെ അതിന്റെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും അത്യധികം

ചിരസ്മരണീയമായിത്തീർന്നു. ഭക്തിരസം കവിഞ്ഞൊഴു-
കുന്ന ആ ആദർശകവിയുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു നി-
ന്നൊഴുകിവരുന്ന നിസ്തുല്യസംഗീതം നരകത്തിൽ നാകം
ചമയ്ക്കുന്നു! പരിതഃപ്രദേശങ്ങളെ പരിശുദ്ധമാക്കുന്നു! ഹൃ-
ദയമുകുരങ്ങളെ ആനന്ദാപ്ലാവിതമാക്കുന്നു! അതികമ-
നീയമായ "വൈദർഭീരീതി"യിൽ പരിലസിക്കുന്ന ആ
കവിതാവനിതയുടെ ഓരോ പദവിന്യാസത്തിലും കാ-
ണുന്ന ആകർഷണീയത കണ്ണും കരളും ഒരുപോലെ ക-
വരുന്നു. നോക്കുക:—

"നാഥാ! പതിവ്രതമാരാം ധർമ്മപത്നിമാ-
ർക്കാധാരവുമില്ല; മറ്റിനിക്കോർക്കുമേ
എന്നുമേ ദോഷവുമില്ല ദയാനിധേ
പാദശുശ്രൂഷാവ്രതം മുടക്കായ്ക മേ
നിന്നുടെ സന്നിധൗ സന്തതം വാണീട-
മെന്നെ മറ്റാർക്കും പീഡിപ്പിച്ചുകൂടുമോ?
വല്ലതും മൂലഫലജലാഹാരങ്ങൾ
വല്ലഭോച്ഛിഷ്ടമിനിക്കമൃതോപമം
ഭർത്താവു തന്നോടു കൂടെ നടക്കുമ്പോൾ
ചീർത്തു കൂർത്തു മൂർത്തുള്ള കല്ലും മുള്ളും
പുഷ്പാസ്തരണ തുല്യങ്ങളിനിക്കതും
പുഷ്പബാണോപമ! നീ വെടിഞ്ഞീടൊല്ലാ;

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം.

ആശയങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ മഹത്തരങ്ങളായിരു-
ന്നാലും അവയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന രീതിയുടെ വ്യത്യാ-

സങ്ങൾക്കനുസരിച്ച കവിതാരീതിക്കും ഏററക്കുറവു-കൾ വരുന്നതാണ്. മേൽകാണിച്ച വരികളിലെ സു-കുമാരവും സുന്ദരവുമായ ആശയങ്ങൾ കവിയുടെ കമ-നീയമായ കരശില്പരീതിയിൽകൂടി പുറത്തു വരുമ്പോ-ളുണ്ടാകുന്ന അകൃത്രിമസൌന്ദര്യം ഇയ്യുള്ളവന്റെ തൂ-ലിക വർണ്ണിക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

ഏതു രസം വർണ്ണിക്കുന്നതിനും മഹാകവിക്കുള്ള പാടവം അന്യാദൃശംതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം വായന-ക്കാരെ ആകർഷിച്ച് തന്റെ കൂടെക്കൊണ്ടുപോയി വ-ർണ്ണ്യവസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തെ സചേതനമായി സ-ന്ദർശിപ്പിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു സ്വഭവനത്തി-ലേക്കു തിരിച്ചുപോകുന്ന 'കച'നോട് തന്റെ ഭർത്താ-വായിരിപ്പാനപേക്ഷിക്കുകയും അദ്ദേഹം അതുപേക്ഷിക്കു-കയും ചെയ്തപ്പോൾ നൈരാശ്യനിഹതയായി മറ്റും മതി-യും മറന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ശപിപ്പാനൊരുങ്ങുന്ന "ദേവ-യാനി"യുടെ രൂപം മഹാകവി എത്ര തന്മയത്വത്തോ-ടുകൂടി വരച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക:—

"പണ്ഡിതനായ കചൻ ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ
കണ്ഠത്തിലശ്രു വീണ കുണുക്കേ ദേവയാനി

കണ്ണീർകൊണ്ടു നനച്ചംഗവും വിയർത്തവൾ
കണ്ണുകൾ ചുവപ്പിച്ചു ദേഹവും വിറപ്പിച്ചു
ചണ്ഡദീധിതിയുടെ മണ്ഡലം ജ്വലിക്കുംപോലെ
ചണ്ഡിക മഹിഷനെക്കണ്ടതു നേരെ പോലെ

തന്നുടെ മനോരഥം പാഴാഞ്ഞതു കോപപ്പെട്ടു
നിന്നുടെ വിദ്യയെല്ലാം നിഷ്ഫലമായ്പോകെന്നാൽ"

ഭാരതം

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പാവനങ്ങളായ ഋഷ്യാശ്രമങ്ങളുടെ വർണ്ണനങ്ങൾ വളരെ സുലഭങ്ങളാണ്. അവ വായിക്കുമ്പോൾ നാം ആ ആശ്രമങ്ങളുടെ അടുത്തുനിന്ന്, പ്രശാന്തസുന്ദരവും പ്രകൃതിമനോഹരവുമായ ആ പർണ്ണശാലകളെ കണ്ടുള്ള അമിതാനന്ദമാണനുഭവിക്കുന്നത്. നോക്കുക:—

"പുഷ്പങ്ങൾ തളിരുകൾ ഫലങ്ങൾ നിറഞ്ഞൊരു
ഷൾപ്പദശുകപികകേകികൾ നാദത്തോടും
വൃക്ഷങ്ങൾ തോറും ചാരിച്ചുപോയീടും വല്ലികളും

* * * * * * *

പക്ഷികൾ മൃഗങ്ങളെന്നുള്ള ജന്തുക്കളാലും
ഇക്ഷുജംബീരകേര കദളീവൃന്ദത്താലും
ശീതളസുഗന്ധത്വമാന്ദ്യാദിഗുണംതേടും
വാതപോതങ്ങളാലും സേവ്യമാശ്രമദേശം".

കണ്വാശ്രമം, മഹാഭാരതം.

* * * * * * *

സ്വച്ഛത്തുഫലകസമാവൃതപാദപലതാ
സംവൃതം നാനാമൃഗസഞ്ചയനിഷേവിതം
നാനാപക്ഷികൾ നാദം കൊണ്ടതിമനോഹരം
[illegible]ന്നം ജാതിവൈരരഹിതംജന്തുപൂർണ്ണം
നന്ദനസമാനമാനന്ദദാനാഢ്യം മുനി-
നന്ദന വേദധ്വനി മണ്ഡിത മണ്ഡപം

ബ്രഹ്മർഷിപ്രവരന്മാരമരമുനികളും
സമ്മോദം പൂണ്ടുവാഴും മന്ദിരനികരങ്ങൾ
സംഖ്യയില്ലാതോളമുണ്ടോരോരോതരം നല്ല
സംഖ്യാവത്തുക്കളുമുണ്ടറ്റമില്ലാതവണ്ണം"

അഗസ്ത്യാശ്രമം, രാമായണം.

* * * * * * *

ഇങ്ങിനെ മനോഹരങ്ങളായ പ്രകൃതിവർണ്ണനങ്ങൾ പകർത്തിത്തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കവാറും ഇവിടെ സംക്രമിപ്പിക്കേണ്ടിവരും! അത്രമാത്രം അകൃത്രിമസുന്ദരങ്ങളാണവ!

ഭക്തിയാണദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ജീവനാഡി. ഈ രസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ സാർവ്വത്രികമായി പരിസ്ഫുരിച്ചുകാണാം. "ചെറുശ്ശേരി"യെപ്പോലെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഫലിതവും രസികത്വവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നോ, നമ്പ്യാരേപ്പോലെ സാർവത്രികമായി പരിഹാസവും ശകാരവും പൊഴിക്കുന്നതിന്നോ നമ്മുടെ ഭക്തകവി ശ്രമിക്കാറില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്ന് ചിരിപ്പാനൊ, കളിപ്പാനൊ, രസിപ്പാനൊ സമയമില്ല. പ്രശാന്തസുന്ദരവും പ്രകൃതിഗംഭീരവുമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലിരുന്നു ഭഗവന്നാമോച്ചാരണം ചെയ്ത് ഭക്തിബോധമുണ്ടാക്കാനാണദ്ദേഹത്തിന്റെ സദാനേരവുമുള്ള പരിശ്രമം! നമ്പിയാർ നാരാചനിശിതമായ പരിഹാസശരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും കണ്ടമാനം ശകാരിച്ചുമാണ് തന്റെ വായനക്കാരെ മിക്കപ്പോഴും സന്മാർഗ്ഗപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത്; ചെറുശ്ശേരിയാകട്ടെ അത്യുജ്ജ്വലങ്ങളാ-

യ അലങ്കാരങ്ങൾ സ്വച്ഛമായണിയിച്ച തന്റെ രസി-
കയും പ്രൌഢയുമായ കവിതാവനിതയെക്കൊണ്ടു് സ-
ഹൃദയഹൃദയത്തെ ആകർഷിച്ചു് അതിനെ പല്ലവിതവും
പരിഷ്കൃതവുമാക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛനോ, മിതാലങ്കാരഭൂ-
ഷിതയും, പരിപാവനഹൃദയയും, ലോകോത്തരശുദ്ധോ-
ത്തരയുമായ തന്റെ ദിവ്യകാവ്യാംഗനയുടെ ഭക്തി-
ബാഷ്പംകൊണ്ടും, തത്വജ്ഞാനപ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും,
ആർഷസ്വഭാവംകൊണ്ടും മനുഷ്യഹൃദയത്തെ വശംവദ-
മാക്കി കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുന്നു. നമ്പിയാരുടെ
കവിത ചമ്പകപ്പൂവും, ചെറുശ്ശേരിയുടെ കവിത പനി-
നീർപ്പൂവും എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത സഹസ്രപത്രങ്ങളു-
ള്ള താമരപ്പൂവുമാണു്. നമ്പിയാർ ഏതു സ്വർഗ്ഗീയലോ-
കത്തിൽ നില്ക്കുന്ന വായനക്കാരെയും തന്റെകൂടെ
കേരളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരികയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. എ-
ഴുത്തച്ഛൻ ഏതു തരം മനസ്ഥിതിക്കാരേയും തന്റെ
കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഹാരരംഗമായ സ്വർഗ്ഗീയാ-
ന്തരീക്ഷത്തിലേക്കാനയിക്കുന്നു.] വിഭിന്നസ്വഭാവത്തോടു ×
കൂടിയതാണു് ഇവർ രണ്ടാളുടേയും കവിതാരീതി. ഉ-
ത്സവമോ വിവാഹമോ മറ്റോ വർണ്ണിക്കയാണെങ്കി
ല്ലട്ടെ, അപ്പോഴും എഴുത്തച്ഛൻ അവിടെ കൂടീട്ടുള്ള ജന-
ങ്ങളുടെ അനുകരണീയമായ ആചാരോപചാരങ്ങളും
ാര സമ്പ്രദായങ്ങളുമാണു് വർണ്ണിക്കുക. ജനകരാജധാ-
നിയിൽവെച്ചു് കുറച്ചു ദിവസമായി തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു
ദശരഥമഹാരാജാവും കുമാരന്മാരും പരസ്പരം കാണു-
മ്പോഴത്തെ അവരുടെ വന്ദനാദികളെ എഴുത്തച്ഛൻ

കട്ടംതന്നെ വിടാതെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ എത്രമാത്രം നി-
ഷ്കർഷ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു! നോക്കുക:—

"രാമലക്ഷ്മണന്മാരും വന്ദിച്ചു പിതാവിനെ
സാമോദം വസിഷ്ഠനാമാചാര്യപാദാംബുജവും
തൊഴുതു മാതൃജനങ്ങളെയും യഥാക്രമം
തൊഴുതു ശ്രീരാമപാദാംഭോജമനുജന്മാർ
തൊഴുതു ഭരതനെ ലക്ഷ്മണകുമാരനും
തൊഴുതു ശത്രുഘ്നനും ലക്ഷ്മണപാദാംഭോജം"

—രാമായണം.

നമ്പിയാരാകട്ടെ ഈ വക ഘട്ടങ്ങളിൽ "നീരസ-
ങ്ങളും വിസ്തരിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം നമുക്കിപ്പോൾ" എന്നു
പറഞ്ഞു പിന്മാറുകയാണു ചെയ്യുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
വീക്ഷണകോണം തന്നെ മറ്റൊരേടത്താണു പതിച്ചി-
രുന്നതു്. സദ്യയ്ക്കു പരിശ്രമിക്കുന്ന നായന്മാരുടെ അമാ-
ന്തവും "കണ്ടു"ന്റെയും "ഉകാര"ന്റെയും വികൃതിത്തര-
ങ്ങളും ആണു് അദ്ദേഹം കണ്ടുരസിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്.
ഒരു വിവാഹഘോഷത്തിൽ പ്രതിഗ്രഹം വാങ്ങുവാ-
നോടുന്ന ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണനാണു മനുഷ്യന്റെ ദൃ-
ഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്നതു്; നോക്കുക:—

"എഴുപത്തെട്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞൊരു
കിഴവബ്രാഹ്മണനിതു പോകുന്നു
ചുടുവെയിൽ തട്ടിച്ചുട്ടുകഷണ്ടിയി-
ലൊരുപിടി നെല്ലാൽ മലരു പൊരിക്കും"

എന്നാൽ ഈ വക നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിലത്രെ, ...

ത്തുമുള്ള പരിഹാസശരങ്ങളൊന്നും എഴുത്തച്ഛന്റെ സാ-
ഹിത്യത്തിൽ ഇടമില്ല.

അദ്ദേഹം സാഹിത്യത്തിന്റെ സുപരിഷ്കൃതമായ ഒരു മാതൃകയാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യം മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഉയർത്തുകയല്ലാതെ ഒരിക്കലും അധഃപ്പതിപ്പിക്കയില്ല. ഇന്നു മലയാളഭാഷയിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന മിക്ക പുസ്തകങ്ങളും, ലൗകികവിഷയാത്മകങ്ങളും, കേവലം നിസ്സാരങ്ങളായ ആദർശങ്ങളോടുകൂടിയവയുമാണെന്നു സവ്യസനം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരവിഷയങ്ങളെ വർണ്ണിപ്പാനല്ലാതെ ലൗകികവിഷയങ്ങൾക്കായി ഈ കവി തന്റെ കാവ്യകലയെ ഉപയോഗിക്കുകതന്നെ പതിവില്ല. അത്രയും അത്യുൽകൃഷ്ടമാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശം.

ഏതെങ്കിലും ഘട്ടത്തിൽ തന്റെ പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഒരു ഈശ്വരസ്തുതി ചെയ്യിക്കേണ്ടി വരുമ്പോഴും അദ്ദേഹം ഒരു നാലു വരിയെങ്കിലും തന്റെ വകയായും അതിൽ സംഘടിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. അത്രമാത്രം ഉള്ളിൽ കൊള്ളാതെയാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിപ്രവാഹം അവ്യാഹതമായൊഴുകുന്നതു്! "എന്നുടെയുള്ളിൽ വിളങ്ങുന്ന ദൈവതം" എന്നു തുടങ്ങി ഭക്തിരസത്തെ പ്രസ്ഫുടമാക്കുന്ന ചില ശകലങ്ങളും ആ വക ഘട്ടങ്ങളിൽ കാണാം. ഭഗവൽസ്വരൂപങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിലാണു് ആ മഹാരഥന്റെ സരസ്വതീനദി "തട്ടുംതരി"യുമില്ലാതെ അനർഗ്ഗളമായി നിർഗ്ഗളിക്കുന്നതു. താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഭഗവൽസ്വരൂപം നോ-

"നിരന്നപീലികൾ നിരക്കവെ കുത്തി
നെറുകയിൽക്കൂട്ടി തിറമോടു കെട്ടി
കരിമുകിലൊത്ത ചികുരഭാരവും
മണികൾ മിന്നിടും മണിക്കിരീടവും
കണകണെച്ചിന്നും കുറുനിരതന്മേൽ
നനനനെപ്പൊടിഞ്ഞൊരു പൊടിപാറി
തിലകവുമൊട്ടു വിയർപ്പിനാൽ നന-
ഞ്ഞുലകു സൃഷ്ടിച്ചു ഭരിച്ചുസംഹരി-
ച്ചിളകുന്നചില്ലി യുഗളഭംഗിയും

* * * *

മകരകുണ്ഡലം പ്രതിബിംബിക്കുന്ന
കവിൾത്തടങ്ങളും മുഖസരോജവും
വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞനാസിക
സുമന്ദഹാസവുമധരശോഭയും
തുളസിയും നല്ല സരസിജങ്ങളു-
മിളതായീടിന തളിരുകളുമാ-
യിടകലർന്നുടന്നിളകും മാലകൾ
തടവും മുത്തുമാലകളും കൌസ്തുഭ-
മണിയും ചേരുന്ന ഗളവും ചമ്മട്ടി
പിടിച്ചൊരു കരതലവും കുങ്കുമം
മുഴുക്കെപ്പൂശിന തിരുമാറും മാറു
നിരന്നമഞ്ഞപ്പൂത്തുകിലും കാഞ്ചികൾ
പദസരോരുഹയുഗവുമെന്നുടെ
ഹൃദയംതന്നിലങ്ങിരിക്കും പോലെയ-

"...മ്മണിരഥം തന്നിലകം കുളിക്കവെ
മണിവണ്ണൻതന്നെ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു ഞാൻ"

പാർത്ഥസാരഥി, ഭാരതം

ദിവ്യമായ ഈ കമനീയചിത്രം, കവിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അകംകുളിക്കത്തക്കവണ്ണമിരിക്കുന്ന ഈ പരിപാവനമായ സചേതനചിത്രം, ആരുടെ ഹൃദയത്തെ കുളിപ്പിക്കയില്ല! ഇതാരുടെ ഹൃദയത്തെ വിമലമാക്കുകയില്ല!!

ആർ. ഈശ്വരപ്പിള്ളയവർകൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതാരീതിയെപ്പറ്റി പറയുന്നൊരു ഘട്ടത്തിൽ, "മിൽടന്റെ ഗാംഭീര്യവും, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റെ സാരള്യവും, ഗ്രേയുടെ ലാളിത്യവും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക കൃതികളിലും സവിശേഷം പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നു പറകയുണ്ടായി. മഹാകവി 'ഗീഥി' ഒരിക്കൽ "സംവത്സരാരംഭത്തിലെ പുഷ്പങ്ങളും, സംവത്സരാവസാനത്തിലെ ഫലങ്ങളും, ആത്മാവിനു മോഹത്തേയും ആനന്ദപാരവശ്യത്തേയും നിർവൃതിയേയും സംതൃപ്തിയേയും ജനിപ്പിക്കുന്നതായ സകലവും, എന്നുവേണ്ട, ഭൂലോകവും സ്വർല്ലോകവുംകൂടിയും ഒരു നാമത്തിൽ യോജിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ "ശാകുന്തളം" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ എല്ലാം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു പറകയുണ്ടായത്രെ. എഴുത്തച്ഛന്റെ സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനൊരഭിപ്രായം പറവാനിടവന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിലും വലിയ അഭിപ്രായങ്ങളാകമായി അദ്ദേഹം പുറപ്പെടീക്കുക.

അനർഗ്ഗളമായ ആ ആർഷസാഹിത്യം, നമ്മുടെ അജ്ഞാനത്തെ നീക്കുന്നതിനും, വിചിന്തനഗതിയെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനും, മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും എത്രമാത്രം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്ക വയ്യ! ആ സ്വർഗ്ഗീയസംഗീതത്തിന്റെ മോഹനരസം, ആ വൈദ്യുത "നാദായ"ത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രേരണ, അതെന്നും കേരളീയരുടെ പുരോഗതിയിൽ മംഗളം വർഷിക്കുമാറാകട്ടെ!

ശുഭം.